زبور شریف

یا

سروده های حضرت داوود(ع)

زبور شریف

یا

سروده های حضرت داوود (ع)

زبور شریف به زبان پارسی دری
تدوین و تر تیب: تمیم ابوی
شمارهٔ ثبت: 978-87-974299-0-7
سال چاپ: ۲۰۲۵

The Holy Zabur in Dari Persian

(Psalms Tehillim תהילים)

By: Tamim Abawi
ISBN Number: 978-87-974299-0-7
Year of Publication:2025

زبور شریف یا سروده های حضرت داوود

از دل‌انگیزترین، عمیق‌ترین و پرطرفدارترین متون معنوی تاریخ بشر است. سروده‌های نیایش و ستایش آن حضرت، قرن‌ها منبع آرامش ، الهام و نیروی درونی برای مؤمنان بوده است . این ترجمه و تنظیم به زبان رسای پارسی دری، سلیس ، روان و منطبق به متن اصلی آن ، خواننده را به سفری معنوی و عمیق در دل راز و نیازها، نیایش‌ها و مناجات‌هایی می‌برد که نسل‌ها را به سوی معنویت و آرامش هدایت کرده است .این اثر برای علاقه‌مندان به متون مقدس، پژوهشگران ادیان،و تمام کسانی که در جستجوی عمق و معنا هستند، ارزشی ویژه دارد.

ذکر الزبور في القران الكريم

قال تعالی:

﴿ إِنّا أَوْحَينا إِلَيك كما أَوْحَينا إِلى نُوح وَالنَّبيّينَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَوْحَينا إِلى إِبْراهيمَ وَإِسْماعيلَ وَإِسْحاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْباطِ وَعيسى وَأَيُّوبَ وَيُونُسَ وَهارُونَ وَسُلَيْمانَ وَآتَيْنا داوُدَ زَبُوراً﴾ النساء: ۱۶۳

ترجمه:
ما همچنانكه به نوح و پيامبرانِ بعد از او وحی كرديم به تو [نيز] وحی كرديم و به ابراهيم و اسماعيل و اسحاق و يعقوب و اسباط و عيسی و ايوب و يونس و هارون و سليمان [نيز] وحی نموديم و به داوُد زبور بخشيديم. النساء: ۱۶۳

قال تعالی:

﴿ وَرَبُّكَ اَعْلَمُ بمَن فِي السَّموَاتِ وَ الأَرْضِ وَلَقَدْ فضّلْنَا بَعْضَ النّبيّينَ عَلَى بَعْضٍ وَآتَينا داوُدَ زَبُورًا﴾ الإسراء: ۵۵

ترجمه:
و پروردگار تو به هر كه [و هر چه] در آسمانها و زمين است داناتر است و در حقيقت بعضی از انبيا را بر بعضی برتری بخشيديم و به داوُد زبور را داديم. الإسراء: ۵۵

قال تعالی:

﴿ وَلَقَدْ كتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِن بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ﴾ الأنبياء: ۱۰۵

ترجمه:
و در حقيقت در زبور پس از ذكر نوشتيم كه زمين را بندگان شايسته ما به ارث خواهند برد. الأنبياء: ۱۰۵

زبور شریف

دعای قرائت زبور شریف

به نام خدا که رحمتش بی‌اندازه است و مهربانی اش همیشگی است.

من قصد دارم خواندن این کتاب را با نیت پاک انجام دهم تا فرمان الهی را که می‌فرماید:
"با تمام قلب خود خداوند را عبادت کنید«وَاعبُدوهُ بِكُلِّ قَلْبِكُمْ»" ، به جا آورم.
ای پروردگار ما و خدای پدران ما، خواهشمندیم که این خواندن
زبور شریف و آیات آن موجب خشنودی و
رضایت تو گردد. باشد که آن را با خرسندی
بپذیری و رحمت و برکت خود
را بر ما ارزانی فرمایی.

آمین.

سرسخن

کتاب‌های مقدس ادیان ابراهیمی، گنجینه‌های جاودانی از حکمت، معنویت و هدایت الهی‌اند که مسیر زنده گی انسان‌ها را به سوی عدالت، محبت و پرستش خدای یکتا روشن می‌گردانند. این متون آسمانی، نه تنها پیوندی میان انسان و خالق او را برقرار می‌سازند، بلکه همچون چراغی راهنمای اخلاق و ارزش‌های انسانی‌اند. ارزش این کتاب‌ها در عُمق پیام های شان نهفته است که فراتر از زمان و مکان، انسان را به وحدت، همبستگی و آرامش درونی فرا می‌خوانند.

این کتاب‌های آسمانی که از سوی خداوند به پیامبران نازل شده‌اند قرار ذیل اند:

١. **تورات شریف:** به پیامبر- حضرت موسی(ع) نازل شده و کتاب مقدس یهودیان است. این کتاب شامل پنج بخش اصلی است که به آن "پنج‌کتاب" یا "پنتاتوک" یا « تنخ» **(مشتمل از: کتاب پیدایش ؛ کتاب خروج؛ کتاب لاویان؛ کتاب اعداد و کتاب تَثْنیه می باشد)** نیز گفته می‌شود.

٢. **زبور شریف:** به پیامبر حضرت داوود(ع) نازل شده است. این کتاب بیشتر شامل سرودها، نیایش‌ها و مناجات است و به کتاب مزامیر حضرت داوود(ع) نیز معروف است.

٣. **انجیل شریف: به پیامبر عیسیع نازل شده است.**

انجیل کتاب مقدسِ مسیحیان و بخشی از عهد جدید است که دربارهٔ زنده گی، آموزه‌ها، معجزات، مرگ و رستاخیز حضرت عیسی مسیح سخن می‌گوید. واژهٔ «انجیل» ریشهٔ یونانی دارد و معنای آن «خبر خوب» یا «بشارت» است.انجیل‌شامل چهار کتاب اصلی است که به نام نویسنده گان آن‌ها مشهوراند:

- **انجیل متی**
- **انجیل مرقس**
- **انجیل لوقا**
- **انجیل یوحنا**

٤. **قرآن کریم:** به پیامبر محمد(ص) نازل شده است. قرآن کتاب مقدس مسلمانان است و شامل تعالیم و احکام الهی، داستان‌های پیامبران پیشین و هدایت‌هایی برای زنده گی انسان‌ها است.

این چهار کتاب به عنوان کتاب‌های آسمانی اصلی شناخته می‌شوند و هر یک نقش مهمی در شکل‌گیری و هدایت جوامع دینی و مذهبی مرتبط با خود داشته‌اند.

ما نظر به دیگر کتب آسمانی کمتر با زبور شریف که مزامیر حضرت داوود(ع) یا کتاب مزامیر (به عبری: תהילים، به انگلیسی: Psalms) نیز یاد می گرددآشنایی داریم.این کتاب یکی از چهار کتاب مقدس است که مجموعهٔ از سروده ها، نیایش‌ها، و اشعار مذهبی را در بر می‌گیرد. این کتاب به حضرت داوود(ع) نسبت داده شده است، گرچه نویسنده گان مختلفی برای آن ذکر گردیده اند. مزامیر یا زبور در یهودیت، مسیحیت، و اسلام جایگاه ویژهٔ دارد و در نیایش‌ها و مراسم مذهبی مورد استفاده قرار می‌گیرد.

مختصری در مورد حضرت داوود(ع):

حضرت داوود(ع) کوچکترین پسر "ییشای" یا ایشا (یَسَّی) از قبیلهٔ یهودا که از یک خانوادهٔ ساده و چوپان بود و در منطقه افرات در شهر بیت لحم در حدود ده کیلومتری جنوب شهر بیت المقدس زنده گی می کردند ، به دنیا آمد. نظر به روایت هایی ، مادرش "بوعز" نام داشته است. حضرت داوود(ع) به مدت ۴۰ سال بر بنی اسرائیل سلطنت کرد (۸۷۶ تا ۸۳۶ ق م) از چهل سال پادشاهی ، هفت سال و ۶ ماه آن ، حکومت بر یهودا در حبرون و ۳۳ سال بر کل بنی اسرائیل و یهودا در اورشلیم بود (شموئل ۵: ۴-۵).

از حضرت داوود(ع) شانزده بار در قرآن کریم ذکر به عمل آمده است. در صفات آن حضرت آمده است که او دارای چنین صفاتی بوده است:

- اهل عبادت و توبه (اوّاب)
- صاحب حکمت و دانش
- قدرت نظامی و حکومت عادلانه
- صدایی زیبا و دلنشین
- شجاع و دلاور
- عادل در قضاوت
- صبور و مقاوم
- خوش‌اخلاق و متواضع

حضرت داوود(ع) از جمله انبیایی است که دارای حکومت و منصب ِ قضاوت نیز بوده است.

او دارای نوزده فرزند بود که از میان آنها حضرت سلیمان (ع) جانشین او شد.

حضرت داوود(ع) یکی از پیامبران برجسته و یکتن از پادشاهان قوم بنی‌اسرائیل است که زنده گی‌نامه او در منابع دینی اسلام، یهودیت و مسیحیت آورده شده است. در زیر به خلاصهٔ از زنده گی‌نامه او اشاره می‌شود:

انتخاب به عنوان پادشاه:

حضرت سموئیل یا ساموئل یکی از پیامبران بنی اسرائیل به دستور خداوند، حضرت داوود(ع) را به عنوان جانشین شائول، پادشاه وقت، انتخاب کرد.

مبارزه با جالوت (گلیات):

مبارزه با جالوت جنگجوی تنومند فلسطینی یکی از مشهورترین داستان‌های زنده گی حضرت داوود(ع) به شمار می رود. با وجود جوانی و بی‌تجربه گی نظامی، حضرت داوود(ع) با استفاده از یک فلاخن و پنج سنگ، جالوت را شکست داد. این پیروزی باعث شهرت و محبوبیت او گردید.

پادشاهی و حکمرانی:

پس از مرگ شائول ، حضرت داوود(ع) به عنوان پادشاه منصوب شد. او بیت‌المقدس (اورشلیم) را به عنوان پایتخت خود انتخاب کرد و آنجا را به مرکز روحانیت و سیاست تبدیل نمود.

دوران پادشاهی حضرت داوود(ع) با موفقیت‌های نظامی و سیاسی همراه بود. او توانست بسیاری از دشمنان خود را شکست داده و قلمرو خود را گسترش دهد. همچنین حضرت داوود(ع) اصلاحات دینی و اجتماعی متعددی را در حاکمیتش به انجام رسانید.

شخصیت حضرت داوود(ع) با زبور شریف یا مزامیر شناخته می‌شود. این سرودها و دعاها ، حاوی تفکرات و احساسات عمیق او در مورد خداوند است.

یکی از داستان‌های معروف در مورد حضرت داوود(ع)، ماجرای گناه او با بتشبع و قتل شوهر او، اوریا، است. حضرت داوود(ع) پس از این گناه، توبه کرد و از خداوند طلب بخشش نمود. استغفار صادقانه او در زبور شریف نیز منعکس شده است.

حضرت داوود(ع) پس از چهل سال حکمرانی، در سن پیری درگذشت و پسرش سلیمان (حضرت سلیمان(ع)) به جانشینی او به مقام نبّوت و پادشاهی رسید.

در باورهای دینی و تاریخی، موسی (ع) پیش از داوود (ع) بوده است.

فاصله زمانی بین حضرت موسی(ع) و حضرت داوود(ع) :

طبق برآوردهای تاریخی و منابع دینی:

1. **حضرت موسی(ع)** حدود قرن ۱۳ یا ۱۵ قبل از میلاد می‌زیسته است. او بنی‌اسرائیل را از مصر نجات داد و تورات بر او نازل شد.
2. **حضرت داوود(ع)** حدود قرن ۱۰ قبل از میلاد زنده گی می‌کرده است. او پیامبر و پادشاه بنی‌اسرائیل بود و زبور بر او نازل شد.

بنابراین، فاصله زمانی میان حضرت موسی و حضرت داوود تقریباً ۳۵۰ تا ٤۰۰ سال است. این تخمین‌ها به تاریخ‌نگاری مذهبی و تاریخی بستگی دارد و ممکن است بر اساس منابع مختلف کمی متفاوت باشد.

حضرت داوود(ع) در ادیان ابراهیمی به عنوان شخصیتی محبوب و مورد احترام شناخته می‌شود که نمونهٔ از ایمان، شجاعت، توبه و حکمرانی عادلانه است.او به نواختن ، ماهر و صاحب شجاعت و مرد جنگ آزموده و فصیح زبان و نیک منظربود.

زبور یا **مزامیر داوود** یکی از کتاب‌های مقدس است که به حضرت داوود (ع) نسبت داده می‌شود. این کتاب بخشی از متون دینی یهودیت و مسیحیت محسوب می‌شود و به عنوان بخشی از عهد قدیم در کتاب مقدس عبری و مسیحی آمده است.

ویژه گی‌های این کتاب:

- محتوا: زبور شامل مجموعه‌یی از ۱۵۰ سروده، دعا و نیایش است که در قالب شعر نوشته شده‌اند. این متون به ستایش خداوند، بیان شکرگزاری، درخواست یاری، و ابراز امید و ایمان اختصاص دارند.

- زبان: زبور به زبان عبری نوشته شده است.

- مفهوم: «مزمور» (جمع آن: مزامیر) کلمه‌ای عبری به معنی «سرود»، «آواز» یا «نیایش همراه با موسیقی» است که به عنوان سرودهای روحانی شناخته می‌شود که به پرستش خداوند و نزدیکی به او اختصاص دارند.

جایگاه زبور شریف در ادیان مختلف:

- در یهودیت: زبور بخشی از "کتوبیم" (نوشته‌ها) در تنخ یهودی است و برای عبادات جمعی و فردی استفاده می‌شود.
- در مسیحیت: مزامیر بخشی از کتاب مقدس مسیحی (عهد قدیم) است و در عبادات و مراسم مذهبی کلیساها جایگاه ویژه‌ای دارد.
- در اسلام: زبور یکی از چهار کتاب مقدس آسمانی است که مسلمانان به آن ایمان دارند. قرآن به زبور و نزول آن بر حضرت داوود(ع) اشاره کرده و آن را کتابی سرشار از حکمت و نیایش می‌داند.

زبور نه تنها به عنوان متنی دینی و نیایشی شناخته می‌شود، بلکه اثری ادبی و شاعرانه ای نیز است که الهام‌بخش معنویت و آرامش درونی بوده و پیوند انسان با خداوند را تقویت می‌بخشد.

زبور شریف شامل ۱۵۰ سروده یا آیه است که به پنج بخش تقسیم شده است. این تقسیم‌بندی به احتمال زیاد به پنج کتاب تورات (اسفار پنج‌گانه حضرت موسی(ع)) اشاره دارد:

1. **بخش اول: سرودۀ ۱ تا ۴۱**

- این بخش عمدتاً به حضرت داوود(ع) نسبت داده می‌شود و شامل نیایش‌ها و سرودهای شکرگزاری و توبه است.

2. **بخش دوم: سرودۀ ۴۲ تا ۷۲**

- این بخش نیز بیشتر به حضرت داوود(ع) و دیگر نویسنده گان نسبت داده شده است. مزامیر این بخش اغلب شامل درخواست کمک و نجات از خداوند است.

3. **بخش سوم: سرودۀ ۷۳ تا ۸۹**

- این بخش شامل دعا هایی است که بیشتر توسط نویسنده گانی چون آساف و فرزندان قورح یا قارون سروده شده‌اند.

٤. بخش چهارم: سرودۀ ۹۰ تا ۱۰۶

- این بخش شامل سروده هایی است که به حضرت موسی(ع) و دیگر نویسنده گان نسبت داده می‌شود و موضوعات مختلفی مانند عظمت خداوند و تاریخ قوم بنی اسرائیل را در بر می گیرد.

٥. بخش پنجم: سرودۀ ۱۰۷ تا ۱۵۰

- این بخش شامل سروده های حمد و شکرگزاری است و اغلب به نیایش و ستایش خداوند می‌پردازد.
قسمت اول کتاب به زنده گی بخت نصر[۱] و سرنوشت او اختصاص دارد.
نیمه دوم آن داستان اهالی منطقۀ ثِور[۲] است و آخرین بخش شامل پندها و حکمت ها می باشد.

---

۱ - بخت نصر(Nebuchadnezzar) ، مشهور به بخت نصر دوم، یکی از پادشاهان بزرگ و قدرتمند بابل باستان (امپراتوری بابِل نو) بود که از ۶۰۵ تا ۵۶۲ قبل از میلاد سلطنت کرد.

۲ - منطقۀ ثِور (یا تِور) در متون دینی و تاریخی به مکانی در سرزمین‌های کنعان در دوران باستان اشاره می نماید. در برخی منابع، ثِور به عنوان مکانی در آرام (منطقه‌ای که اکنون قسمتی از سوریه است) یا آرام داوید (که به طور خاص منطقه‌ای در شمال اسرائیل و سوریه است) شناخته شده است.در برخی از تفسیرهای تاریخی و دینی، ثِور همچنین به عنوان نام یک کوه یا منطقه کوهستانی در آن منطقه ذکر گردیده است.

به روایتی ، هفتاد و دو سرودهٔ زبور شریف به حضرت داوود(ع) ، دو سروده به حضرت سلیمان(ع)، دوازده سروده به آساف (یکتن از نوحه گران آن زمان) ، نُه سروده به خاندان قورَح یا قارون و بالاخره یک سروده به حضرت موسی(ع) نسبت دارد.[۳]

بعضی از محققین معتقد اند که حضرت داوود(ع) در کتاب مزامیر، اشعاری که ده نفر از بزرگان قوم سروده بودند را نیز در آن گنجانیده باشد . این بزرگان را چنین نام برده اند: حضرت آدم- ملکی صدق (لقب سام فرزند حضرت نوح(ع)) – حضرت ابراهیم(ع)- حضرت موسی(ع)- هیمان (Heman) - یدوتون –آصاف فرزندان قورح (قارون) سه رهبر اصلی سرایندگان و سرودخوانان مذهبی.

در مزامیر هر سروده به طور کلی به شکل شعر نوشته شده است و سبک‌های مختلفی از جمله **لامنت**[٤] (نیایش‌های تضرع و گریه)، **توده** (نیایش‌های توبه)، **همد** (نیایش‌های حمد و شکرگزاری)، و **ملکیوت** (سرودهای پادشاهی) در آن دیده می‌شود.

کتاب زبور شریف به دلیل تنوع موضوعات و احساسات بیان شده در آن، یکی از محبوب‌ترین و پراستفاده‌ترین کتاب‌های مذهبی در ادیان مختلف است.

زبور شریف که بر اساس قرآنکریم و روایات اسلامی، بر حضرت داوود(ع) نازل شده‌است ، یکی از دلپذیرترین کُتب مقدّس آسمانی به شمار می رود.

این کتاب مقدس به عنوان بخشی از نیایش‌های روزانه و مناسبت‌های ویژه در یهودیت مورد استفاده قرار می‌گیرد. و در مسیحیت در نیایش‌ها، سرودها و مراسم کلیسایی به کار می‌رود.

بنا بر روایت هایی وجه تسمیه زبور شریف به معنی مکتوب بوده و بعضی پژوهشگران ، زبور را از ریشه عبری **زمره** که هم به معنی قدرت و هم به معنی آواز یا سرود است، دانسته‌اند.

زبور شریف سراسر اندرز و دعا و مناجات با ایزد متعال و تجلیل از مقام والای او است .
این کتاب مجموعهٔ است از شعر و سرود که به زبانی شیوا، روحیات و رویدادهای تاریخی را بیان می‌کند.

در دیگر کُتب مقدس این خداوند است که به وساطت پیامبرانش با انسانها سخن می گوید؛ ولی در مزامیر یا زبور شریف ، این انسانها هستند که به صورت فردی یا جمعی با خدا سخن می گویند و از او آمرزش طلب می نمایند.
موضوع اصلی زبور شریف «پرستش» است. این واژه بیش از ۲۰۰ بار در این کتاب به کار رفته؛ «توکل» و واژه‌های مشابه، ۵۷ بار. مطالب کلیدی این کتاب را می‌توان در موارد زیر بیان نمود:

<u>ستایش و شکرگزاری:</u> بسیاری از مزامیر به ستایش و شکرگزاری خداوند برای عظمت، قدرت و رحمت او اختصاص دارند. این مزامیر بیانگر شکرگزاری برای نعمت‌های الهی و ستایش خداوند به‌خاطر آفریدن جهان و هدایت مردم هستند.

---

۳ - (۷۳ سروده به‌صورت صریح و ۷۵ سروده با احتساب ارجاعات عهد جدید) به حضرت داوود(ع) ، بقیه به اشخاص زیر نسبت داده شده‌اند:آساف :۱۲ سروده (۵۰، ۷۳ تا ۸۳) ،پسران قورح یا قارون: ۱۱سروده (۴۲، ۴۴ تا ۴۹، ۸۴ ،۸۵، ۸۷ تا ۸۸) ، حضرت سلیمان (ع) ۲ سروده (۷۲ و ۱۲۷) ، حضرت موسی (ع): ۱ سروده (سرودهٔ ۹۰) ، ایتان ازراحی :۱ سروده (۸۹)، هِیمان ازراحی :۱ سروده (۸۸) (که به پسران قارون نیز نسبت داده شده است) ، بقیه (حدود ۴۸ سروده) در عنوان خود نویسنده مشخصی ندارند و به همین دلیل معمولاً «سروده های بی‌نام» نامیده می‌شوند.
٤ - لامنت (lament) در زبور شریف یا مزامیر داوود به نوعی از سرودها و دعاها اطلاق می‌شود که بیانگر درد، اندوه، شکایت، و درخواست کمک از خداوند در زمان‌های دشواری و سختی است. این نوع سروده ها به‌طور خاص به بیان احساسات عمیق و دل‌شکستگی نویسنده می‌پردازد و شامل دعاهایی برای رهایی از مشکلات، بیماری‌ها، دشمنان و شرایط ناگوار می‌باشد.

دعا و درخواست: سروده های شامل دعاهای شخصی و جمعی برای یاری و رهایی از مشکلات، دشمنان و بیماری‌ها هستند که از طریق این دعاها از خداوند کمک و هدایت می‌طلبند.

توبه و استغفار: برخی از سروده ها به توبه و طلب بخشش از خداوند به‌خاطر گناهان و خطاهای انسان‌ها اختصاص دارند. این سروده ها به بیان پشیمانی و آرزوی اصلاح و بازگشت به راه راست می‌پردازند.

تعلیمات و حکمت: بخشی از این سروده ها حاوی آموزه‌های اخلاقی و دینی است که به هدایت و راهنمایی مردم برای زنده گی صحیح و پیروی از دستورات الهی می‌پردازند.

پیشگویی و امید به آینده: سروده های حاوی پیشگویی‌های مربوط به آینده و آمدن مسیح موعود و پادشاهی خداوند هستند. این سروده ها امید به رستگاری و نجات در آینده را بیان می‌کنند.

این موضوعات نشان‌دهنده ارتباط عمیق و شخصی بنده گان با خداوند و بیانگر طیف وسیعی از احساسات انسانی از شادی و ستایش تا اندوه و ناامیدی هستند.

زبور شریف از نظر محتوا و خصوصیات دارای ویژگی‌های زیر است:

۱ .محتوا:

- **ستایش خداوند :**اغلب به بیان عظمت، قدرت، مهربانی و عدالت خداوند پرداخته‌اند.
- **شکرگزاری :**بیان شکر و قدردانی از خداوند به دلیل نعمت‌ها و الطاف الهی.
- **توبه و اعتراف :**برخی ازین سروده ها به اعتراف گناهان و توبه از اشتباهات اختصاص یافته است.
- **طلب کمک و حمایت :**سرایندگان در مشکلات شخصی، اجتماعی و ملی، از خداوند یاری طلبیده‌اند.
- **راز و نیاز و نیایش :**این کتاب محتوای مناجات، دعا و نزدیکی به خداوند دارند و عواطف معنوی انسان را بیان می‌کنند.
- **حکمت و اخلاقیات :**بعضی سروده های آن حاوی آموزه‌های حکیمانه، اخلاقی و نصایح زندگی هستند.

۲ .خصوصیات ادبی و معنوی:

- **شاعرانگی و زبان آهنگین :**سرودهای زبور شریف دارای زبان شاعرانه، آهنگین، و ادبی بسیار زیبا هستند.
- **عواطف انسانی :**بیان عمیق احساسات انسانی مثل اندوه، شادی، ترس، امید، و آرامش در آنها فراوان است.
- **جنبه‌ی عبادی و آیینی :** این سروده ها برای استفاده در مراسم مذهبی و عبادی طراحی شده‌اند و نقش مهمی در عبادات از خداوند دارند.
- **تنوع موضوعی :**سرودهای زبور شریف با موضوعات متنوع هستند؛ از حمد و شادی تا گلایه و شکوه را در بر دارند.
- **جهان‌شمول بودن :**پیام‌ها و محتوای زبور شریف مختص یک دوره خاص نیست، بلکه همیشه و برای همه مردم قابل فهم و کاربرد است.

به همین دلایل، زبور شریف از کتاب‌های مهم و تأثیرگذار تاریخ دینی و ادبی به‌شمار می‌رود.

فهرست عناوین سروده‌ها و نیایش‌ها

شماره **عنوان** **صفحه**

بخش اول: سروده۱ تا ۴۱

موضوع محوری :اعتماد به خدا در زمان سختی‌ها و مشکلات.
خصوصیت بارز: بیشتر سروده‌ها متعلق به حضرت داوود(ع) است و شامل درد دل‌ها، دعاهای شخصی و طلب یاری در برابر دشمنان است.
سرودهای مشهور: سروده ۱، ۲۳، و ۳۷.

بخش دوم: سروده ۴۲ تا ۷۲

موضوع محوری :درخواست نجات، امید، و سلطنت الهی.
خصوصیت بارز: اشاره بیشتر به سلطنت مسیحایی و امید به عدالتی که توسط خداوند و پادشاه آینده برقرار خواهد شد.
سرودهای مشهور: سرودۀ۴۲، ۵۱ و ۷۲(دعای توبه داوود)

بخش سوم: سروده ۷۳ تا ۸۹

موضوع محوری :بحران ایمان، شک‌ها و پرسش‌ها در باره عدالت خدا.
خصوصیت بارز: بیان تردیدها و پرسش‌های عمیق روحی؛ اشاره به خرابی‌ها و سختی‌های قوم اسرائیل، اما همراه با تأیید نهایی وفاداری خداوند.
سرودهای مشهور: سروده ۷۳ و ۸۹.

بخش چهارم: سروده ۹۰ تا ۱۰۶

موضوع محوری :سلطنت ابدی و حاکمیت خداوند بر جهان.
خصوصیت بارز: تأکید بر بزرگی و عظمت خداوند،
یادآوری تاریخ قوم بنی اسرائیل، و دعوت به عبادت و ستایش عمومی.
سرودهای مشهور: سروده ۹۰ (سرود موسی)، ۹۱ و ۱۰۳.

بخش پنجم: سروده ۱۰۷ تا ۱۵۰

موضوع محوری :شکرگزاری، ستایش، و پرستش خداوند.
خصوصیت بارز: تشویق به ستایش و شکرگزاری عمومی و تأکید بر نجات‌ها و رحمت‌های خداوند نسبت به بنده گانش.
سرودهای مشهور: سروده ۱۱۰ (سروده مسیحایی)، ۱۱۹ (سروده طولانی مربوط به تورات)، ۱۳۹ و سروده «هَلِّلویاه» (۱۴۶ تا ۱۵۰).

کتاب اول

سرودهٔ ۱ – ٤۱

سرودهٔ اول

موضوع:

راه پارسایان و شریران :دو راه زندگی و پیامدهای آنها.

سرودهٔ اول زبور شریف یکی از زیباترین و معروف ترین سروده های حضرت داوود(ع) است که به عنوان مقدمه‌ای بر تمام این کتاب مقدس به شمار می رود . این سروده ، نیایش یا آیه تفاوت بین زندگی پارسایان و بدکاران را برجسته می‌سازد و پیامدهای هر کدام را توضیح می‌دهد. این سروده در شش آیه خلاصه شده است که به بررسی دقیق تفاوت‌های زندگی پارسایان و بدکاران می‌پردازد.

متن:

۱. خوشابحال کسی که به مشورت شریران نرود و در راه گناهکاران نایستد و در مجلس استهزاکنندگان ننشیند،
۲. بلکه رغبت او در شریعت خداوند است و او روز و شب در شریعت تفکر می‌کند.
۳. او مانند درختی است که نزد جوی های آب کاشته شده و میوه خود را در فصلش می‌دهد و برگش پژمرده نمی شود و هر چه می‌کند کامیاب می‌گردد.
۴. اما شریران چنین نیستند بلکه مثل کاه اندکه باد آن را پراکنده می‌کند،
۵. بنابراین شریران در داوری نخواهند ایستاد و گناهکاران در جماعت پارسایان حضور نخواهند داشت.
۶. زیرا خداوند راه پارسایان را می‌شناسد، اما راه شریران به هلاکت می‌انجامد.

تفسیر:

این نیایش یادآوری می نماید که راه پارسایان و شریران کاملاً از هم متفاوت است و هر کدام پیامدهای خاص خود را دارند. پارسایان با پیروی از شریعت خداوند و تفکر در آن، مانند درختی سرسبز و پرباری هستند که در همه کارهایشان کامیاب می‌شوند. اما شریران، بی‌ثبات و بی‌ارزش مانند کاه بوده در روز داوری نخواهند ایستاد و در جماعت پارسایان جایی ندارند. این سروده نشان می‌دهد که باید به کیش خداوند پای بند باشیم و از راه‌های نادرست و فریبکارانه دوری کنیم تا بتوانیم به برکت و خوشبختی واقعی دست یابیم.

سرودۀ دوم

موضوع:

پادشاهی خداوند و نصیحت به بنده گان.

سرودۀ دوم یکی از سروده های بسیار معروف حضرت داوود(ع) است که به عنوان یک پیشگویی درباره مسیح موعود و سلطنت او بر جهان شناخته می‌شود. این سروده به چهار بخش اصلی تقسیم می‌شود: شورش ملت‌ها، خشم خداوند، نصب پادشاه مسیح، و هشدار به ملت‌ها.

متن:

۱. چرا اُمت‌ها شورش می‌کنند و قوم‌ها به عبث تدبیر می‌نمایند؟
۲. پادشاهان زمین برمی‌خیزند و حُکام با هم مشورت می‌کنند، بر ضد خداوند و مسیح او،
۳. می‌گویند: "بیا تا بندهایشان را بگسلانیم و زنجیرهایشان را از خود دور اندازیم."
۴. او که در آسمان‌ها نشسته است، می‌خندد؛ خداوند آنها را مسخره می‌کند.
۵. آنگاه در خشم خود به آنها سخن می‌گوید و در غَضَب خود آنها را می‌ترساند:
۶. " اما من، پادشاه خود را بر کوه مقدس صهیون نصب کرده‌ام."
۷. اعلام می‌کنم که خداوند به من گفته است: "تو پسر من هستی؛ امروز تو را زاده ام.
۸. از من بخواه و من ملت‌ها را به میراث تو می‌دهم و انتهای زمین را به تصرف تو.
۹. تو آنها را با عصای آهنین خواهی شکست؛ مانند ظرف سفالی آنها را خرد خواهی کرد."
۱۰. پس حال ای پادشاهان، خردمند باشید!ای داوران زمین، تأدیب شوید!
۱۱. خداوند را با ترس عبادت کنید و با لرز شادی کنید.
۱۲. پسر را ببوسید، مبادا خشمگین شود و شما در راه هلاک شوید، زیرا که خشم او به زودی شعله‌ور می‌شود. خوشابحال همه کسانی که به او پناه می‌برند.

تفسیر:

این سروده یادآوری می‌کند که خداوند قدرت بیکران دارد و هر گونه شورش و نافرمانی علیه او بی‌فایده است. این سروده به نصب مسیح به عنوان پادشاه جهانی اشاره دارد و به ما نشان می‌دهد که پذیرش و تبعیت از مسیح راهی به سوی خوشبختی و نجات است. همچنین این سروده به ما هشدار می‌دهد که باید با احترام و ترس خداوند را عبادت کنیم و به مسیح پناه ببریم تا از خشم الهی نجات یابیم.

سرودهٔ سوم

موضوع:

اعتماد در برابر دشمنان :درخواست کمک از خدا در خطر.

نیایش سوم یک دعا و نالهٔ حضرت داوود(ع) است که در زمان فرار از دست پسرش، ابشالوم، سروده شده است. این سروده به وضوح اضطراب و فشارهای حضرت داوود(ع) را نشان می‌دهد، اما همچنین ایمان و اطمینان او به نجات خداوند را برجسته می‌سازد. این سروده به سه بخش اصلی تقسیم می‌شود: بیان مشکل، اعلام اعتماد به خدا، و درخواست نجات.

متن:

۱. ای خداوند، دشمنان من چه بسیارند! چه بسیاری بر ضد من قیام کرده‌اند.
۲. بسیاری دربارهٔ من می‌گویند: "او هیچ نجاتی از جانب خدا ندارد." (سِلاه)[۵]
۳. اما تو ای خداوند، سپر من هستی؛ تو جلال من و سرافراز کنندهٔ سرم هستی.
۴. با صدای بلند به خداوند ندا کردم و او از کوه مقدس خود استدعای مرا اجابت فرمود.(سِلاه)
۵. من خوابیدم و به خواب رفتم؛ من بیدار شدم، زیرا خداوند مرا پشتیبانی می‌کند.
۶. از ده هاهزار نفری که بر گرد من صف بسته و مرا محاصره کرده‌اند، نخواهم ترسید.
۷. ای خداوند، برخیز! ای خدای من، مرا نجات بده! زیرا که بر گونه همه دشمنانم زدی؛ دندان‌های شریران را شکستی.
۸. نجات از آن خداوند است؛ برکت تو بر قوم تو باد! (سِلاه)

تفسیر:

سرودهٔ سوم به ما یادآوری می‌کند که در مواجه شدن با مشکلات و دشمنان، می‌توانیم به خداوند اعتماد کنیم و از او نجات و پشتیبانی بخواهیم. حضرت داوود(ع) در این نیایش نشان می‌دهد که حتی در شرایط ناامیدانه، با اعتماد به خداوند می‌توان به آرامش و شجاعت دست یافت. همچنین این نیایش اهمیت دعا و ارتباط با خداوند را برجسته می سازد و نشان می‌دهد که خداوند همیشه آماده اجابت دعاهای ما و نجات ما از مشکلات است.

سرودهٔ چهارم

موضوع:

آرامش در خدا :دعای آرامش در سختی ها

---

۵ - «سِلاه» یک اصطلاح موسیقایی یا معنوی است که از خواننده یا شنونده دعوت می‌کند تا برای لحظه‌ای توقف کند و در مفهوم آنچه خوانده شده تأمل کند.

سرودهٔ چهارم یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن به خداوند دعا می‌کند و از او طلب کمک و راهنمایی می‌نماید. این سروده به عنوان دعای شبانه شناخته می‌شود که در آن او از خداوند ، آرامش و صلح می‌طلبد. همچنین در این سروده، او به کسانی که به دنبال نجات و راهنمایی خداوند هستند، نصیحت می‌کند.

متن:

۱. ای خدای عدالت من، وقتی دعا می‌کنم، مرا پاسخ بده! در هنگام تنگی به من فراخی بخش؛ بر من رحم کن و دعایم را بشنو.
۲. ای مردم، تا به کی جلال من را به ننگ مبدل می‌کنید؟ تا به کی باطلی را دوست می‌دارید و دروغ را دنبال می‌کنید؟ (سِلاه)
۳. بدانید که خداوند صدیق خود را برای خود برگزیده است؛ خداوند خواهد شنید هنگامی که به او ندا می‌کنم.
۴. شما در خشمتان گناه نکنید؛ در بستر خود بیاندیشید و آرام باشید. (سِلاه)
۵. قربانی‌های شایسته را تقدیم کنید و بر خداوند توکّل نمایید.
۶. بسیاری می‌گویند: "چه کسی به ما خوبی خواهد نمود؟" ای خداوند، نور رویت را بر ما برافراز.
۷. شادی در دل من نهادی، بیشتر از وقتی که غله و نوشابه های شان فراوان است.
۸. در صلح و آرامش خواهم خوابید، زیرا تو، ای خداوند، مرا در امنیت سکونت داده‌ای.

تفسیر:

نیایش چهارم دعایی است که در آن حضرت داوود(ع) از خداوند طلب کمک و راهنمایی می‌کند و در عین حال به مردم نصیحت می‌کند که به خداوند توکل کنند و از باطل و دروغ دوری ورزند. این دعا به اهمیت اعتماد به خداوند، انجام اعمال صالح، و یافتن شادی و آرامش در ارتباط با خداوند تاکید دارد. حضرت داوود به مردم یادآوری می‌کند که خداوند دعای راستکاران را می‌شنود و به آنان امنیت و آرامش می‌بخشد.

سرودهٔ پنجم

موضوع:

دعای صبحگاهی :هدایت در برابر شرارت.

سرودهٔ پنجم یک دعای صبحگاهی از حضرت داوود(ع) است که در آن از خداوند طلب راهنمایی، حفاظت و عدالت می‌کند. این نیایش به پنج بخش اصلی تقسیم می‌شود: درخواست شنیدن دعا، تمجید از عدالت و قدرت خداوند، درخواست هدایت و حفاظت، توصیف شریران و نجات نیکو کاران.

متن:

۱. ای خداوند، سخنان مرا بشنو، آه و ناله‌ام را دریاب.
۲. ای پادشاه و خدای من، به ناله‌های من گوش بده، زیرا که به تو دعا می‌کنم.

۳. ای خداوند، صبحگاهان صدایم را می‌شنوی؛ صبحگاهان دعایم را به حضورت تقدیم میدارم و در انتظار می‌مانم.
۴. زیرا تو خدایی نیستی که از شرارت لذت ببری؛ شریر نزد تو جای نمی‌گیرد.
۵. متکبران در حضور تو نمی‌مانند؛ تو از همه بدکاران نفرت داری.
۶. دروغگویان را به سزای اعمال شان می رسانی؛ خداوند از آدم‌کشان و فریبکاران بیزار است.
۷. اما من به سبب رحمت عظیم تو به خانه‌ات خواهم آمد؛ به سوی هیکل مقدس تو با ترس و احترام پرستش خواهم کرد.
۸. ای خداوند، به سبب دشمنانم، مرا به عدالت خود هدایت کن؛ راه خود را پیش روی من هموار ساز.
۹. زیرا در دهانشان صداقت نیست؛ درونشان تباهی است، گلویشان قبر گشاده و زبانشان چرب.
۱۰. ای خداوند، آنها را مجازات کن؛ بگذار به سبب نقشه‌های خودشان سقوط کنند. آنان را به سبب کثرت نافرمانی‌هایشان دور بینداز، زیرا که بر تو شوریده‌اند.
۱۱. اما همه کسانی که به تو پناه می‌برند، شادی کنند؛ تا ابد به وجد آیند. آنان را در پناه خود بگیر تا دوستداران نام تو به شادمانی تو خوشحال باشند.
۱۲. زیرا تو ای خداوند، نیکوکاران را برکت می‌دهی؛ آنان را با سپر لطف خود محافظت می‌کنی.

تفسیر:

این سروده به ما یادآوری می‌کند که در هر شرایطی می‌توانیم به خداوند اعتماد کنیم و از او درخواست راهنمایی، حفاظت و عدالت کنیم. حضرت داوود(ع) نشان می‌دهد که با اعتماد به خداوند و دعا، می‌توانیم از شرارت و بدی‌ها دوری کنیم و در پناه لطف و رحمت الهی به شادی و امنیت دست یابیم. همچنین این سروده اهمیت پرستش با ترس و احترام و اعتماد به عدالت و قدرت خداوند را برجسته می‌کند.

سرودهٔ ششم

موضوع:

طلب رحمت در سختی :درخواست شفقت و رحمت خدا.

سرودهٔ ششم یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که به عنوان یکی از هفت نیایش تَوبه شناخته می‌شود. این سروده بیانگر توبه، ندامت و درخواست حضرت داوود(ع) برای رحمت و شفا از خداوند است. حضرت داوود(ع) در این جا به شدت احساس درد و رنج می‌کند و از خداوند می‌خواهد که او را نجات دهد و به او شفقت کند.

متن:

۱. ای خداوند، در غضب خود مرا تنبیه مکن؛ در خشم خود مرا عذاب مده.

۲. ای خداوند، بر من رحمت کن زیرا که ضعیف هستم؛ ای خداوند، مرا شفا بده زیرا که استخوان‌هایم به لرزه درآمده‌اند.
۳. و جانم بسیار مضطرب است؛ اما تو ای خداوند، تا به کی؟
۴. بازگرد، ای خداوند، جانم را رهایی بخش؛ به خاطر رحمت خود، مرا نجات ده.
۵. زیرا در مرگ کسی به یاد تو نیست؛ و در قبر چه کسی تو را سپاس خواهد گفت؟
۶. من از ناله‌ام خسته شده‌ام؛ هر شب بستر خود را با اشک تر می‌سازم و جای خوابم را آب‌پاشی می‌کنم.
۷. چشم من از غم تاریک شده است؛ از سبب همه دشمنانم ضعیف شده است.
۸. ای همه بدکاران، از من دور شوید؛ زیرا خداوند صدای گریه مرا شنیده است.
۹. خداوند دعایم را شنیده است؛ خداوند دعایم را قبول کرده است.
۱۰. همه دشمنانم خجل و بسیار مضطرب خواهند شد؛ آنها بازخواهند گشت و ناگهان خجل خواهند شد.

تفسیر:

سرودهٔ ششم به ما یادآوری می‌کند که در لحظات درد و رنج و زمانی که احساس ضعف و ناتوانی می‌کنیم، می‌توانیم به خداوند پناه ببریم و از او درخواست رحمت و شفا کنیم. حضرت داوود(ع) نشان می‌دهد که با توبه و ندامت می‌توانیم به رحمت و شفقت الهی دست یابیم و از نجات و شفا برخوردار شویم. این نیایش همچنین اعتماد به شنیدن دعای خداوند و اطمینان به پاسخگویی او را برجسته می سازد و به ما یادآوری می‌کند که حتی در مواجه شدن با دشمنان و مشکلات، می‌توانیم به خداوند اعتماد کنیم و از او نجات یابیم.

سرودهٔ هفتم

موضوع:

اعتماد به عدالت خدا :درخواست قضاوت در برابر دشمنان.

سرودهٔ هفتم یکی دیگر از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن او از خداوند درخواست عدالت و حفاظت در برابر دشمنان خود می‌کند. این نیایش به عنوان یک دعای توبه و درخواست داوری الهی شناخته می‌شود. حضرت داوود(ع) در این سروده از خداوند می‌خواهد که او را از دست دشمنانش نجات دهد و عدالت را اجرا کند.

متن:

۱. ای خداوند، خدای من، بر تو توکل می‌کنم؛ مرا از همه آزاردهنده گانم نجات ده و رهایی بخش.
۲. مبادا مانند شیر جان مرا بدرند و تکه‌تکه کنند، و کسی نباشد که نجاتم دهد.
۳. ای خداوند، خدای من، اگر من چنین کرده باشم، اگر در دستانم ظلمی باشد،
۴. اگر به کسی که با من صلح داشت بدی کرده باشم، یا کسانی را که بی‌جهت به من دشمنی کرده‌اند تاراج کرده باشم،

۵. بگذار دشمن مرا دنبال کند و جان مرا بگیرد؛ بگذار او زندگیم را به خاک بیاندازد و جلال مرا با خاک یکسان سازد. (سِلاه)
۶. ای خداوند، در غضب خود برخیز و بر دشمنانم خشم بزن، به‌خاطر من قیام کن و به دست خود از ظلم آنان انتقام بگیر.
۷. جماعت قوم‌ها گرد تو جمع خواهند شد؛ پس به خاطر ایشان بازگشت کن.
۸. خداوند قوم‌ها را داوری خواهد کرد. ای خداوند، مرا بر حسب راستی من و بر حسب صداقت من داوری کن.
۹. بگذار شرارت شریران به پایان برسد و نیکوکار را برقرار ساز؛ ای خدایی که دل‌ها و گرده‌ها را آزموده‌ای، ای خدای عادل.
۱۰. سپر من از خداست که راست‌دلان را نجات می‌دهد.
۱۱. خدا داور عادل است، و خدایی که هر روز بر شریران خشم می‌گیرد.
۱۲. اگر بازگشت نکنند، شمشیر خود را تیز خواهد کرد؛ کمان خود را کشیده و آماده کرده است.
۱۳. او برای ایشان ابزارهای مرگ را آماده کرده؛ تیرهای سوزان خود را برای آنان مهیا کرده است.
۱۴. ببینید، او درد و رنج باردار است و بدی را به دنیا می‌آورد؛ او نیرنگ و فریب می‌کند.
۱۵. آن که شریر را می‌سازد، خود را در تور گرفتار می‌کند، و در چاهی که خود حفر کرده است، خواهد افتاد.
۱۶. بدی او بر سر خودش خواهد آمد و ستمی که کرده است بر سر او خواهد فرود آمد.
۱۷. من خداوند را بر حسب عدالت او شکر خواهم کرد و نام خداوند متعال را ستایش خواهم کرد.

تفسیر:

این سروده به ما یادآوری می‌کند که در مواجهه با دشمنان و ناعدالتی‌ها می‌توانیم به خداوند پناه ببریم و از او درخواست عدالت و حفاظت کنیم. حضرت داوود(ع) نشان می‌دهد که با اعتماد به خداوند و صداقت در دعا، می‌توانیم به عدالت و نجات الهی دست یابیم. این نیایش همچنین هشدار به شریران و بیان نتیجه شرارت آنها را برجسته می‌کند و به ما یادآوری می‌کند که خداوند داور عادل است و شرارت در نهایت به نتیجه خود خواهد رسید.

سرودهٔ هشتم

موضوع:

جلال خداوند در خلقت :عظمت خدا و ارزش انسان.

سرودهٔ هشتم یکی از سروده‌های شکرگزاری حضرت داوود(ع) است که عظمت و جلال خداوند و همچنین جایگاه انسان در خلقت را ستایش می‌کند. این سروده به ویژه به عظمت آسمان‌ها و توجه خداوند به انسان و جایگاه انسان در جهان اشاره دارد.

متن:

۱. ای خداوند، ای خداوند ما، چه جلیل است نام تو در تمامی زمین! جلال خود را بر آسمان‌ها افراشته‌ای.
۲. از دهان اطفال و شیرخواران قوت را بنیاد نهاده‌ای به سبب دشمنانت، تا دشمن و انتقام‌جو را خاموش کنی.
۳. چون به آسمان‌های تو می‌نگرم، عمل انگشتان تو، ماه و ستارگانی که مقرر داشته‌ای،
۴. انسان چیست که او را به خاطر آوری و بنی‌آدم که از او تفقد نمایی؟
۵. او را اندکی کمتر از خویشتن ساختی و او را با جلال و کرامت تاج‌گذاری کردی.
۶. او را بر اعمال دست‌های خود تسلط دادی و همه چیز را زیر پای‌هایش نهادی:
۷. گوسفندان و گاوان همه، و نیز حیوانات صحرا،
۸. مرغان هوا و ماهیان دریا و هر چه در راه‌های آب‌ها عبور می‌کند.
۹. ای خداوند، ای خداوند ما، چه جلیل است نام تو در تمامی زمین!

تفسیر:

این سروده به ما یادآوری می‌نماید که خداوند خالق آسمان‌ها و زمین است و عظمت و جلال او در تمامی خلقت نمایان است. همچنین، این سروده به اهمیت و جایگاه ویژه انسان در خلقت اشاره دارد. با وجود عظمت آفرینش، خداوند به انسان توجه می‌کند و او را با جلال و کرامت تاج‌گذاری کرده و او را اشرف مخلوقات ساخته است. این سروده ما را به ستایش و شکرگزاری از خداوند و تأمل در عظمت و بزرگی او دعوت می‌کند.

سرودهٔ نهم

موضوع:

شکرگزاری برای عدالت خدا :پیروزی بر دشمنان.

سرودهٔ نهم یکی از سروده‌های شکرگزاری و ستایش حضرت داوود(ع) است که در آن به عظمت خداوند، نجات‌دهنده بودن او، و عدالت او اشاره می نماید این سروده در دو بخش اصلی تقسیم شده است: شکرگزاری و ستایش خداوند برای نجات و داد گری او، و درخواست حضرت داوود(ع) برای ادامه عدالت و نجات از خداوند.

متن:

۱. ای خداوند، ترا به تمامی دل خود سپاس خواهم گفت. همه عجایب تو را بیان خواهم کرد.
۲. من در تو شادمان و خوشحال خواهم شد؛ نام تو را، ای خدای متعال، خواهم سرایید.
۳. زیرا که دشمنانم برگشتند. افتادند و از حضور تو هلاک شدند.
۴. چون که تو داوری و محاکمهٔ مرا به جا آوردی. بر کرسی نشستی، ای داور عادل.

۵. مردمان را توبیخ کردی. شریران را هلاک نمودی. نام ایشان را تا به ابد محو ساختی.
۶. دشمن به کلی نابود شد؛ ویرانه‌های ایشان تا ابد باقی است، و شهرهایی که خراب کردی، دیگر یادگارشان از میان رفته است.
۷. اما خداوند تا به ابد پایدار است. او را برای داوری کرسی خود را استوار داشته‌است.
۸. و او جهان را به انصاف داوری خواهد نمود. و قوم‌ها را به عدالت محاکمه خواهد کرد.
۹. و خداوند پناه‌گاه مظلومان است. پناه‌گاهی در وقت‌های تنگی.
۱۰. و آنانی که اسم تو را می‌شناسند بر تو توکل خواهند داشت. زیرا تو، خداوندا، هرگز جویندگان خود را وانگذاشته‌ای.
۱۱. خداوند را که در صهیون جلوس نموده است بسرایید. در میان قوم‌ها کارهای او را بازگو کنید.
۱۲. زیرا که او انتقام گیرندهٔ خون‌ریزی است. ایشان را فراموش نکرده و فریاد مسکینان را فراموش نمی کند.
۱۳. ای خداوند، بر من فیض اعطا کن. و بر آزاری که از دشمنان خود می بینم بنگر. ای که مرا از دروازه‌های مرگ برمی‌آوری.
۱۴. تا همه حمدهای تو را در دروازه‌های دختر صهیون بیان کنم. من در نجات تو وجد و شادی خواهم نمود.
۱۵. قوم‌ها در حفره‌ای که کنده‌اند فرو رفته‌اند. و پای ایشان در دام خودشان گرفتار شده‌است.
۱۶. خداوند شناخته شده‌است. او به داوری عمل کرده‌است. شریر به کار دست‌های خود گرفتار شده‌است. (سِلاه)
۱۷. شریران به جهنم برخواهند گشت. همه قوم‌هایی که خدا را فراموش می‌کنند.
۱۸. زیرا که مسکین برای همیشه فراموش نخواهد شد. امید فقیران تا به ابد هلاک نخواهد گردید.
۱۹. ای خداوند، برخیز. انسان غالب نیاید. قوم‌ها در حضور تو داوری شوند.
۲۰. ای خداوند، بر ایشان ترس انداز. تا قوم‌ها خود را انسان بدانند. (سِلاه)

تفسیر:

سرودهٔ نهم به ما یادآوری می‌کند که خداوند عادل و نجات‌دهنده است. او دشمنان را نابود می‌کند، مظلومان را پناه می‌دهد و فقیران را حمایت می‌کند. این سروده ما را به شکرگزاری و سرایش خداوند و اعتماد به عدالت و نجات او دعوت می‌کند. حضرت داوود(ع) با تمام دل خود خداوند را ستایش می‌کند و ما نیز باید از او الگو بگیریم و با ایمان و اعتماد به خداوند، حمد و شکرگزاری او را بیان کنیم.

سرودۀ دهم

موضوع:

فریاد بر ضد شریران :درخواست از خدا برای عدالت.

سرودۀ دهم یکی از دعاهای حضرت داوود(ع) است که در آن او از بی‌عدالتی‌هایی که در جهان رخ می‌دهد به خداوند شکایت می کند و درخواست عدالت و انصاف دارد. این سروده به دو بخش اصلی تقسیم می‌شود: <u>شکایت حضرت داوود(ع) از بی‌عدالتی و درخواست او برای دخالت خداوند.</u>

متن:

۱. ای خداوند، چرا دور می‌ایستی؟ چرا خود را در وقت‌های تنگی پنهان می‌سازی؟
۲. شریر به تکبر خود مسکین را به شدت دنبال می‌کند. ایشان در حیله‌هایی که اندیشیده‌اند گرفتار شوند.
۳. شریر به شهوت نفس خود مباهات می‌کند. طمعکار خداوند را لعنت کرده و تحقیر می‌نماید.
۴. شریر در تکبر روی خود می‌گوید: «خدا را نمی‌طلبد.» همه افکار او این است که خدا نیست.
۵. طریق‌های او در هر وقت استوار است. احکام تو از او به دور است. دشمنان خود را به حقارت می‌نگرد.
۶. در دل خود می‌گوید: «من هرگز مضطرب نخواهم شد. تا به ابد از بدی خبر نخواهم یافت.»
۷. دهان او پر از لعنت و غرور و ظلم است. زیر زبان او مکر و شرارت است.
۸. در کمین‌گاه‌های قریه‌ها می‌نشیند. در جاهای مخفی مسکینان را به قتل می‌رساند. چشمان او بر بینوایان مراقب است.
۹. در کمین گاه ها به مانند شیری در بیشه می‌نشیند. در کمین است تا مسکین را بگیرد. مسکین را به دام خود می‌کشد.
۱۰. او خم می‌شود، پنهان می‌شود، تا بینوایان در چنگال‌های او بیفتند.
۱۱. در دل خود می‌گوید: «خدا فراموش کرده، روی خود را پوشانیده و هرگز نخواهد دید.»
۱۲. برخیز ای خداوند، ای خدا، دست خود را برافراز، مسکینان را فراموش نکن.
۱۳. چرا شریر خدا را تحقیر می‌کند و در دل خود می‌گوید: «ترا مؤاخذه نخواهد نمود؟»
۱۴. لیکن تو دیده‌ای. زیرا که مشقت و غم را می‌نگری تا آنها را به دست خود بگیری. بر تو مسکین توکل می‌کند. یتیم را تو یاری دهنده بوده‌ای.
۱۵. بازوی شریران و بدکاران را بشکن. شرارت او را پی‌جویی کن تا آن را پیدا نکنی.
۱۶. خداوند پادشاه جاودانی و ابدی است. قوم‌ها از زمین او نابود شده‌اند.

۱۷. ای خداوند، تمنای حلیمان را شنیده‌ای. دل‌های ایشان را استوار خواهی ساخت و گوش خود را مایل خواهی گردانید.
۱۸. تا یتیم و مظلوم را داوری نمایی، و دیگر آدمی از زمین ترسانیده نشود.

تفسیر:

این سروده به ما یادآوری می‌کند که خداوند در مقابل بی‌عدالتی‌ها و ظلم‌های شریران پاسخگو است و حضرت داوود(ع) با ایمانی قوی به خداوند از او درخواست عدالت و انصاف می‌کند. این سروده ما را به اعتماد به خداوند و دعا برای دخالت او در زمان‌های سختی و بی‌عدالتی تشویق می‌کند. حضرت داوود(ع) با صداقت و امید به خداوند مراجعه می‌کند و ما نیز باید در زمان‌های دشوار به خداوند اعتماد کنیم و از او درخواست یاری و عدالت نماییم.

سرودهٔ یازدهم

موضوع:

اعتماد به خدا در آزمایش‌ها :پناه بردن به خدا.

سرودهٔ یازدهم یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن حضرت داوود(ع) اعتماد خود را به خداوند در برابر تهدیدهای دشمنان ابراز می‌دارد. این سروده به دو بخش اصلی تقسیم می‌شود: اطمینان حضرت داوود(ع) به خداوند و تأکید او بر عدالت الهی.

متن:

۱. بر خداوند توکل دارم. چگونه به جان من می‌گویید: به کوه خود فرار کن چون پرنده؟
۲. زیرا اینک شریران کمان را می‌کشند. تیر خود را بر زه نهاده‌اند تا در تیرگی بر راست‌دلان تیراندازی کنند.
۳. اگر بنیادها منهدم گردد، صدیق چه کار می‌تواند کرد؟
۴. خداوند در هیکل مقدس خود است. کرسی خداوند در آسمان است. چشمان او می‌نگرد. پلک‌های او بنی‌آدم را می‌آزماید.
۵. خداوند صدیق را می‌آزماید. اما شریر و دوستدار ظلم را جان او دشمن می‌دارد.
۶. بر شریران دام‌ها و آتش و گوگرد و باد سموم نصیب پیاله آنها خواهد بود.
۷. زیرا که خداوند عادل است و عدالت را دوست می‌دارد. راست‌دلان روی او را خواهند دید.
۸. حضرت داوود(ع) از اهمیت بنیادها سخن می‌گوید و می‌پرسد که اگر بنیادها منهدم گردد، صدیق چه کار می‌تواند کرد. این آیه تأکید بر اهمیت اصول و بنیادهای الهی در زندگی صدیقان دارد و نشان‌دهنده نگرانی حضرت داوود(ع) از تخریب این بنیادها توسط شریران است.

تفسیر:

این سروده به ما یادآوری می‌کند که اعتماد به خداوند در برابر تهدیدهای دشمنان و شریران اساسی است. حضرت داوود(ع) با ایمان قوی به خداوند اطمینان دارد که او ناظر بر همه چیز است و عدالت الهی در نهایت برقرار خواهد شد. این سروده ما را به اعتماد به خداوند و پایبندی به اصول و بنیادهای الهی تشویق می‌کند و یادآور می‌شود که خداوند عادل است و صدیقان را پاداش خواهد داد.

سرودهٔ دوازدهم

موضوع:

حفاظت از مؤمنان :شکایت از فساد انسان.

این نیایش یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن او به خداوند دعا می‌کند تا او را از شر دروغ‌گویان و فریبکاران نجات دهد. حضرت داوود(ع) در این سروده از فساد و بی‌صداقتی مردم زمان خود شکایت می‌کند و به خداوند متوسل می‌شود تا با کلام خود او را حمایت کند.

متن:

۱. ای خداوند، نجات ده! زیرا که مرد نیکوکار نایاب است؛ و امانت‌داران از میان بنی‌آدم منقطع شده‌اند.
۲. هر کس با همسایهٔ خود به دروغ سخن می‌گوید؛ و با لب‌های چاپلوس و دل‌های دوپهلو سخن می‌گویند.
۳. خداوند، همهٔ لب‌های چاپلوس و زبان‌های متکبر را منقطع خواهد کرد.
۴. آنانی که گفته‌اند: «با زبان خود غالب خواهیم شد؛ لب‌های ما از ما است؛ چه کسی آقای ما خواهد بود؟»
۵. خداوند می‌گوید: «به‌سبب ظلم فقیران و نالهٔ مسکینان اکنون برخواهم خاست و آن را که در آرزوی آن است، نجات خواهم داد.»
۶. کلام‌های خداوند، کلام‌های طاهر است؛ مانند نقرهٔ تصفیه شده در کورهٔ خاک، هفت بار خالص شده.
۷. ای خداوند، ایشان را حفظ خواهی کرد؛ و از این نسل تا ابد محافظت خواهی نمود.
۸. شریران در هر سو گردش می‌کنند، وقتی که پستی در میان بنی‌آدم افراشته شود.

تفسیر:

این سروده بازتابی از دغدغه‌های حضرت داوود(ع) دربارهٔ فساد و بی‌عدالتی در جامعه است. او به خداوند متوسل می‌شود تا از او در برابر دروغ‌گویان و فریبکاران حمایت کند. این نیایش تأکید بر پاکی و صداقت کلام خداوند و حمایت او از مظلومان و افراد راستگو دارد. حضرت داوود(ع) به ما یادآوری می‌کند که حتی در زمان های پر از فساد و نفاق، می‌توانیم به خداوند اعتماد کنیم و مطمئن باشیم که او از ما محافظت خواهد کرد.

سرودهٔ سیزدهم

موضوع:

فریاد برای نجات :امید به محبت خدا.

سرودۀ سیزدهم یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن او به خداوند از احساسات ناامیدی، درد و رنج خود شکایت می کند، اما در نهایت اعتماد خود را به خداوند اعلام می‌دارد. این نیایش به سه بخش اصلی تقسیم می‌شود: شکایت حضرت داوود(ع) از دوری خداوند، درخواست او برای توجه و نجات، و اعلام اعتماد به لطف و نجات خداوند.

متن:

۱. ای خداوند، تا به کی مرا فراموش خواهی کرد؟ تا به ابد؟ تا به کی روی خود را از من خواهی پوشانید؟
۲. تا به کی در جان خود مشورت گیرم و هر روز غم در دل خود داشته باشم؟ تا به کی دشمن من بر من برافراشته خواهد بود؟
۳. ای خدا، خدای من! بنگر و مرا اجابت فرما، چشمان مرا روشن ساز، مبادا که در خواب مرگ بخوابم.
۴. مبادا دشمن من گوید: «بر او غالب آمدم!» و مضایقان من شادی کنند چون مضطرب شوم.
۵. اما من بر رحمت تو توکل داشته‌ام؛ دل من در نجات تو شادی خواهد کرد.
۶. برای خداوند خواهم سرود، زیرا که به من احسان نموده است.

تفسیر:

این سروده نمایانگر درد و رنج حضرت داوود(ع) و همچنین ایمان و اعتماد او به خداوند است. حضرت داوود(ع) با شکایت از دوری خداوند و درخواست توجه و نجات، در نهایت اعتماد خود را به رحمت و نجات الهی اعلام می کند. این دعایه به ما یادآوری می کند که حتی در زمان ناامیدی و درد، می‌توانیم به خداوند اعتماد کنیم و از رحمت و لطف او بهره‌مند گردیم. حضرت داوود(ع) با سرود شکرگزاری، نشان می‌دهد که اعتماد به خداوند و سپاس از او، می‌تواند راهی برای یافتن آرامش و شادی در میان مشکلات و چالش‌های زندگی باشد.

سرودهٔ چهاردهم

موضوع:

فساد انسانی :گناهکاری همه انسان‌ها.

سرودۀ چهاردهم یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن او به نابخردی و شرارت انسان‌ها اشاره می کند و بی‌ایمانی و هنجار های بد آنان را محکوم می‌نماید. این نیایش

بر فساد عمومی و نبود عدالت در میان مردم تمرکز دارد و در نهایت به امید نجات از سوی خداوند اشاره می‌کند.

متن:

۱. احمق در دل خود می‌گوید: «خدایی نیست.» آنان فاسد شده‌اند، و کارهای پلید می‌کنند؛ کسی نیست که نیکوکاری کند.
۲. خداوند از آسمان بر بنی‌آدم می‌نگرد، تا ببیند آیا کسی هست که بفهمد، و طالب خدا باشد.
۳. همه گمراه شده‌اند، با هم فاسد گشته‌اند؛ کسی نیست که نیکوکاری کند، یکی هم نیست.
۴. آیا تمامی بدکاران نمی‌فهمند؟ آنانی که قوم مرا می‌خورند، چنانکه نان را می‌خورند، و خداوند را نمی‌خوانند.
۵. در آنجا ترس بزرگ خواهند داشت، زیرا خداوند با جماعت عادلان است.
۶. مشورت مسکین را به سخره گرفتید، اما خداوند ملجأ اوست.
۷. کاش که نجات قوم بنی اسرائیل از صهیون می‌آمد! هنگامی که خداوند اسیری قوم خود را بازآورد، یعقوب شادی خواهد کرد، و قوم بنی اسرائیل خوشحال خواهد شد.

تفسیر:

این سروده بازتابی از نابخردی، بی‌ایمانی و فساد عمومی انسان‌ها است. حضرت داوود(ع) به نابخردی انسان‌هایی اشاره می‌کند که وجود خدا را انکار می‌کنند و در نتیجه به فساد و شرارت می‌پردازند. او تاکید می‌کند که خداوند از آسمان به زمین می‌نگرد و بدکاران را محکوم می‌کند. اما در نهایت، حضرت داوود(ع) امید خود را به نجات از سوی خداوند اعلام می‌دارد و انتظار شادی و خوشحالی قوم بنی اسرائیل را در زمان نجات بیان می‌کند. این سروده به ما یادآوری می‌کند که در میان فساد و بی‌عدالتی، باید به خداوند اعتماد کنیم و امید خود را به نجات او نگه داریم.

سرودهٔ پانزدهم

موضوع:

زندگی پارسا :ویژگی‌های کسانی که به خدا نزدیک می‌شوند.

سرودهٔ پانزدهم یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن معیارهای اخلاقی و رفتاری برای کسی که می‌خواهد در حضور خداوند زندگی کند، بیان شده است. این سروده به وضوح صفات و ویژگی‌هایی را که خداوند از بندگان خود انتظار دارد، توصیف می‌کند.

متن:

۱. ای خداوند، چه کسی می‌تواند در خیمه تو مقیم شود؟ چه کسی می‌تواند بر کوه مقدس تو ساکن شود؟
۲. کسی که بی‌عیب رفتار کند، و عدالت ورزد، و در دل خود راست بگوید.

۳. کسی که به زبان خود غیبت نکند، و به همسایه خود بدی نکند، و در میان دوستان خود رسوایی نیاورد.
۴. کسی که در نظرش، مرد شرور خوار شمرده شود، اما از کسانی که از خداوند می‌ترسند، تجلیل نماید. کسی که به قسم خود، هر چند به زیانش باشد، وفا کند.
۵. کسی که پول خود را به ربا ندهد، و رشوه بر ضد بی‌گناه نپذیرد. کسی که این‌ها را انجام دهد، هرگز لغزش نخواهد خورد.

تفسیر:

این سروده یک راهنمای جامع برای زندگی اخلاقی و راست‌کرداری است که حضرت داوود(ع) آن را برای کسانی که می‌خواهند در حضور خداوند زندگی کنند، بیان کرده است. این سروده تأکید بر صداقت، عدالت، وفاداری و احترام به دیگران دارد و نشان می‌دهد که رعایت این اصول چگونه می‌تواند به یک زندگی ثابت و پایدار منجر گردد. این صفات و ویژگی‌ها نه تنها برای زمان حضرت داوود(ع) بلکه برای هر دوره‌ای از تاریخ و برای همه افراد الهام‌بخش و راهگشا است.

سرودهٔ شانزدهم

موضوع:

امنیت در خدا :اطمینان از حضور خدا.

سرودهٔ شانزدهم یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن او از خداوند طلبِ حمایت و پناهنده گی می‌کند و ایمان خود را به خداوند اعلام می‌کند. این سروده همچنین به وعده‌های خداوند درباره زنده گی ابدی و رضایت کامل اشاره می‌کند.

متن:

۱. ای خداوند، مرا حفظ کن، زیرا که به تو پناه آورده‌ام.
۲. به خداوند گفته‌ام: "تو خدای من هستی؛ نیکی من جز از تو نیست."
۳. به پرهیزکارانی که در زمین‌اند و به بزرگان می‌گویم: "تمامی خوشی‌های من در شماست."
۴. دردهای آنان که خدای دیگری را اختیار می‌کنند، بسیار خواهد شد. هدیه‌های خونین ایشان را نخواهم ریخت و نام ایشان را بر زبان نخواهم آورد.
۵. خداوند سهم قسمت من و کاسه من است؛ تو نصیب مرا نگاه می‌داری.
۶. قسمت‌ها به اندازه برایم افتاده و نصیب نیکو دارم.
۷. خداوند را که مرا نصیحت کرده است، مبارک می‌خوانم؛ در شب‌ها نیز دل من مرا تعلیم می‌دهد.
۸. خداوند را همیشه پیش روی خود قرار داده‌ام، چون که او به دست راست من است، متزلزل نخواهم شد.
۹. بنابراین دل من شادی می‌کند و جلال من شادمان است؛ جسم من نیز در امنیت خواهد بود.

۱۰. زیرا جان مرا در هاویه نخواهی گذاشت و نخواهی گذاشت که قدوس تو فساد را ببیند.
۱۱. راه زندگی را به من نشان خواهی داد؛ در حضور تو شادی کامل است؛ در دست راست تو خوشی‌ها ابدی است.

تفسیر:

این سروده یک اظهار ایمان قوی به خداوند و تجلیل از او به عنوان منبع تمامی برکات و نیکی‌ها است. حضرت داوود(ع) با بیان درخواست حمایت از خداوند شروع می‌کند و به رضایت و شادی خود از حضور و راهنمایی خداوند ادامه می‌دهد. این دعایه همچنین به وعده‌های خداوند درباره زندگی ابدی و رستاخیز اشاره دارد و نشان‌دهنده ایمان عمیق حضرت داوود(ع) به خداوند است. این سروده می‌تواند الهام‌بخش و راهنمایی برای هر فردی باشد که به دنبال رضایت و شادی حقیقی در زندگی است.

سرودهٔ هفدهم

موضوع:

دعا برای حفاظت :طلب حفاظت در برابر دشمنان.

سرودهٔ هفدهم یکی از نیایش های حضرت داوود(ع) است که در آن او به خداوند دعا می‌کند تا از او در برابر دشمنانش محافظت کند. حضرت داوود(ع) در این سروده از خداوند می‌خواهد که عدالت او را بشنود و او را از دست دشمنان نجات دهد. او ایمان خود را به عدالت خداوند اعلام می‌کند و از او درخواست کمک و راهنمایی می‌کند.

متن:

۱. ای خداوند، عدالت مرا بشنو؛ به فریاد من گوش بده. دعایم را بشنو، که از لب‌های بی‌ریا بیرون می‌آید.
۲. از حضور تو حکم من بیرون آید؛ چشمان تو بر راستی‌ها نظر کنند.
۳. دل مرا آزموده‌ای؛ شب‌ها مرا امتحان کرده‌ای؛ مرا بو کرده‌ای و هیچی در من نیافته‌ای. دهان من مرتکب خطا نشده است.
۴. درباره اعمال مردمان، به کلام لبان تو، من از راه‌های ظالمین نگاه داشته شده‌ام.
۵. قدم‌های من در راه‌های تو پایدار مانده است؛ قدم‌هایم نلغزیده‌اند.
۶. ای خدا، تو را خوانده‌ام، زیرا که مرا اجابت خواهی کرد؛ گوش خود را به من فراگیر و سخنان مرا بشنو.
۷. رحمت‌های شگفت‌آور خود را که نجات‌دهنده پناهندگان به دست راست تو هستند، به نمایش گذار.
۸. مرا مثل مردمک چشم خود نگاه دار؛ مرا در سایه بال‌های خود پنهان کن.
۹. از شر کسانی که بر من ظلم می‌کنند، از دشمنان جانی من که به دور من محاصره کرده‌اند.
۱۰. آنها دل‌های خود را بی‌رحم کرده‌اند؛ با دهان خود تکبر می‌گویند.

۱۱. اکنون قدم‌های ما را احاطه کرده‌اند؛ چشم‌های خود را به زمین دوخته‌اند.
۱۲. مانند شیری که برای دریدن کمین کرده و مانند شیری جوان که در مخفی‌گاه‌ها نشسته است.
۱۳. برخیز، ای خداوند، او را به پیشواز برو؛ او را بی‌رحم کن؛ با شمشیر خود جانم را از شریر نجات بده.
۱۴. با دست خود، ای خداوند، مرا از مردمان این دنیا، که نصیب خود را در این زندگی دارند، نجات بده. تو شکم آنان را پر کرده‌ای و پسران آنها را نیز به جا گذاشته‌ای و آنها از اموال خود برای کودکان خود بهره‌برداری می‌کنند.
۱۵. اما من به عدالت، روی تو را خواهم دید؛ وقتی بیدار شوم، از شباهت تو سیر خواهم شد.

تفسیر:

این سروده یک دعای عمیق و صمیمانه از حضرت داوود(ع) است که از خداوند درخواست حفاظت و نجات می‌کند. او به عدالت و رحمت خداوند ایمان دارد و از او می‌خواهد که او را از دست دشمنان نجات دهد. حضرت داوود(ع) در این نیایش به پاکی دل و گفتار خود اشاره می‌کند و از خداوند می‌خواهد که او را مانند مردمک چشم خود محافظت کند. او همچنین به امید دیدار و تجربه رضایت کامل از شباهت خداوند اشاره می‌کند. این سروده می‌تواند الهام‌بخش و راهنمایی برای هر فردی باشد که به دنبال حمایت و نجات از خداوند است.

سرودهٔ هجدهم

موضوع:

شکرگزاری برای نجات :خداوند، سنگر و نجات‌دهنده.

سروده ۱۸ یکی از سرودههای حضرت داوود(ع) است که در آن او از خداوند به خاطر نجات و حمایت از دشمنان و مشکلات مختلف، شکرگزاری می‌کند. این سروده یک شهادت زیبا از ایمان، وفاداری و قدرت خداوند است که حضرت داوود(ع) آن را با عشق و احترام بیان می‌کند.

متن:

۱. ای خداوند، تو قوت منی، تو را دوست می‌دارم.
۲. خداوند صخره من، دژ من و نجات‌دهنده من است؛ خدای من، صخره‌ای که به او پناه می‌برم، سپر من، شاخ نجات من و برج بلند من است.
۳. خداوند را که مستحق حمد است، می‌خوانم؛ و از دشمنانم نجات می‌یابم.
۴. طناب‌های مرگ مرا احاطه کردند، و سیلاب‌های ویرانی مرا هراسان کردند.
۵. طناب‌های قبر به دور من پیچیده شد، و دام‌های مرگ به روی من آمد.
۶. در تنگی خود خداوند را خواندم؛ و به خدایم فریاد زدم. او از هیکل خود صدای مرا شنید؛ و فریاد من به حضور او رسید، حتی به گوش‌های او.

۷. آنگاه زمین لرزید و به حرکت آمد؛ بنیادهای کوه‌ها لرزیدند و متزلزل شدند، زیرا او خشمگین شده بود.
۸. دودی از بینی او برآمد، و آتش از دهان او فروزان شد؛ زغال‌ها از آن سوخت.
۹. او آسمان‌ها را خم کرد و فرود آمد؛ و تاریکی زیر پای‌هایش بود.
۱۰. او بر کروبی سوار شد و پرید؛ و بر بال‌های باد پرواز کرد.
۱۱. تاریکی را پوشش خود قرار داد؛ اطراف او آب‌های تاریک و ابرهای غلیظ بود.
۱۲. از روشنایی حضور او، ابرهایش گذشت؛ تگرگ و زغال‌های آتشین.
۱۳. خداوند در آسمان‌ها غرش کرد، و متعال صدای خود را بلند کرد؛ تگرگ و زغال‌های آتشین.
۱۴. او تیرهای خود را فرستاد و دشمنانم را پراکنده کرد؛ او برق‌های زیادی فرستاد و آنها را مضطرب ساخت.
۱۵. آنگاه بسترهای آب‌ها دیده شد، و بنیادهای زمین کشف شد؛ از سرزنش تو، ای خداوند، از دمیدن نفس بینی تو.
۱۶. او از بالا دست دراز کرد و مرا گرفت؛ او مرا از آب‌های عظیم بیرون کشید.
۱۷. او مرا از دشمن نیرومندم و از کسانی که از من نفرت داشتند نجات داد؛ زیرا آنها از من قوی‌تر بودند.
۱۸. آنها در روز مصیبت من بر من حمله کردند؛ اما خداوند تکیه‌گاه من بود.
۱۹. او مرا به مکانی وسیع بیرون آورد؛ او مرا نجات داد، زیرا که از من خشنود بود.
۲۰. خداوند به حسب عدالت من با من معامله کرد؛ او به حسب پاکی دست‌هایم به من جزا داد.
۲۱. زیرا که من راه‌های خداوند را نگاه داشته‌ام؛ و از خدای خود به شرارت بازنگشته‌ام.
۲۲. زیرا که همه احکام او پیش روی من است؛ و فرایض او را از خود دور نکرده‌ام.
۲۳. من نیز نسبت به او کامل بودم؛ و از گناه بزرگی خودداری کرده‌ام.
۲۴. بنابراین خداوند به حسب عدالت من، و به حسب پاکی دست‌هایم در نظر او به من جزا داده است.
۲۵. با مهربان مهربان خواهی بود؛ و با انسان کامل، کامل خواهی بود.
۲۶. با پاک، خود را پاک نشان خواهی داد؛ و با کج، خود را کج نشان خواهی داد.
۲۷. زیرا که تو قوم فقیر را نجات می‌دهی؛ اما چشمان متکبران را فرو می‌کنی.
۲۸. زیرا که تو چراغ مرا روشن می‌کنی؛ ای خداوند، خدای من، تاریکی مرا روشن می‌کنی.
۲۹. زیرا که به تو از یک لشکر می‌گذرم؛ و به خدایم از دیوار می‌پرم.
۳۰. راه خدا کامل است؛ کلام خداوند امتحان شده است؛ او سپر همه کسانی است که به او پناه می‌برند.
۳۱. زیرا که کیست خدا جز خداوند؟ و کیست صخره جز خدای ما؟

۳۲. خدای که مرا به قوت خود مجهز می‌کند؛ و راه مرا کامل می‌سازد.
۳۳. او پاهای مرا مانند پاهای آهو می‌سازد؛ و مرا بر بلندی‌هایم قرار می‌دهد.
۳۴. او دستان مرا برای جنگ تعلیم می‌دهد؛ تا بازوهایم کمان برنجی را بشکنند.
۳۵. تو سپر نجات خود را به من داده‌ای؛ دست راست تو مرا حمایت کرده است؛ و لطف تو مرا بزرگ کرده است.
۳۶. تو راه مرا وسیع ساختی؛ تا قدم‌هایم نلغزد.
۳۷. من دشمنان خود را تعقیب کردم و به آنها رسیدم؛ و بازنگشتم تا آنها را نابود کنم.
۳۸. من آنها را زخمی کردم، تا نتوانند برخیزند؛ آنها زیر پاهایم افتادند.
۳۹. زیرا که تو مرا به قوت برای جنگ مجهز کردی؛ و کسانی که بر من برمی‌خیزند را زیر من خمود کردی.
۴۰. تو گردن دشمنان مرا به من دادی؛ تا کسانی که از من نفرت دارند را نابود کنم.
۴۱. آنها فریاد زدند، اما کسی نبود که نجات دهد؛ حتی به خداوند، اما او پاسخ نداد.
۴۲. آنگاه آنها را مانند گرد و غبار پیش باد خرد کردم؛ آنها را مانند گل‌های خیابان‌ها ریختم.
۴۳. تو مرا از مشاجرت‌های قوم نجات دادی؛ و مرا به سر قوم‌ها نصب کردی؛ مردمی که نمی‌شناختم، مرا خدمت کردند.
۴۴. به محض اینکه صدای مرا شنیدند، اطاعت کردند؛ بیگانگان خود را به من تسلیم کردند.
۴۵. بیگانگان دلسرد شدند؛ و از قلعه‌های خود با ترس بیرون آمدند.
۴۶. خداوند زنده است؛ و صخره من مبارک باد؛ و خدا نجات‌دهنده من متعال باد.
۴۷. خدایی که انتقام مرا می‌گیرد؛ و قوم‌ها را زیر من خمود می‌کند.
۴۸. او مرا از دشمنانم نجات می‌دهد؛ حتی مرا از کسانی که بر من برخیزند بلند می‌کند؛ و مرا از مرد خشونت‌آمیز نجات می‌دهد.
۴۹. بنابراین تو را در میان قوم‌ها، ای خداوند، ستایش خواهم کرد؛ و به نام تو سرود خواهم خواند.
۵۰. خدا نجات‌های بزرگ به پادشاه خود می‌بخشد؛ و رحمت را به مسیح خود، به حضرت داوود(ع) و نسل او تا به ابد می‌نماید.

تفسیر:

سرودهٔ هژدهم یک شهادت قوی از ایمان و اعتماد حضرت داوود(ع) به خداوند است. حضرت داوود(ع) در این سروده از قدرت و عظمت خداوند به خاطر نجات و حمایت از او در برابر دشمنان تشکر می‌کند. این سروده می‌تواند الهام‌بخش و راهنمایی برای هر فردی باشد که به دنبال حمایت و نجات خداوند در زندگی خود است.

سرودهٔ نزدهم

موضوع:

جلال خدا در خلقت و کلامش :عظمت خدا در طبیعت و شریعت.

سروده ۱۹ یکی از سرودههای مشهور حضرت داوود(ع) است که در آن او به شکوه و جلال خداوند در آفرینش و کلام مقدس اشاره می‌کند. این سروده در دو بخش عمده تقسیم می‌شود: ستایش خداوند به خاطر آفرینش (آیات ۱-۶) و ستایش او به خاطر کلام مقدسش (آیات ۷-۱۴).

متن:

۱. آسمان‌ها جلال خدا را بیان می‌کنند، و فلک، کار دست‌های او را نشان می‌دهد.
۲. روز به روز سخن می‌گوید، و شب به شب دانش می‌نمایاند.
۳. هیچ سخنی نیست و هیچ کلامی نیست که آواز آنها شنیده نشود.
۴. آواز آنها به تمام زمین بیرون رفته است، و کلمات آنها به انتهای جهان. در آنها خیمه‌ای برای آفتاب قرار داده است،
۵. که مانند داماد از حجله خود بیرون می‌آید، و مانند پهلوانی که به دویدن در راه شادمان است.
۶. از یک طرف آسمان بیرون می‌آید، و به گردش خود تا طرف دیگر آسمان می‌رسد، و از حرارتش چیزی پنهان نیست.
۷. شریعت خداوند کامل است و جان را تازه می‌سازد؛ شهادت خداوند امین است و ساده‌دلان را حکیم می‌گرداند.
۸. فرایض خداوند راست است و دل را شادمان می‌سازد؛ حکم خداوند پاک است و چشم‌ها را روشن می‌سازد.
۹. ترس خداوند پاک است و تا به ابد باقی است؛ احکام خداوند حق است و جمیعاً عادلانه.
۱۰. آنها از طلا مرغوب‌تر است، حتی از طلای ناب بسیار، و از عسل شیرین‌تر، و از شهدی که از شانه‌ها می‌چکد.
۱۱. بنده تو نیز از آنها متنبه می‌شود؛ و در نگاهداشتن آنها اجری عظیم است.
۱۲. کیست که لغزش‌های خود را بفهمد؟ مرا از گناهان نهان پاک ساز.
۱۳. بنده‌ات را از گناهان سرزنش‌کننده نگاه دار؛ تا بر من تسلط نیابند. آنگاه کامل خواهم بود، و از گناه عظیمی بی‌گناه.
۱۴. ای خداوند، صخره من و نجات‌دهنده‌ام، سخنان دهان من و تفکر دل من در حضور تو مقبول باشد.

تفسیر:

سروده ۱۹ به شکوه و عظمت خداوند در آفرینش جهان و همچنین به قدرت و حکمت شریعت او اشاره می‌کند. حضرت داوود(ع) در این سروده خداوند را به خاطر عظمت و

جلالش ستایش می‌کند و از او می‌خواهد که او را از گناهان پاک سازد و تفکر و سخنان او را مقبول بدارد. این سروده یک شهادت قوی از ایمان حضرت داوود(ع) به خداوند و عشق او به شریعت الهی است.

سرودهٔ بیستم

موضوع:

دعا برای موفقیت :برکت برای پادشاه.

سروده ۲۰ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که به شکل دعایی برای پیروزی و حمایت الهی در زمان نبرد نوشته شده است. این سروده بیانگر اعتماد و امید به خداوند برای کمک و نجات در مواجهه با دشمنان است. در این سروده، حضرت داوود(ع) از خداوند درخواست می‌کند که دعای او را بشنود و او را در روز خطر یاری کند.

متن:

۱. خداوند تو را در روز خطر پاسخ دهد؛ نام خدای یعقوب تو را بلند گرداند.
۲. او تو را از جلال خود مدد رساند و تو را از صهیون تقویت نماید.
۳. تمامی هدایا و نذورات تو را به یاد آورد و قربانی‌های سوختنی تو را بپذیرد. (سِلاه)
۴. به تو مطابق آرزوی دلت بدهد و تمامی مشورت‌های تو را به انجام رساند.
۵. ما در نجات تو شادی خواهیم کرد و در نام خدای خود پرچم‌ها را برافرازیم؛ خداوند تمامی درخواست‌های تو را به انجام رساند.
۶. اکنون می‌دانم که خداوند مسیح خود را نجات خواهد داد؛ او را از آسمان مقدس خود به مدد دست راست توانای خود جواب خواهد داد.
۷. بعضی به ارابه‌ها اعتماد دارند و بعضی به اسبان، اما ما به نام خداوند، خدای خود، اعتماد خواهیم کرد.
۸. ایشان خم شده و افتاده‌اند، اما ما برخاسته و راست ایستاده‌ایم.
۹. ای خداوند، نجات ده! پادشاه در روزی که ما دعا می‌کنیم، ما را جواب دهد.

تفسیر:

سروده ۲۰ با تأکید بر اعتماد به خداوند در مواجهه با خطرات و دشمنان، به ما یادآوری می‌کند که در روزهای سختی و نبرد، باید به خداوند توکل کنیم و از او یاری بخواهیم. حضرت داوود(ع) با دعا برای نجات و پیروزی، نشان می‌دهد که اعتماد به خداوند بر هر نیروی نظامی یا قدرت دنیوی برتری دارد. این سروده به ما الهام می‌دهد که در تمامی لحظات زندگی، با دعا و اعتماد به خداوند، به سوی پیروزی و نجات پیش برویم.

سرودهٔ بیست و یکم

موضوع:

شکرگزاری برای پیروزی :شادی در قوت خداوند.

متن:

سروده ۲۱ یکی دیگر از سروده های حضرت داوود(ع) است که به ستایش و شکرگزاری از خداوند برای پیروزی‌ها و برکت‌هایی که به پادشاه عطا کرده، می‌پردازد. این سروده بیانگر اعتماد و امید به خداوند و شکرگزاری برای پیروزی‌های گذشته و درخواست کمک برای آینده است.

ای خداوند، پادشاه به قدرت تو شادی می‌کند، و به نجات تو بسیار مسرور است.

۱. تو آرزوی دل او را به او بخشیدی و درخواست لب‌هایش را از او دریغ نداشتی. (سِلاه)
۲. زیرا او را به برکات نیکو پیشواز کردی، تاج زرین بر سرش نهادی.
۳. او حیات از تو خواست، و تو به او بخشیدی، طول عمر جاودانی و ابدی.
۴. جلال او در نجات تو بزرگ است، جلال و بزرگی را بر او افکندی.
۵. زیرا او را به برکت‌های جاودانی برکت دادی، او را شادمان ساختی به حضوری خود.
۶. زیرا پادشاه بر خداوند توکل دارد، و به رحمت حضرت اعلی، جنبش نخواهد خورد.
۷. دست تو جمیع دشمنانت را خواهد یافت، دست راست تو هر که از تو نفرت دارد را خواهد یافت.
۸. ایشان را در زمان ظهور خود، مانند تنور آتشین خواهی ساخت. خداوند در خشم خود ایشان را فرو خواهد برد، و آتش ایشان را خواهد سوزانید.
۹. نسل ایشان را از زمین تباه خواهی ساخت، و ذریه ایشان را از میان بنی آدم.
۱۰. زیرا که قصدهای بد بر تو نهادند، و مشورت‌هایی کردند که نمی‌توانند به انجام رسانند.
۱۱. زیرا ایشان را به عقب خواهی برگردانید، وقتی که کمان‌های خود را بر روی ایشان می‌کشید.
۱۲. ای خداوند، در قوت خود برپا شو! پس ما به آواز خود قدرت تو را بسراییم و تسبیح نماییم.

تفسیر:

سروده ۲۱ با ستایش و شکرگزاری از خداوند برای پیروزی‌ها و برکت‌هایی که به پادشاه عطا کرده، به ما یادآوری می‌کند که در همهٔ موفقیت‌ها و پیروزی‌ها، خداوند را شکر کنیم و به او اعتماد کنیم. حضرت داوود(ع) با بیان اعتماد و امید به خداوند، نشان می‌دهد که تنها با توکل به خداوند و رحمت او می‌توانیم در برابر دشمنان و مشکلات ایستادگی کنیم و به پیروزی دست یابیم. این سروده الهام‌بخش است که در همهٔ جوانب زندگی به خداوند توکل کنیم و از او یاری و برکت بخواهیم.

سرودهٔ بیست و دوم

موضوع:

رنج و پیروزی مسیحایی :پیش‌گویی رنج و نجات.

سروده ۲۲ یکی از مشهورترین سرودههای حضرت داوود(ع) است که در آن او از درد و رنج شدیدش سخن می‌گوید و همزمان امید و اعتمادش به خداوند را نشان می‌دهد. این سروده اغلب به عنوان یک پیش‌گویی درباره رنج‌های عیسی مسیح تفسیر شده است. سروده ۲۲ در دو بخش اصلی تقسیم می‌شود: بخش اول شامل توصیف درد و رنج (آیات ۱-۲۱) و بخش دوم شامل ستایش و شکرگزاری به خاطر نجات (آیات ۲۲-۳۱).

متن:

۱. خدای من، خدای من، چرا مرا ترک کردی؟ چرا از نجات من دور ایستاده‌ای و از سخنان ناله من؟
۲. ای خدای من، روز می‌خوانم و تو جواب نمی‌دهی، و شب نیز آرام نمی‌گیرم.
۳. اما تو قدوس هستی، تو که بر ستایش‌های بنی اسرائیل جلوس کرده‌ای.
۴. پدران ما بر تو توکل داشتند؛ بر تو توکل داشتند و تو آنها را رهایی بخشیدی.
۵. نزد تو استغاثه کردند و نجات یافتند؛ بر تو توکل داشتند و شرمنده نشدند.
۶. اما من کرم هستم، نه انسان؛ خوار شده در میان مردم و حقیر در نظر قوم.
۷. همه کسانی که مرا می‌بینند، مسخره‌ام می‌کنند؛ لب‌های خود را می‌جنبانند و سر خود را می‌جنبانند.
۸. او بر خداوند توکل داشت؛ پس بگذار او را رهایی بخشد؛ بگذار او را نجات دهد، زیرا که به او خشنود است.
۹. اما تو هستی که مرا از رحم مادر بیرون آوردی؛ مرا بر پستان‌های مادرم امیدوار ساختی.
۱۰. از رحم بر تو افکنده شده‌ام؛ تو خدای من هستی از بطن مادرم.
۱۱. از من دور مشو، زیرا که تنگی نزدیک است و کسی نیست که کمک کند.
۱۲. گاوان بسیار مرا احاطه کرده‌اند؛ گاوان نیرومند باشان دور مرا گرفته‌اند.
۱۳. آنها دهان خود را بر من گشوده‌اند، همچون شیر درنده و غران.
۱۴. من مثل آب ریخته شده‌ام، و همه استخوان‌هایم از هم جدا شده‌اند؛ قلب من مثل موم شده و در درونم گداخته شده است.
۱۵. توان من مثل ظرفی خشکیده شده، و زبانم به کامم چسبیده است؛ و مرا در خاک مرگ نهاده‌ای.
۱۶. زیرا که سگان مرا احاطه کرده‌اند؛ جماعت اشرار مرا احاطه کرده‌اند؛ دستان و پاهایم را سوراخ کرده‌اند.
۱۷. همه استخوان‌هایم را می‌توانم بشمارم؛ آنها به من نگاه می‌کنند و به من می‌نگرند.
۱۸. جامه‌هایم را میان خود تقسیم می‌کنند، و برای لباس من قرعه می‌اندازند.
۱۹. اما تو، ای خداوند، دور مشو؛ ای قوت من، به یاری من شتاب کن.
۲۰. جان مرا از شمشیر رهایی بخش، و حیات مرا از قدرت سگ.
۲۱. مرا از دهان شیر نجات ده؛ و از شاخ‌های گاوان وحشی مرا اجابت فرما.
۲۲. نام تو را به برادران خود اعلام خواهم کرد؛ در میان جماعت تو را ستایش خواهم نمود.

۲۳. ای کسانی که از خداوند می‌ترسید، او را ستایش کنید؛ ای تمامی نسل یعقوب، او را جلال دهید؛ و بترسید از او، ای تمامی نسل قوم بنی اسرائیل.
۲۴. زیرا که او تحقیر نکرد و نفرین نکرد درد کسی را که در سختی است؛ و روی خود را از او پنهان نکرد، بلکه وقتی به او فریاد زد، شنید.
۲۵. ستایش من از جانب تو در جماعت عظیم است؛ نذرهای خود را در حضور کسانی که از او می‌ترسند ادا خواهم کرد.
۲۶. حلیمان خواهند خورد و سیر خواهند شد؛ و کسانی که خداوند را می‌طلبند، او را ستایش خواهند کرد؛ دل‌های شما همیشه زنده خواهد بود.
۲۷. تمامی انتهای زمین به یاد خواهند آورد و به سوی خداوند باز خواهند گشت؛ و تمامی خاندان‌های امتها در حضور تو عبادت خواهند کرد.
۲۸. زیرا که سلطنت از آن خداوند است، و او بر امتها حاکم است.
۲۹. تمامی ساکنان زمین خواهند خورد و سجده خواهند کرد؛ تمامی کسانی که به خاک فرو می‌روند، در حضور او خم خواهند شد؛ حتی کسی که نمی‌تواند جان خود را زنده نگاه دارد.
۳۰. نسل آینده او را خدمت خواهند کرد؛ و به مردم اعلام خواهد شد که برای خداوند نسل خواهد آمد.
۳۱. آنها خواهند آمد و عدالت او را به مردمی که به دنیا خواهند آمد اعلام خواهند کرد، زیرا که او این کار را انجام داده است.

تفسیر:

سروده ۲۲ یکی از عمیق‌ترین و متأثرکننده‌ترین سرودهها است که در آن حضرت داوود(ع) از درد و رنج شدیدش سخن می‌گوید و همزمان امید و اعتمادش به خداوند را نشان می‌دهد. این سروده به عنوان یک پیش‌گویی درباره رنج‌های عیسی مسیح نیز تفسیر شده است. در این سروده، حضرت داوود(ع) ابتدا از درد و رنج خود صحبت می‌کند و سپس به ستایش و شکرگزاری به خاطر نجات می‌پردازد. این سروده نمونه‌ای از ایمان عمیق حضرت داوود(ع) به خداوند و اعتماد او به نجات الهی است.

سرودهٔ بیست و سوم

موضوع:

خداوند شبان من است :آرامش و راهنمایی خداوند.

سروده ۲۳ یکی از مشهورترین و محبوب‌ترین سرودههای حضرت داوود(ع) است. این سروده با استفاده از تصویر چوپان و گوسفند، رابطهٔ نزدیک و محبت‌آمیز بین خدا و بندگانش را توصیف می‌کند. در این سروده، خداوند به عنوان چوپانی معرفی می‌شود که مراقب گوسفندانش است و آن‌ها را به چراگاه‌های سبز و آب‌های آرام هدایت می‌کند.

متن:

۱. خداوند چوپان من است؛ محتاج به هیچ چیز نخواهم بود.

۲. او مرا در چراگاه‌های سبز می‌خواباند؛ به سوی آب‌های آرام مرا رهبری می‌کند.
۳. جان مرا تازه می‌سازد؛ به خاطر نام خود مرا به راه‌های عدالت هدایت می‌کند.
۴. حتی اگر در وادی سایه مرگ نیز راه بروم، از هیچ بدی نخواهم ترسید؛ زیرا تو با من هستی؛ عصا و چوبدست تو مرا تسلی می‌بخشند.
۵. تو سفره‌ای برای من در برابر دشمنانم می‌گسترانی؛ سر من را با روغن مسح می‌کنی؛ پیالهٔ من لبریز است.
۶. به‌یقین نیکویی و رحمت همه روزهای زندگی‌ام مرا پیروی خواهند کرد؛ و من تا ابد در خانهٔ خداوند ساکن خواهم بود.

تفسیر:

سروده ۲۳ یک نمونه زیبا از اعتماد و اطمینان به خداوند است. در این سروده، حضرت داوود(ع) خداوند را به عنوان چوپان خود معرفی می‌کند که او را هدایت و محافظت می‌کند. حضرت داوود(ع) از آرامش و اطمینان خود در خداوند سخن می‌گوید و با ایمان کامل اعلام می‌کند که خداوند همه نیازهای او را برآورده می‌کند. این سروده نشان‌دهندهٔ رابطهٔ عمیق و محبت‌آمیز بین خدا و بندگانش است و به ما یادآوری می‌کند که در هر شرایطی می‌توانیم به خداوند اعتماد کنیم و از او کمک و هدایت بخواهیم.

سرودهٔ بیست و چهارم

موضوع:

خداوند، پادشاه جلال :مالکیت خدا بر جهان.

سروده ۲۴ یکی از سرودههای زیبا و مهم کتاب مقدس است که به خداوند به عنوان مالک و پادشاه جهان می‌پردازد. این سروده معمولاً در آیین‌های عبادی و به خصوص در مراسم‌های مذهبی یهودیان و مسیحیان خوانده می‌شود. در این سروده، حضرت داوود(ع) به عظمت خداوند، پاکی قلب و رفتار درست اشاره می‌کند و بر لزوم آمادگی روحی و اخلاق برای ملاقات با خداوند تأکید می‌ورزد.

متن:

۱. زمین و هر چه در آن است، از آنِ خداوند است؛ جهان و ساکنانش از اوست.
۲. زیرا که او آن را بر دریاها بنا نهاد و آن را بر رودها استوار ساخت.
۳. کیست که به کوه خداوند برآید و در مکان مقدس او بایستد؟
۴. آن که دستان پاک و قلبی بی‌ریا دارد، که نفس خود را به بطالت نسپرده و سوگند دروغ نخورده است.
۵. او برکت از خداوند خواهد یافت و عدالت از خدای نجات‌دهنده‌اش.
۶. چنین است نسلی که او را می‌جوید، که روی تو را می‌طلبد، ای خدای یعقوب. (سِلاه)
۷. ای دروازه‌ها، سرهایتان را برافرازید؛ و ای درهای قدیمی، برافراشته شوید تا پادشاه جلال داخل شود.
۸. این پادشاه جلال کیست؟ خداوند قوی و جبار، خداوند جبار در جنگ.

۹. ای دروازه‌ها، سرهایتان را برافرازید؛ و ای درهای قدیمی، برافراشته شوید تا پادشاه جلال داخل شود.
۱۰. این پادشاه جلال کیست؟ خداوندِ لشکرها، او پادشاه جلال است. (سِلاه).

تفسیر:

سروده ۲۴ تصویری زیبا از عظمت، قدرت و مالکیت مطلق خداوند بر جهان ارائه می‌دهد. در این سروده، حضرت داوود(ع) بر نیاز به پاکی و درستکاری برای نزدیکی به خداوند تأکید می‌کند و از برکت و عدالتی که خداوند به چنین افرادی می‌بخشد سخن می‌گوید. همچنین، این سروده با فراخوانی به استقبال از پادشاه جلال، به ما یادآوری می‌کند که خداوند قدرتمند و جلال‌مند است و سزاوار ستایش و پرستش است.

سرودهٔ بیست و پنجم

موضوع:

دعا برای هدایت و بخشش :درخواست هدایت و رحمت خدا.

سروده ۲۵ یک سروده حضرت داوود(ع)ی است که در آن حضرت داوود(ع) به خداوند اعتماد کرده و از او هدایت و بخشش می‌طلبد. این سروده شامل دعا و استغاثه برای راهنمایی، بخشش گناهان، و محافظت در برابر دشمنان است. حضرت داوود(ع) در این سروده به اهمیت اعتماد به خداوند و وفاداری او تاکید می‌کند.

متن:

۱. ای خداوند، به سوی تو جان خود را برمی‌افرازم.
۲. ای خدای من، بر تو توکل می‌کنم؛ مگذار که شرمنده شوم. مگذار که دشمنانم بر من شاد شوند.
۳. آری، هیچ‌کس که بر تو امید بسته است، شرمنده نخواهد شد؛ شرم بر آنان باد که بی‌سبب خیانت می‌ورزند.
۴. راه‌های خود را به من بنما، ای خداوند، و طریق‌های خویش را به من بیاموز.
۵. مرا به راستی خود هدایت فرما و تعلیمم ده، زیرا که تو خدای نجات من هستی، و تمامی روز به انتظار تو می‌نشینم.
۶. ای خداوند، رحمت‌ها و محبت‌های دیرینه‌ات را به یاد آور، زیرا که آنها از ازل بوده است.
۷. گناهان جوانی و تقصیراتم را به یاد میاور؛ مرا به محبت خود به یاد آور، ای خداوند، برای خاطر نیکی‌ات.
۸. خداوند نیکو و درست است؛ از این رو گمراهان را به راه خواهد آورد.
۹. حلیمان را به انصاف هدایت خواهد کرد و راه خود را به فروتنان تعلیم خواهد داد.
۱۰. جمیع طریق‌های خداوند، محبت و راستی است، برای آنان که عهد و شهادات او را نگاه می‌دارند.
۱۱. ای خداوند، به خاطر نامت، گناه عظیم مرا بیامرز.

۱۲. چه کسی است که از خداوند بترسد؟ او را به راهی که باید برگزیند، هدایت خواهد کرد.
۱۳. جان او در خوشی به سر خواهد برد و نسل او وارث زمین خواهند شد.
۱۴. دوستی خداوند با آنان است که از او می‌ترسند و عهد خود را به ایشان خواهد نمود.
۱۵. چشمانم همیشه به سوی خداوند است، زیرا که او پای‌هایم را از دام بیرون خواهد آورد.
۱۶. به سوی من توجه کن و بر من رحم فرما، زیرا که تنها و پریشان‌حال هستم.
۱۷. تنگی‌های دل من افزون گشته است؛ مرا از سختی‌هایم برهان.
۱۸. به مصیبت و محنت من نظر کن و تمامی گناهانم را بیامرز.
۱۹. دشمنان مرا بنگر که بسیارند و به کینهٔ شدید از من نفرت دارند.
۲۰. جانم را محفوظ بدار و مرا برهان؛ مگذار که شرمنده شوم، زیرا که به تو پناه آورده‌ام.
۲۱. راستی و درستی مرا محفوظ بدارد، زیرا که انتظار تو را می‌کشم.
۲۲. ای خدا، قوم بنی اسرائیل را از تمامی تنگی‌هایش فدیه ده.

تفسیر:

سروده ۲۵ نمایانگر اعتماد و اتکای حضرت داوود(ع) به خداوند در تمامی شرایط است. او در این سروده از خداوند هدایت، بخشش، حفاظت و رهایی طلب می‌کند و بر اهمیت زندگی در راستای دستورات و عهد خداوند تأکید می‌کند. این سروده به ما یادآوری می‌کند که در تمامی شرایط زندگی، به خداوند اعتماد کنیم و به دنبال هدایت و رحمت او باشیم.

سرودهٔ بیست و ششم

موضوع:

زندگی پاک و بی‌عیب :اطمینان در بی‌گناهی.

سروده ۲۶ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن او از خداوند طلب داوری می‌کند. او از خداوند می‌خواهد که بی‌گناهی و صداقت او را بسنجد و او را از شر دشمنان و افراد شرور محفوظ بدارد. حضرت داوود(ع) در این سروده به پرهیزکاری و وفاداری خود اشاره کرده و به خداوند اعلام می‌کند که از همراهی با افراد ناپاک دوری کرده است.

متن:

۱. ای خداوند، مرا داوری کن، زیرا که من در صداقت خود گام برداشته‌ام و بر خداوند توکل نموده‌ام و متزلزل نخواهم شد.
۲. ای خداوند، مرا بیازما و مرا امتحان کن؛ دل و فکر مرا محک بزن.
۳. زیرا که رحمت تو پیش روی من است و در راستی تو گام برداشته‌ام.
۴. با مردم فریب‌کار ننشسته‌ام و با ریاکاران همنشین نشده‌ام.
۵. از مجمع بدکاران نفرت داشته‌ام و با شریران ننشسته‌ام.

۶. دستانم را در بی‌گناهی شسته‌ام و مذبح تو را، ای خداوند، طواف کرده‌ام.
۷. تا آواز شکرگزاری را بشنوانم و از تمامی عجایب تو سخن گویم.
۸. ای خداوند، منزل خانه تو و مکان سکونت جلال تو را دوست می‌دارم.
۹. جان مرا با گناهکاران برمدار و زندگیم را با مردان خون‌ریز.
۱۰. در دستان ایشان نیرنگ است و دست راستشان پر از رشوه.
۱۱. اما من در صداقت خود گام خواهم برداشت؛ مرا رهایی بخش و بر من رحم فرما.
۱۲. پای من بر زمین هموار ایستاده است؛ در مجامع، خداوند را متبارک خواهم گفت.

تفسیر:

سروده ۲۶ نمایانگر اعتماد و ایمان حضرت داوود(ع) به خداوند است. او در این سروده از خداوند می‌خواهد که صداقت و پاکی او را بسنجد و او را از شر دشمنان و افراد شرور محفوظ بدارد. حضرت داوود(ع) به پرهیزکاری و وفاداری خود افتخار کرده و به خداوند اعلام می‌کند که از همراهی با افراد ناپاک دوری کرده است. این سروده به ما یادآوری می‌کند که در همه حال به خداوند اعتماد کنیم و به صداقت و پاکی در زندگی اهمیت بدهیم.

سرودهٔ بیست و هفتم

موضوع:

اعتماد به خدا در سختی‌ها :امید و پناهگاه در خدا.

سروده ۲۷ یکی از سروده‌های حضرت داوود(ع) است که در آن حضرت داوود(ع) از خداوند طلب کمک و راهنمایی می‌کند. این سروده بیانگر اعتماد کامل حضرت داوود(ع) به خداوند در برابر ترس‌ها و دشمنانش است. او خداوند را به عنوان نوری که ظلمت را می‌زداید و نجات‌دهنده‌ای که پناهگاهی امن فراهم می‌کند، ستایش می‌کند.

متن:

۱. خداوند نور و نجات من است، از که بترسم؟ خداوند پناهگاه جان من است، از که هراسان شوم؟
۲. چون شریران بر من نزدیک آیند تا گوشت مرا بخورند، یعنی دشمنان و خصمان من، ایشان به لغزش خواهند افتاد و خواهند افتاد.
۳. اگر لشکری بر من اردو بزند، دل من نخواهد ترسید؛ اگر جنگ بر من برپا شود، در این نیز مطمئن خواهم بود.
۴. یک چیز از خداوند خواسته‌ام و آن را جستجو خواهم کرد، که در تمامی ایام حیاتم در خانه خداوند ساکن باشم تا جمال خداوند را مشاهده کنم و در هیکل او تفکر نمایم.
۵. زیرا در روز بلا مرا در سایبان خود مخفی خواهد کرد؛ در پنهانی خیمه‌اش مرا مستور خواهد ساخت و بر صخره بلند خواهد نمود.

۶. اکنون سر من بر دشمنانم که گرداگرد منند برافراشته خواهد شد و در خیمه‌اش قربانی‌های شادی خواهم گذرانید؛ برای خداوند خواهم سرود و خواهم نواخت.
۷. ای خداوند، چون به آوازم ندا کنم، بشنو و بر من رحم کن و مرا اجابت فرما.
۸. دل من دربارهٔ تو می‌گوید: «روی مرا بطلب.» ای خداوند، روی تو را خواهم طلبید.
۹. روی خود را از من مخفی مکن؛ بنده‌ات را در غضب دور مکن؛ تو مددکار من بوده‌ای؛ مرا وا مگذار و ترک مکن، ای خدای نجات من.
۱۰. اگر پدر و مادرم مرا ترک کنند، خداوند مرا خواهد پذیرفت.
۱۱. ای خداوند، مرا به راه خود تعلیم ده و مرا در راه راست به سبب دشمنانم هدایت فرما.
۱۲. مرا به خواهش دشمنانم مسپار، زیرا که شهود دروغ و نفس‌گیران بر من برخاسته‌اند.
۱۳. اگر ایمان نداشتم که نیکویی خداوند را در زمین زندگان خواهم دید، هرآینه غش می‌کردم.
۱۴. برای خداوند انتظار بکش، قوی باش و دلت را تقویت خواهد نمود. آری، منتظر خداوند باش.

تفسیر:

سروده ۲۷ نمایانگر اعتماد و ایمان کامل حضرت داوود(ع) به خداوند است. او در این سروده به خداوند به عنوان نجات‌دهنده و پناهگاهی امن اشاره می‌کند و از او می‌خواهد که او را هدایت کند و از شر دشمنانش محافظت نماید. این سروده به ما یادآوری می‌کند که در هر شرایطی به خداوند اعتماد کنیم و به صبر و انتظار برای کمک او اهمیت بدهیم.

سرودهٔ بیست و هشتم

موضوع:

دعای کمک و شکرگزاری :درخواست کمک از خدا.

سروده ۲۸ یکی دیگر از سرودههای حضرت داوود(ع) است که در آن حضرت داوود(ع) از خداوند طلب کمک و رحمت می‌کند. این سروده بیانگر دعا و التجای حضرت داوود(ع) به خداوند و همچنین ستایش او به خاطر شنیدن دعایش است. حضرت داوود(ع) در این سروده خداوند را به عنوان صخره و پناهگاه خود توصیف می‌کند.

متن:

۱. ای خداوند، ای صخره من، نزد تو فریاد برمی‌آورم؛ خاموش مباش، مبادا که اگر از من خاموش بمانی، مثل آنانی گردم که به گور فرود می‌آیند.
۲. آواز تضرع مرا بشنو، چون دست‌هایم را به سوی جلال تو برافراشته‌ام و نزد تو فریاد می‌زنم.
۳. مرا با شریران و بدکاران مکش، که با همسایگان خود به سلامتی تکلم می‌کنند، اما در دل خود شرارت دارند.

۴. ایشان را موافق اعمال‌شان و موافق شرارت‌های کارهای‌شان عوض ده. ایشان را موافق اعمال دست‌های‌شان عوض ده و جزای‌شان را به ایشان برگردان.
۵. زیرا به کارهای خداوند و به اعمال دست‌های او توجه ندارند؛ پس ایشان را هلاک خواهد کرد و ایشان را بنا نخواهد نمود.
۶. متبارک باد خداوند، زیرا آواز تضرع مرا شنیده است.
۷. خداوند قوت من و سپر من است؛ دل من بر او توکل داشت و مدد شدم. پس دل من بسیار شادی می‌کند و به سرود خود او را حمد خواهم گفت.
۸. خداوند قوت قوم خویش است و پناه نجات‌دهنده مسح شده خود.
۹. قوم خود را نجات بده و میراث خود را برکت بده؛ و ایشان را شبانی کن و تا به ابد متحمل ایشان باش.

تفسیر:

سروده ۲۸ نمایانگر دعا و التجای حضرت داوود(ع) به خداوند و اعتماد او به یاری و حمایت خداوند است. حضرت داوود(ع) در این سروده خداوند را به عنوان صخره و پناهگاه خود توصیف می‌کند و از او می‌خواهد که به دعایش گوش دهد و او را از دست شریران نجات دهد. او خداوند را به خاطر شنیدن دعایش ستایش می‌کند و از خداوند می‌خواهد که قوم بنی اسرائیل را نجات دهد و آنها را برکت دهد. این سروده به ما یادآوری می‌کند که در هر شرایطی به خداوند اعتماد کنیم و به دعا و التجا به او اهمیت بدهیم.

سرودهٔ بیست و نهم

موضوع:

صدای خداوند در طوفان :قدرت خداوند در طبیعت.

سروده ۲۹ یکی از سرودهای ستایش حضرت داوود(ع) است که در آن جلال و عظمت خداوند توصیف می‌شود. در این سروده، حضرت داوود(ع) قدرت و جلال خداوند را به تصویر می‌کشد، خصوصاً در ارتباط با صدای خداوند که در طوفان و طبیعت منعکس می‌شود. این سروده بیانگر توانایی‌های الهی و شکوه بی‌نهایت اوست.

متن:

۱. ای فرزندان خدا، خداوند را بسپاسید، جلال و قوت را به خداوند بدهید.
۲. جلال نام خداوند را بسپاسید؛ خداوند را در جلال قدوسیتش عبادت کنید.
۳. آواز خداوند بر روی آب‌هاست؛ خدای جلال رعد می‌کند، خداوند بر آب‌های بسیار است.
۴. آواز خداوند با قوت است، آواز خداوند با جلال است.
۵. آواز خداوند سروهای لبنان را می‌شکند؛ بلی، خداوند سروهای لبنان را خُرد می‌کند.
۶. آنها را مثل گوساله می‌جهاند، لبنان و سریون را مانند بچه گاو وحشی.
۷. آواز خداوند شعله‌های آتش را می‌شکافد.
۸. آواز خداوند بیابان را می‌لرزاند؛ خداوند بیابان قادش را می‌لرزاند.

۹. آواز خداوند گوزن‌ها را به زایمان می‌آورد و جنگل‌ها را لخت می‌کند؛ و در هیکل او همه به جلال او می‌گویند.
۱۰. خداوند بر طوفان جلوس کرده است؛ خداوند به عنوان پادشاه تا به ابد جلوس می‌کند.
۱۱. خداوند به قوم خویش قوت می‌دهد؛ خداوند قوم خود را به سلامتی برکت خواهد داد.

تفسیر:

سروده ۲۹ بیانگر عظمت و قدرت بی‌نهایت خداوند است. حضرت داوود(ع) در این سروده با توصیف صدای خداوند که در طوفان‌ها، رعد و برق، و طبیعت نمایان است، به جلال و شکوه الهی اشاره می‌کند. این سروده به ما یادآوری می‌کند که خداوند فرمانروای مطلق جهان است و قدرت او در هر گوشه از طبیعت مشاهده می‌شود. همچنین حضرت داوود(ع) تأکید می‌کند که خداوند همواره به قوم خود قوت و برکت می‌دهد. این سروده ما را به ستایش و عبادت خداوند با تمام قلب و روح تشویق می‌کند.

سرودهٔ سی ام

موضوع:

شکرگزاری برای نجات :خداوند، شفادهنده.

سروده ۳۰ یکی از سرودهای حضرت داوود(ع) است که در آن او از خداوند به خاطر نجات و شفای خود تشکر می‌کند. این سروده بیانگر تغییر حالت حضرت داوود(ع) از پریشانی و سختی به شادی و شکرگزاری است و به ما یادآوری می‌کند که خداوند همیشه به دعاهای ما پاسخ می‌دهد و ما را از مشکلات نجات می‌دهد.

متن:

۱. ای خداوند، تو را متعال خواهم ساخت زیرا که مرا برکشیدی و دشمنانم را بر من شادی نگذاشتی.
۲. ای خداوند، خدای من، نزد تو استغاثه کردم و مرا شفا دادی.
۳. ای خداوند، جان مرا از هاویه بیرون آوردی، و مرا زنده گردانیدی تا در گور فرو نروم.
۴. ای وفا داران به خداوند، او را بسرایید و به یاد قدوسیت او شکرگزاری کنید.
۵. زیرا که غضب او لحظه‌ای است و رضامندی او عمری. شامگاهان گریه می‌آید و صبحگاهان ترنم.
۶. در عافیت خود گفتم که جنبش نخواهم خورد.
۷. ای خداوند، به رضامندی خود کوه من را قوت دادی، لیکن روی خود را پوشانیدی و مضطرب شدم.
۸. نزد تو ای خداوند فریاد برآوردم و از خداوند استدعا کردم.
۹. چه فایده است در خون من چون به گور فرو روم؟ آیا خاک تو را حمد خواهد گفت و راستی تو را اعلام خواهد نمود؟

۱۰. ای خداوند، بشنو و بر من رحم فرما. ای خداوند، یاور من باش.
۱۱. نوحه من را به رقص مبدل ساختی، پلاس من را برکندی و مرا به شادی کمر بستی.
۱۲. تا دل من برای تو سرود بخواند و خاموشی نپذیرد. ای خداوند، خدای من، تو را ابدالآباد شکر خواهم گفت.

تفسیر:

سروده ۳۰ یکی از سرودهای زیبای حضرت داوود(ع) است که در آن او از خداوند به خاطر نجات و شفای خود تشکر می‌کند. این سروده به ما یادآوری می‌کند که خداوند همیشه به دعاهای ما پاسخ می‌دهد و ما را از مشکلات نجات می‌دهد. حضرت داوود(ع) در این سروده تجربه‌های شخصی خود از نجات و شفای خداوند را به اشتراک می‌گذارد و ما را به ستایش و شکرگزاری خداوند تشویق می‌کند. این سروده نشان‌دهندهٔ تغییر حالت حضرت داوود(ع) از پریشانی و سختی به شادی و شکرگزاری است و تأکید می‌کند که رضایت و محبت خداوند دائمی است.

سرودهٔ سی و یکم

موضوع:

پناه بردن به خدا :درخواست حفاظت و امید.

سروده ۳۱ یکی از دعاها و سرودهای حضرت داوود(ع) است که در آن از خداوند برای کمک و پناه درخواست می‌کند. این سروده بیانگر اعتماد و ایمان حضرت داوود(ع) به خداوند در مواجهه با خطرات و دشمنان است و نشان‌دهنده این است که او همیشه به خداوند اعتماد دارد.

متن:

۱. ای خداوند، من به تو پناه برده‌ام، هرگز شرمنده نشوم. به عدالت خود مرا رهایی ده.
۲. به سوی من گوش بده و زود مرا نجات بده. برای من صخره‌ای استوار و خانه‌ای محکم باش تا مرا نجات دهی.
۳. زیرا که تو صخره و قلعه من هستی. به خاطر نام خود، مرا رهبری کن و هدایت نما.
۴. مرا از دامی که برایم گسترانیده‌اند بیرون بیاور، زیرا که تو پناهگاه من هستی.
۵. جانم را به دست تو می‌سپارم، ای خداوند، خدای حق، تو مرا فدیه داده‌ای.
۶. از کسانی که به بت‌های پوچ اعتماد دارند، بیزارم. اما من به خداوند اعتماد دارم.
۷. شادی و خوشی خواهم کرد در رحمت تو، زیرا که تنگی‌های مرا دیده‌ای؛ تو مشکلات جانم را دانسته‌ای.
۸. مرا در دست دشمن تسلیم نکردی؛ پایم را در جای وسیع گذاشتی.
۹. ای خداوند، بر من رحم کن زیرا که در تنگی هستم. چشم و جان و بدنم از غم ضعیف شده‌اند.

۱۰. زیرا که حیات من از غم و سال‌های عمرم از آه و ناله سپری می‌شود. قوت من به سبب گناه از بین رفته و استخوان‌هایم ضعیف شده‌اند.
۱۱. به خاطر تمام دشمنانم، باعث رسوایی شده‌ام، و برای همسایگانم باعث ترس. و آنان که در کوچه‌ها می‌بینندم، از من فرار می‌کنند.
۱۲. از دل‌ها فراموش شده‌ام، مثل مرده‌ای؛ و مثل ظرف شکسته شده‌ام.
۱۳. زیرا که صدای بدگویان را شنیده‌ام؛ ترس در همه جا حاکم است. وقتی که با هم مشورت می‌کنند، قصد جانم را دارند.
۱۴. اما من به تو اعتماد دارم، ای خداوند، و می‌گویم که تو خدای من هستی.
۱۵. زمان‌های من در دست تو است؛ مرا از دست دشمنانم و از دست کسانی که مرا تعقیب می‌کنند نجات بده.
۱۶. روی خود را بر بنده‌ات بتابان؛ مرا به رحمت خود نجات بده.
۱۷. ای خداوند، مرا شرمنده مکن، زیرا که تو را خوانده‌ام. شریران شرمنده شوند؛ آنها در هاویه خاموش شوند.
۱۸. لب‌های دروغگو خاموش شوند؛ آنها که علیه صدیقین با تکبر و تحقیر سخن می‌گویند.
۱۹. چه عظیم است نیکویی تو که برای ترسندگان خود ذخیره کرده‌ای، و به خاطر توکل‌کنندگان به تو، در برابر دیدگان انسان‌ها عمل کرده‌ای.
۲۰. آنها را در مخفی‌گاه روی خود از دسایس انسان‌ها مخفی می‌کنی؛ آنها را در پناه خود از زبان دعواجویان مخفی می‌کنی.
۲۱. مبارک باد خداوند، زیرا که محبت عجیبی را در شهر محصور به من نشان داده است.
۲۲. و من در اضطراب خود گفتم، "من از حضور تو قطع شده‌ام." با این حال، تو صدای دعاهای مرا هنگامی که به تو فریاد می‌زدم شنیدی.
۲۳. همهٔ پرهیزکاران را دوست بدارید. خداوند اشخاص امین را محافظت می‌کند، و به متکبران به وفور جزا می‌دهد.
۲۴. قوی و دلیری کنید، و دل‌های شما، ای همهٔ منتظران خداوند، مستحکم باشد.

تفسیر:

سروده ۳۱ یکی از دعاهای زیبا و عمیق حضرت داوود(ع) است که در آن او از خداوند برای کمک و پناه درخواست می‌کند. این سروده نشان‌دهنده اعتماد و ایمان عمیق حضرت داوود(ع) به خداوند در مواجهه با خطرات و دشمنان است. حضرت داوود(ع) با وجود همهٔ مشکلات و سختی‌ها، همچنان به خداوند اعتماد دارد و از او طلب کمک و رحمت می‌کند. این سروده به ما یادآوری می‌کند که در هر شرایطی به خداوند اعتماد کنیم و او را به عنوان پناهگاه و کمک‌کننده خود بدانیم.

سرودهٔ سی و دوم

موضوع:

برکت بخشش گناهان :شادی بخشش و اعتراف.

سروده ۳۲ یکی از سرودههای حضرت داوود(ع) است که در آن او به خوشبختی و سعادت کسانی اشاره می‌کند که گناهانشان بخشیده شده و از تقصیرهایشان پاک شده‌اند. این سروده به عنوان یکی از سرودههای تعلیمی شناخته می‌شود که در آن حضرت داوود(ع) تجربیات شخصی خود را در مورد اعتراف و بخشش گناهان به اشتراک می‌گذارد.

متن:

۱. خوشا به حال کسی که تقصیرهایش آمرزیده شده و گناهانش پوشیده شده است.
۲. خوشا به حال کسی که خداوند گناهی بر او محسوب نمی‌کند و در روح او مکر و فریب نیست.
۳. وقتی که خاموش بودم، استخوان‌هایم از ناله‌های شبانه‌روزی فرسوده می‌شد.
۴. زیرا که روز و شب دست تو بر من سنگین بود؛ شیره جانم در تابستان خشک شده بود. (سِلاه)
۵. آنگاه گناه خود را به تو اعتراف کردم و تقصیر خود را پنهان نکردم. گفتم: "خطاهای خود را به خداوند اعتراف می‌کنم." و تو گناه و تقصیر مرا آمرزیدی. (سِلاه)
۶. به همین دلیل، هر شخصی پارسا به هنگام یافتن تو نزد تو دعا خواهد کرد. هر چند سیلاب‌های عظیم جاری شوند، به او نخواهند رسید.
۷. تو پناهگاه من هستی؛ مرا از سختی حفظ خواهی کرد و با سرودهای نجات احاطه خواهی نمود. (سِلاه)
۸. خداوند می‌گوید: "من تو را تعلیم خواهم داد و راهی را که باید بروی به تو نشان خواهم داد؛ من به تو مشورت خواهم داد و چشمم بر تو خواهد بود."
۹. مانند اسب و قاطر بی‌فهم نباشید که باید با لگام و دهانه آن‌ها را مهار کرد، وگرنه به تو نزدیک نمی‌شوند.
۱۰. شریر را دردهای بسیار خواهد بود؛ اما هر که به خداوند توکل دارد، او را رحمت احاطه خواهد کرد.
۱۱. ای عادلان، در خداوند شادی کنید و به وجد آیید؛ ای همهٔ راست‌دلان، فریاد شادی بزنید.

تفسیر:

سروده ۳۲ یکی از سرودههای تعلیمی حضرت داوود(ع) است که در آن او به اهمیت اعتراف گناهان و بخشش الهی اشاره می‌کند. حضرت داوود(ع) تجربیات شخصی خود را در مورد فشار و سنگینی گناه و شادی و خوشبختی پس از بخشش الهی به اشتراک می‌گذارد. این سروده به ما یادآوری می‌کند که خداوند همواره آماده است تا گناهان ما را ببخشد و ما را

از رحمت و نجات خود بهره‌مند سازد، به شرطی که با صداقت و راست‌دلی به او اعتراف کنیم.

سرودهٔ سی و سوم

موضوع:

ستایش قدرت خدا :خالق و نگه‌دارنده جهان.

سروده ۳۳ یکی از سرودههای زیبا و تحسین‌برانگیز حضرت داوود(ع) است که در آن او خداوند را به خاطر بزرگی، قدرت و حکمت او ستایش می‌کند. این سروده از قدرت خداوند در خلق و اداره جهان صحبت می‌کند و مردم را به شادی و سرور در خداوند دعوت می‌کند. همچنین تأکید بر توکل به خداوند به‌عنوان نجات‌دهنده و حمایت‌کننده است.

متن:

۱. ای عادلان، در خداوند شادمانی کنید؛ ستایش زیبنده راست‌دلان است.
۲. خداوند را با چنگ شکر کنید؛ با بربط ده‌زهری برای او بسرایید.
۳. برای او سرود تازه بسرایید؛ با مهارت و فریاد شادمانی بزنید.
۴. زیرا کلام خداوند راست است و تمامی کارهای او با امانت انجام می‌شود.
۵. او عدالت و انصاف را دوست می‌دارد؛ زمین از محبت خداوند پر است.
۶. آسمان‌ها با کلام خداوند ساخته شدند و تمامی لشکریانشان با نفس دهان او.
۷. آب‌های دریا را چون توده‌ای گرد می‌آورد و ژرفاها را در خزانه‌ها قرار می‌دهد.
۸. ای تمامی زمین، از خداوند بترسید؛ ای تمامی ساکنان جهان، از او بترسید.
۹. زیرا او گفت و شد؛ او امر فرمود و برجا ماند.
۱۰. خداوند نقشه‌های ملت‌ها را باطل می‌کند؛ او تدبیرهای قوم‌ها را ناکام می‌سازد.
۱۱. اما نقشه‌های خداوند تا به ابد برجا است و تدبیرهای دل او تا نسل و نسل.
۱۲. خوشا به حال قومی که خدای ایشان خداوند است؛ قومی که او برای میراث خود برگزیده است.
۱۳. خداوند از آسمان می‌نگرد؛ او تمامی بنی‌آدم را می‌بیند.
۱۴. از جای مسکن خود نظر می‌کند؛ او تمامی ساکنان زمین را می‌بیند.
۱۵. او که دل‌های همه را می‌سازد، اعمال همه را درک می‌کند.
۱۶. هیچ پادشاهی به واسطه کثرت لشکر خود نجات نمی‌یابد؛ هیچ جنگاوری به سبب کثرت قوتش رهایی نمی‌یابد.
۱۷. اسب برای نجات دروغین است؛ با تمامی قدرت عظیم خود نمی‌تواند نجات دهد.
۱۸. اینک چشم خداوند بر کسانی است که از او می‌ترسند، بر کسانی که به محبت او امیدوارند،
۱۹. تا جان‌های ایشان را از مرگ رهایی بخشد و در زمان قحطی ایشان را زنده نگاه دارد.

۲۰. جان‌های ما منتظر خداوند است؛ او کمک و سپر ما است.
۲۱. زیرا دل‌های ما در او شادی می‌کند؛ زیرا ما به نام قدوس او اعتماد داریم.
۲۲. ای خداوند، محبت تو بر ما باد؛ همان‌طور که امید ما به تو است.

تفسیر:

سروده ۳۳ یک سرود ستایش و شکرگزاری به خداوند است که در آن حضرت داوود(ع) به قدرت، حکمت و محبت خداوند اشاره می‌کند. این سروده تأکید دارد که خداوند خالق و نگهدار جهان است و همه چیز به اراده او انجام می‌شود. همچنین، دعوتی به مردم است که به خداوند توکل کنند و در او شادی و سرور کنند، زیرا او محافظ و نجات‌دهنده آنها است. این سروده به ما یادآوری می‌کند که اعتماد به خداوند و رعایت او موجب سعادت و خوشبختی واقعی است.

سرودهٔ سی و چهارم

موضوع:

ستایش خداوند برای رهایی :خداوند، نجات‌دهنده مؤمنان.

سروده ۳۴ یکی از سرودههای حضرت داوود(ع) است که در آن او خداوند را به خاطر نجات و کمک‌هایی که از او دریافت کرده، ستایش می‌کند. این سروده به شکرگزاری و دعوت به اعتماد به خداوند پرداخته و تاکید می‌کند که خداوند به کسانی که به او توکل می‌کنند، کمک و نجات می‌بخشد.

متن:

۱. من خداوند را در هر وقت متبارک خواهم گفت؛ همواره تسبیح او بر زبان من خواهد بود.
۲. جان من در خداوند فخر خواهد کرد؛ مسکینان خواهند شنید و شاد خواهند شد.
۳. با من خداوند را بزرگ بدارید و با هم نام او را تمجید کنیم.
۴. من خداوند را طلبیدم و او مرا اجابت کرد؛ و مرا از تمامی ترس‌هایم رهایی بخشید.
۵. ایشان به او نظر انداختند و روشن شدند؛ و روی‌های ایشان خجل نشد.
۶. این مسکین فریاد زد و خداوند او را شنید؛ و او را از تمامی تنگی‌هایش نجات بخشید.
۷. فرشته خداوند گرداگرد کسانی که از او می‌ترسند، خیمه می‌زند و ایشان را رهایی می‌دهد.
۸. بچشید و ببینید که خداوند نیکو است؛ خوشا به حال کسی که به او توکل دارد.
۹. ای وفاداران به خداوند، از او بترسید؛ زیرا به هیچ‌کس که از او می‌ترسد، محتاجی نیست.
۱۰. بچه‌های شیر به فقر و گرسنگی می‌افتند؛ اما کسانی که خداوند را می‌طلبند، از هیچ خیر محروم نخواهند شد.
۱۱. ای فرزندان، بیایید و به من گوش دهید؛ ترس خداوند را به شما تعلیم خواهم داد.

۱۲. کیست مردی که خواهان حیات باشد و روزهای بسیاری را دوست دارد تا خوبی را ببیند؟
۱۳. زبان خود را از بدی نگاه دار و لب‌های خود را از گفتن مکر باز دار.
۱۴. از بدی بپرهیز و نیکویی کن؛ سلامتی را بطلب و در پی آن باش.
۱۵. چشمان خداوند بر عادلان است و گوش‌های او به فریاد ایشان.
۱۶. روی خداوند بر ضد کسانی است که بدی می‌کنند؛ تا یاد ایشان را از زمین محو کند.
۱۷. عادلان فریاد می‌زنند و خداوند می‌شنود؛ و ایشان را از تمامی تنگی‌هایشان رهایی می‌بخشد.
۱۸. خداوند نزدیک شکسته‌دل‌ها است و روح‌های کوبیده را نجات می‌بخشد.
۱۹. مصیبت‌های مرد عادل بسیار است؛ اما خداوند او را از همه آنها رهایی می‌بخشد.
۲۰. او تمامی استخوان‌های او را حفظ می‌کند؛ هیچ‌یک از آنها شکسته نخواهد شد.
۲۱. شرارت شریر را هلاک خواهد کرد؛ و کسانی که عادلان را دشمن می‌دارند، محکوم خواهند شد.
۲۲. خداوند جان‌های بندگان خود را فدیه خواهد داد؛ و هیچ‌یک از کسانی که به او پناه می‌برند، محکوم نخواهند شد.

تفسیر:

سروده ۳۴ یک سرود شکرگزاری و اعتماد به خداوند است که حضرت داوود(ع) در آن به نجات و کمک‌های خداوند اشاره می‌کند. این سروده مردم را به اعتماد و توکل به خداوند دعوت می‌کند و تأکید دارد که خداوند همیشه به فریادهای عادلان گوش می‌دهد و آنها را از تمامی مشکلات نجات می‌دهد. حضرت داوود(ع) همچنین به پرهیز از بدی و جستجوی نیکویی و صلح دعوت می‌کند و به مردم یادآوری می‌کند که خداوند همیشه به کسانی که به او پناه می‌برند، کمک خواهد کرد.

سرودهٔ سی و پنجم

موضوع:

دعا برای عدالت :نجات از دست دشمنان.

سروده ۳۵ یک دعای دادخواهی و التماس حضرت داوود(ع) به خداوند برای نجات و دفاع از او در برابر دشمنانش است. حضرت داوود(ع) در این سروده خداوند را به عنوان مدافع و حامی خود می‌طلبد و از او می‌خواهد که در برابر دشمنانی که ناعادلانه به او حمله می‌کنند، اقدام کند. او همچنین از خداوند می‌خواهد که شادی و پیروزی به دوستان و پیروان او بدهد.

متن:

۱. خداوندا، با کسانی که با من مخاصمه می‌کنند، مخاصمه نما و با کسانی که با من جنگ می‌کنند، جنگ کن.
۲. سپر و ترس به دست گیر و به یاری من برخیز.
۳. نیزه را بردار و راه را بر تعاقب‌کنندگان من ببند؛ به جان من بگو که من نجات تو هستم.
۴. کسانی که قصد جان من دارند، خجل و رسوا شوند؛ و آنان که بدی برایم می‌اندیشند، بازگردند و شرمنده گردند.
۵. ایشان مثل کاه در برابر باد باشند، و فرشته خداوند ایشان را براند.
۶. راه ایشان تاریک و لغزنده باشد، و فرشته خداوند تعقیب‌کننده ایشان.
۷. زیرا بدون علت دام برای من در چاه خود مخفی کردند؛ و بدون علت برای جان من گودال حفر نمودند.
۸. هلاکت او را ناگهان دریابد، و دامی که نهفته، خود او را بگیرد؛ و در آن هلاک شود.
۹. آنگاه جان من در خداوند شادی خواهد کرد و در نجات او خوشحال خواهد شد.
۱۰. تمامی استخوان‌هایم خواهند گفت: «خداوندا، کیست مثل تو که مسکین را از کسی که از او قوی‌تر است می‌رهاند، و مسکین و فقیر را از غارتگرش؟»
۱۱. شاهدان ظالم برخاسته، از من چیزهایی می‌پرسند که از آنها بی‌خبرم.
۱۲. بدی را به عوض نیکی به من می‌دهند، تا جان مرا بی‌کس سازند.
۱۳. اما من، هنگامی که ایشان بیمار بودند، لباس من پلاس بود؛ جان خود را به روزه فرو داشتم و دعای من به سینه‌ام بازگشت.
۱۴. مثل کسی که برای دوست یا برادر خود ماتم گیرد، چنین رفتار کردم؛ مثل کسی که برای مادرش سوگواری کند، با حزن خم شدم.
۱۵. اما در مصیبت من، ایشان شادی کردند و گرد آمدند؛ منافقان نیز بر من جمع شدند و من را نشناختند؛ پیوسته پاره پاره کردند و آرام نیافتند.
۱۶. با منافقان ریاکار دندان‌های خود را بر من ساییدند.
۱۷. خداوندا، تا کی خواهی نگریست؟ جان مرا از خرابی ایشان برهان و یگانه‌ام را از شیران.
۱۸. آنگاه در جماعت بزرگ، تو را حمد خواهم گفت و در میان گروهی بسیار، تو را تمجید خواهم کرد.
۱۹. ای خداوند، مگذار کسانی که به ناحق با من دشمنی دارند، بر من شادی کنند؛ مگذار کسانی که بی‌سبب از من نفرت دارند، چشمک زنند.
۲۰. زیرا که ایشان سلامتی را حرف نمی‌زنند؛ بلکه برای آرامان زمین مکرها می‌اندیشند.
۲۱. دهان خود را بر من گشوده، گفتند: «ها ها! چشم ما دیده است!»
۲۲. ای خداوند، تو دیده‌ای؛ خاموش مباش! ای خداوند، از من دور مباش!
۲۳. بیدار شو و به عدالت من بپرداز؛ ای خدای من و خداوندم، به دعوای من.
۲۴. ای خداوندا، خدای من، مرا به انصاف خود داوری کن؛ و مگذار بر من شادی کنند.

۲۵. مگذار در دل خود گویند: «ها، مراد ما برآورده شد!» و مگذار گویند: «او را بلعیدیم!»
۲۶. جمیع کسانی که از بدبختی من شادی دارند، خجل و شرمنده گردند؛ و کسانی که به ضد من بزرگ‌منشی می‌کنند، به ننگ و رسوایی پوشیده شوند.
۲۷. کسانی که رغبت به عدالت من دارند، ترنم و شادی کنند و پیوسته بگویند: «خداوند بزرگ است که سلامتی بنده خود را می‌خواهد!»
۲۸. و زبان من عدالت تو را ذکر خواهد کرد و تسبیح تو را تمام روز.

تفسیر:

سروده ۳۵ یک دعای دادخواهی و التماس حضرت داوود(ع) به خداوند برای نجات و دفاع از او در برابر دشمنانش است. حضرت داوود(ع) از خداوند می‌خواهد که به جای او با دشمنانش بجنگد و او را از دست آنان نجات دهد. او همچنین از خداوند می‌خواهد که دشمنانش خجل و شرمنده شوند و دوستانش شاد و خوشحال باشند. حضرت داوود(ع) وعده می‌دهد که زبانش همیشه عدالت و ستایش خداوند را ذکر خواهد کرد.

سرودهٔ سی و ششم

موضوع:

عشق و عدالت خدا :توصیف شرارت و وفاداری خدا.

سروده ۳۶ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن او به توصیف شرارت انسان‌های شریر و عظمت و محبت خداوند می‌پردازد. حضرت داوود(ع) در این سروده، به دو بخش اصلی می‌پردازد: اول، او از شرارت و بی‌عدالتی انسان‌های گناهکار سخن می‌گوید و سپس عظمت، رحمت و عدالت خداوند را توصیف می‌کند.

متن:

۱. شریر در دل خود چنین می‌گوید که از خدا ترسی نیست.
۲. زیرا او خود را در نظر خود خوش‌ساز می‌دارد تا گناهش مکشوف و مورد نفرت نیاید.
۳. سخنان دهان او شرارت و فریب است؛ او از حکمت و نیکوکاری بازمانده است.
۴. بر بستر خود شرارت را می‌اندیشد؛ در راهی که نیکو نیست می‌ایستد و بدی را رد نمی‌کند.
۵. ای خداوند، رحمت تو به آسمان‌ها می‌رسد و امانت تو تا به افلاک.
۶. عدالت تو مثل کوه‌های خداست؛ و احکام تو چون لجه عظیم است؛ خداوندا، تو آدمیان و بهایم را حفظ می‌کنی.
۷. ای خدا، چقدر گرانبهاست رحمت تو! پس بنی‌آدم زیر سایه بال‌های تو پناه می‌برند.
۸. از فربهی خانه تو سیر خواهند شد و ایشان را از نهر خوشی‌های خود می‌نوشانی.
۹. زیرا نزد تو چشمه حیات است؛ در نور تو، نور را خواهیم دید.
۱۰. رحمت خود را برای عارفانت برافراز و عدالت خود را بر راست‌دلان.
۱۱. پای تکبر به من نرسد و دست شریران مرا آواره نسازد.
۱۲. آنجا که بدکاران افتادند، افتادند و نتوانستند برخاستن.

تفسیر:

سروده ۳۶ با توصیف شرارت انسان‌های شریر آغاز می‌شود و سپس به ستایش عظمت و محبت خداوند می‌پردازد. حضرت داوود(ع) به دوگانگی بین شرارت انسان‌ها و رحمت و عدالت خداوند اشاره می‌کند. او از خداوند می‌خواهد که او و عارفان و راست‌دلان را در پناه خود حفظ کند و بدکاران را به سرنوشت خود واگذارد. حضرت داوود(ع) با بیان این حقیقت که در نور خداوند، نور حقیقی را خواهیم دید، بر اهمیت پیروی از خداوند و درک روشنایی الهی تأکید می‌کند.

سرودهٔ سی و هفتم

موضوع:

سرنوشت پارسایان و شریران :اعتماد به عدالت خدا

سروده ۳۷ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن او به مؤمنان توصیه می‌کند که نگران شریران نباشند و به جای آن، به خداوند اعتماد کنند. حضرت داوود(ع) در این سروده به برتری نیکوکاران و سرنوشت شریران می‌پردازد و تأکید می‌کند که خداوند نیکوکاران را برکت می‌دهد و از شریران انتقام می‌گیرد.

متن:

۱. ای از شرارت بدکاران غضب مکن و بر بدکاران حسد مبر.
۲. زیرا که مثل علف به زودی بریده می‌شوند و چون سبزه سبز پژمرده خواهند شد.
۳. بر خداوند توکل کن و نیکویی بکن؛ در زمین ساکن شو و به امانت او متکی باش.
۴. خداوند را دلشاد ساز و او مراد دل تو را به تو خواهد داد.
۵. راه خود را به خداوند بسپار و بر او توکل کن و او عمل خواهد کرد.
۶. و عدالت تو را مثل نور و انصاف تو را چون نیمروز برخواهد آورد.
۷. در حضور خداوند آرام باش و منتظر او باش؛ از کسی که در راه خود کامیاب است و از مردی که مکارانه عمل می‌کند، غضب مکن.
۸. از خشم دست بردار و غضب را ترک کن؛ از برآشفتن بر حذر باش که بدی می‌آفریند.
۹. زیرا بدکاران منقطع خواهند شد؛ اما منتظران خداوند وارث زمین خواهند شد.
۱۰. بعد از اندک زمانی شریر نخواهد بود؛ هر چند مکانش را تفحص کنی نخواهی یافت.
۱۱. اما حلیمان وارث زمین خواهند شد و از فراوانی صلح لذت خواهند برد.
۱۲. شریر بر صدیق مکیده می‌شود و دندان‌های خود را بر او می‌ساید.
۱۳. خداوند بر او می‌خندد زیرا که می‌بیند روز او نزدیک است.
۱۴. شریران شمشیر کشیده و کمان را خم کرده‌اند تا مسکین و فقیر را بیندازند و راهی را که مستقیم است، به قتل رسانند.

۱۵. شمشیر ایشان به دل خودشان فروخواهد رفت و کمان‌های ایشان شکسته خواهد شد.
۱۶. اندک چیز صدیق بهتر از ثروت شریران کثیر است.
۱۷. زیرا بازوهای شریران شکسته خواهد شد؛ اما خداوند صدیقان را حمایت می‌کند.
۱۸. خداوند روزهای کاملان را می‌داند و میراث ایشان تا ابدالآباد خواهد بود.
۱۹. ایشان در وقت بلا خجل نخواهند شد و در ایام قحطی سیر خواهند بود.
۲۰. اما شریران هلاک خواهند شد و دشمنان خداوند مثل نفاست مراتع فانی شده، مثل دود نیست خواهند شد.
۲۱. شریر قرض می‌گیرد و ادا نمی‌کند؛ اما صدیق رحم کرده، می‌بخشد.
۲۲. زیرا مبارک شدگان او وارث زمین خواهند شد و ملعونان او منقطع خواهند گردید.
۲۳. قدم‌های انسان از خداوند مرتب می‌شود و در راه او مسرور است.
۲۴. هر گاه بیفتد، پس نخواهد افتاد زیرا خداوند دست او را گرفته است.
۲۵. جوان بودم و اکنون پیر شده‌ام، اما صدیق را ترک شده ندیدم و نه ذریتش را که گدایی نان بکنند.
۲۶. او همیشه رحم کرده، قرض می‌دهد و ذریتش برای برکت خواهد بود.
۲۷. از بدی اعراض نما و نیکویی بکن و تا به ابد ساکن خواهی شد.
۲۸. زیرا خداوند انصاف را دوست می‌دارد و وفاداران خود را ترک نمی‌کند؛ ایشان تا به ابد محفوظ خواهند بود و ذریت شریران منقطع خواهند شد.
۲۹. صدیقان وارث زمین خواهند شد و تا به ابد در آن ساکن خواهند شد.
۳۰. دهان صدیق حکمت را بیان می‌کند و زبانش انصاف را می‌گوید.
۳۱. شریعت خدای او در دل اوست؛ هیچ یک از قدم‌های او نخواهد لغزید.
۳۲. شریر صدیق را دیده، می‌پاید و می‌خواهد او را به قتل رساند.
۳۳. خداوند او را به دست وی نخواهد گذاشت و او را چون محاکمه شود، محکوم نخواهد کرد.
۳۴. منتظر خداوند باش و راه او را نگاهدار که تو را بلند خواهد ساخت تا وارث زمین بشوی؛ چون شریران منقطع شوند، خواهی دید.
۳۵. شریر را دیدم که جبار بود و مثل سرو آزاد که در زمین بومی سرسبز بود.
۳۶. اما گذشت و اینک نبود؛ و او را جستم، یافت نشد.
۳۷. مرد کامل را ملاحظه کن و به مرد راست دل بنگر زیرا که عاقبت چنین شخص سلامتی است.
۳۸. اما عاصیان کاملاً هلاک خواهند شد و عاقبت شریران منقطع خواهد گردید.
۳۹. اما نجات صدیقان از خداوند است؛ او در سختی های زنده گی حامی ایشان است.

۴۰. خداوند به کمک آنها خواهد شتافت و آنها را از چنگ شریران خواهد رهانید، زیرا به او پناه می‌برند.

تفسیر:
سروده ۳۷ با توصیه‌هایی به مؤمنان برای اعتماد به خداوند و ترک نگرانی از شریران آغاز می‌شود و با توصیف سرنوشت شریران و برتری نیکوکاران ادامه می‌یابد. حضرت داوود(ع) به مؤمنان یادآوری می‌کند که خداوند همیشه صدیقان را حمایت می‌کند و به آن‌ها برکت می‌دهد، در حالی که شریران منقطع خواهند شد. این سروده به مؤمنان اطمینان می‌دهد که نجات و حفاظت از خداوند می‌آید و او به کسانی که بر او توکل دارند، رهایی و نجات خواهد داد.

سرودهٔ سی و هشتم

موضوع:

طلب بخشش در سختی‌ها :دعا در میان گناه و رنج.

سروده ۳۸ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که به عنوان یک دعای توبه و درخواست رحمت شناخته می‌شود. حضرت داوود(ع) در این سروده به خداوند روی می‌آورد و از دردها و رنج‌های خود صحبت می‌کند. او از گناهان خود پشیمان است و از خداوند می‌خواهد که او را شفا دهد و کمک کند.
متن:

۱. ای خداوند، در خشم خود مرا توبیخ مکن و در غضب خویش مرا تأدیب منما.
۲. زیرا که تیرهای تو بر من فرود آمده است و دست تو بر من سنگین شده است.
۳. به سبب غضب تو در جسد من سلامتی نیست و در استخوان‌هایم آرامش نیست به سبب گناه من.
۴. زیرا خطایایم از سر من گذشته است؛ مثل بار سنگین بر من گران شده است.
۵. زخم‌هایم متعفن و چرکین شده است به سبب حماقت من.
۶. خمیده و بسیار افتاده‌ام؛ تمام روز ماتم زده گشته‌ام.
۷. زیرا کمر من پر از سوزش است و در جسد من سلامتی نیست.
۸. ضعیف و بسیار خرد شده‌ام؛ از ناله دل خود فریاد می‌کشم.
۹. ای خداوند، تمام آرزوی من در حضور تو است و آه من از تو پنهان نیست.
۱۰. دل من طپیده است، قوتم از من رفته است و نور چشمم نیز از من نیست.
۱۱. دوستانم و آشنایانم از بلای من دور ایستاده‌اند و خویشاوندانم از دور ایستاده‌اند.
۱۲. طالبین جانم دام‌های خود را نهاده‌اند و جویندگان بدی من تهدید کرده‌اند و روز و شب مکر اندیشیده‌اند.

۱۳. اما من مثل کر هستم که نمی‌شنوم و مثل لال که دهان خود را نمی‌گشاید.
۱۴. چنین هستم، مثل کسی که نمی‌شنود و در دهانش سرزنش نیست.
۱۵. زیرا ای خداوند، بر تو امیدوارم؛ تو جواب خواهی داد، ای خداوند خدای من.
۱۶. زیرا گفتم: «مبادا بر من شادی کنند؛» و وقتی پای من می‌لغزد، خود را به ضد من بزرگ می‌دارند.
۱۷. زیرا من آماده افتادن هستم و درد من همیشه در حضور من است.
۱۸. زیرا به گناه خود معترفم و از خطایای خود اندوهگین هستم.
۱۹. اما دشمنان من زنده‌اند و نیرومندند و کسانی که به ناحق از من نفرت دارند، بسیارند.
۲۰. و آنانی که به عوض نیکویی بدی به من می‌دهند، به ضد من هستند زیرا که نیکویی را دنبال می‌کنم.
۲۱. ای خداوند، مرا ترک منما؛ ای خدای من، از من دور مباش.
۲۲. به یاری من بشتاب، ای خداوند نجات من.

تفسیر:

سروده ۳۸ یک دعای توبه‌آمیز است که در آن حضرت داوود(ع) به گناهان خود اعتراف می‌کند و از خداوند درخواست رحمت و شفا دارد. او از دردها و رنج‌های جسمی و روحی خود سخن می‌گوید و از خداوند می‌خواهد که او را یاری کند و نجات دهد. حضرت داوود(ع) در این سروده به قدرت و رحمت خداوند اعتماد دارد و امیدوار است که خداوند او را از دشمنانش نجات دهد و به او سلامتی ببخشد.

سرودهٔ سی و نهم

موضوع:

زودگذر بودن زندگی :تأمل بر کوتاهی عمر.

سروده ۳۹ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن حضرت داوود(ع) به مرور گذرا بودن زندگی انسانی، نقش خداوند در اداره زمان، و اهمیت داشتن نگاه به ابدیت پرداخته است. این سروده به عنوان یکی از سروده های آموزشی شناخته می‌شود و شامل دعایی است که حضرت داوود(ع) از خداوند می‌خواهد او را از خطاهای خود نجات دهد و حکمت لازم برای درک زندگی کوتاه انسانی را به او عطا کند.

متن:

۱. گفتم: «راه‌های خود را نگاه می‌دارم تا به زبان خود خطا نکنم؛ دهان خود را با لجام می‌بندم، هنگامی که شریر در برابر من باشد.»
۲. خاموش و بی‌صدا بودم، از نیکویی هم سکوت کردم؛ و درد من شدیدتر شد.
۳. دل من در اندرونم گرم شد؛ هنگامی که تفکر می‌کردم، آتش افروخته شد؛ پس به زبان خود گفتم:

۴. «ای خداوند، به من نشان ده که انجام من و اندازه روزهای من چه قدر است تا بدانم چقدر فانی هستم.
۵. اینک روزهای مرا به چند وجب ساختی و عمر من در حضور تو هیچ است؛ البته هر انسان به حیثیتی که هست، تماما باطل است. (سِلاه).
۶. البته هر انسان در خیالات سیر می‌کند، البته به بطالت مشغول می‌شود، مال می‌اندوزد و نمی‌داند چه کسی آن را خواهد برد.
۷. و اکنون، ای خداوند، به چه چیز امیدوارم؟ امید من بر تو است.
۸. مرا از همه عصیان‌هایم رهایی ده؛ مرا عار مکن از احمقان.
۹. خاموش و بی‌زبان شدم، زیرا تو این کار را کردی.
۱۰. مصیبت خود را از من دور کن؛ از زدن دست تو ناتوان شدم.
۱۱. هنگامی که انسان را به سبب گناهش تأدیب نمایی، زیبایی او را مثل بید پر می‌سازی؛ البته هر انسان باطل است. (سِلاه).
۱۲. ای خداوند، دعای مرا بشنو و فریاد مرا بشنو؛ بر اشک‌های من خاموش مباش؛ زیرا من در حضور تو غریب هستم و مانند همه پدرانم مسافرم.
۱۳. بر من نظری بیفکن تا پیش از آنکه بروم و دیگر نباشم، دوباره قوی شوم.»

تفسیر:

سروده ۳۹ یک دعای تأملی و تعلیمی است که در آن حضرت داوود(ع) به گذرا بودن زندگی انسانی و نقش خداوند در اداره زمان و تقدیر انسان‌ها می‌پردازد. او از خداوند می‌خواهد که او را از گناهانش رهایی دهد و حکمت لازم برای درک فانی بودن زندگی را به او عطا کند. حضرت داوود(ع) در این سروده به امید و اعتماد به خداوند اشاره می‌کند و از او می‌خواهد که به دعاها و درخواست‌هایش پاسخ دهد.

سرودهٔ چهلم

موضوع:

انتظار بر خداوند :شکرگزاری و دعا برای نجات.

سروده ۴۰ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن حضرت داوود(ع) از نجاتی که خداوند برای او فراهم کرده، تشکر می‌کند و تعهد خود به خداوند را اعلام می‌دارد. این سروده همچنین به قربانی‌های روحانی و اعتماد به خداوند اشاره می‌کند.

متن:

۱. با صبر تمام برای خداوند انتظار کشیدم؛ و او به من توجه کرد و دعای مرا شنید.
۲. مرا از چاه هلاک و از لجنزار بیرون آورد؛ و پاهای مرا بر صخره نهاد و گام‌های مرا استوار ساخت.
۳. سرودی جدید در دهان من نهاد، سرود حمد به خدای ما. بسیاری این را خواهند دید و خواهند ترسید، و بر خداوند توکل خواهند کرد.
۴. خوشابحال کسی که بر خداوند توکل دارد و به متکبران و دروغگویان روی نمی‌آورد.

۵. ای خداوند، خدای من، معجزات تو و افکار تو برای ما بسیارند؛ هیچکس با تو قابل مقایسه نیست. اگر بخواهم آن‌ها را اعلام کنم و بیان نمایم، بیش از آن است که شمارش شود.
۶. قربانی و هدیه را نخواستی، بلکه گوش‌های مرا باز کردی؛ قربانی سوختنی و قربانی گناه را مطالبه نکردی.
۷. آنگاه گفتم: «اینک، آمدم؛ در طومار کتاب درباره من نوشته شده است.
۸. ای خدای من، اراده تو را به جا آوردن خوشی من است؛ و شریعت تو در دل من است.»
۹. عدالت تو را در جماعت بزرگ بشارت دادم؛ اینک، لب‌های من را نگاه نداشتم، ای خداوند، تو می‌دانی.
۱۰. عدالت تو را در دل خود پنهان نکردم؛ امانت و نجات تو را بیان نمودم؛ محبت و راستی تو را از جماعت بزرگ مخفی نداشتم.
۱۱. ای خداوند، محبت خود را از من باز مدار؛ رحمت و راستی تو همواره مرا حفظ نمایند.
۱۲. زیرا بدبختی‌های بی‌شمار مرا احاطه کرده است؛ گناهانم مرا گرفته است، به حدی که نمی‌توانم نگاه کنم؛ بیش از موی سر من است و دل من از من ترک کرد.
۱۳. ای خداوند، خشنود باش که مرا رهایی دهی؛ ای خداوند، بشتاب که مرا یاری کنی.
۱۴. آنانی که جان مرا می‌طلبند تا آن را هلاک کنند، همگی خجل و رسوا شوند؛ آنانی که برای بدبختی من خوشحالند، به عقب برگشته و رسوا شوند.
۱۵. آنانی که به من می‌گویند: «آها، آها»، از شرمندگی خود خجل شوند.
۱۶. همگی آنانی که تو را می‌طلبند، شاد و خوشحال گردند؛ و آنانی که نجات تو را دوست دارند، همواره بگویند: «خداوند بزرگ است!»
۱۷. اما من فقیر و محتاج هستم؛ خداوند برای من فکر می‌کند. تو کمک من و نجات دهنده من هستی؛ ای خداوند، تأخیر مکن.

تفسیر:

سروده ۴۰ یک سروده شکرگزاری و اعتماد به خداوند است که در آن حضرت داوود(ع) از نجات و استواری که خداوند برای او فراهم کرده، تشکر می‌کند. او به اهمیت قربانی‌های روحانی و اطاعت از اراده خداوند اشاره می‌کند و از خداوند می‌خواهد که او را از مشکلات و گناهانش رهایی دهد. حضرت داوود(ع) همچنین آرزو می‌کند که همه کسانی که خداوند را می‌طلبند، شاد و خوشحال باشند و خداوند را بزرگ بشمارند.

سرودهٔ چهل و یکم

موضوع:

برکت به کسی که فقیران را کمک کند :دعا برای شفای بیماری.

سروده ۴۱ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که به برکت نیکوکاری، حمایت خداوند از بیمار، و دعا برای شفای روح و جسم اشاره می‌کند. این سروده همچنین به تجربه خیانت از سوی دوستان نزدیک می‌پردازد.

متن:

۱. خوشا به حال کسی که به ضعیفان توجه می‌کند؛ خداوند در روز بلا او را نجات خواهد داد.
۲. خداوند او را حفظ خواهد کرد و زنده نگاه خواهد داشت؛ او در زمین مبارک خواهد بود و تو او را به خواست دشمنانش تسلیم نخواهی کرد.
۳. خداوند او را بر بستر بیماریش تقویت خواهد کرد؛ تو تمامی بستر او را در بیماری‌اش تغییر خواهی داد.
۴. من گفتم: «ای خداوند، بر من رحم کن؛ جان مرا شفا ده زیرا که به تو گناه کرده‌ام.»
۵. دشمنان من درباره من بد می‌گویند: «کی خواهد مرد و نام او نابود خواهد شد؟»
۶. و اگر کسی برای دیدنم بیاید، سخنان بیهوده می‌گوید؛ دلش درون خود بدی جمع می‌کند؛ وقتی بیرون می‌رود، آن را در بسط می‌دهد.
۷. تمام کسانی که از من نفرت دارند، با هم دربارهٔ من نجوا می‌کنند؛ علیه من نقشه می‌کشند و می‌گویند:
۸. «یک بیماری بد به او چسبیده است؛ او که دراز کشیده است، دیگر بلند نخواهد شد.»
۹. حتی دوست صمیمی من که بر او اعتماد داشتم، که نانم را می‌خورد، بر من پاشنه بلند کرده است.
۱۰. اما تو، ای خداوند، بر من رحم کن و مرا بلند کن تا به ایشان جزا دهم.
۱۱. از این می‌دانم که تو از من خشنود هستی، زیرا دشمنم بر من شاد نمی‌شود.
۱۲. اما من به خاطر راستی‌ام، مرا حمایت کرده‌ای و مرا در حضور خودت تا به ابد استوار نگاه داشته‌ای.
۱۳. مبارک باد خداوند، خدای بنی اسرائیل، از ازل تا ابد. آمین و آمین.

تفسیر:

سروده ۴۱ به برکت نیکوکاری، حمایت خداوند از ضعیفان و بیماران، و دعا برای شفای روح و جسم اشاره می‌کند. این سروده همچنین به تجربه خیانت از سوی دوستان نزدیک و تنهایی و درد ناشی از آن می‌پردازد. در نهایت، حضرت داوود(ع) از خداوند برای شفای جسم و روحش و حمایت او تشکر می‌کند و خداوند را ستایش می‌کند. این سروده به ما یادآوری می‌کند که خداوند همواره به نیازمندان و ضعیفان توجه می‌کند و آنان را در روز بلا نجات خواهد داد.

کتاب دوم
سروده ۴۲ – ۷۲

سرودهٔ چهل و دوم

موضوع:

تشنگی برای خدا :آرزوی حضور خداوند.

سروده ۴۲ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن شاعر از اشتیاق و آرزوی عمیق خود برای حضور خداوند سخن می‌گوید. این سروده به بیان احساسات شاعر در زمان‌های سخت و دلگیری می‌پردازد و امید به بازگشت به شادی و حضور خداوند را نشان می‌دهد.

متن:

۱. همچنان که آهوی تشنه برای جوی‌های آب ناله می‌کند، جان من برای تو، ای خدا، ناله می‌کند.
۲. جان من تشنه خداست، خدای زنده. کِی خواهم آمد و در حضور خدا ظاهر شوم؟
۳. اشک‌های من نان شبانه‌روزی من شده‌اند، وقتی که هر روز به من می‌گویند: «خدای تو کجاست؟»
۴. اینها را به یاد می‌آورم و جانم را در درونم ریخته می‌کنم، چون زمانی با جماعت می‌رفتم و آنها را به خانه خدا راهنمایی می‌کردم، با آواز شادی و شکرگزاری، جمعیت عیدکنندگان.
۵. چرا جان من افسرده است و در درونم بی‌قرار؟ بر خدا امید داشته باش، زیرا که من باز او را ستایش خواهم کرد، نجات چهره من و خدای من.
۶. جان من در درونم افسرده است؛ بنابراین من تو را به یاد می‌آورم از سرزمین اردن و از تپه‌های حرمون و از کوه میصار.
۷. اعماق به اعماق می‌خواند در خروش آبشارهای تو؛ همه موج‌ها و آبشارهای تو بر من گذشته‌اند.
۸. در روز خداوند محبت خود را خواهد فرستاد، و در شب سرود او با من خواهد بود، دعای به خدای زندگی من.
۹. به خدا، صخره خود، خواهم گفت: «چرا مرا فراموش کرده‌ای؟ چرا به سبب ستم دشمن باید با اندوه بگردم؟»
۱۰. استخوان‌هایم درهم‌شکسته می‌شوند از طعنه‌های دشمنانم، وقتی که هر روز به من می‌گویند: «خدای تو کجاست؟»
۱۱. چرا جان من افسرده است و در درونم بی‌قرار؟ بر خدا امید داشته باش، زیرا که من باز او را ستایش خواهم کرد، نجات چهره من و خدای من.

تفسیر:

سروده ۴۲ بیانگر اشتیاق و آرزوی عمیق شاعر برای حضور خداوند است و همچنین به درد و دلگیری او در زمان‌های سخت اشاره می‌کند. شاعر با وجود طعنه‌های دشمنان و افسردگی درونی خود، باز هم امید به خداوند دارد و به ستایش او ادامه می‌دهد. این سروده

به ما یادآوری می‌کند که در هر شرایطی می‌توانیم به خداوند امید داشته باشیم و او را ستایش کنیم، زیرا او نجات‌دهنده و خدای ماست.

سرودۀ چهل و سوم

موضوع:

امید در سختی‌ها :دعا برای نجات از غم.

سروده ۴۳ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن شاعر از خداوند درخواست یاری و راهنمایی می‌کند تا از دست دشمنانش رهایی یابد و به جایگاه مقدس خداوند برسد. این سروده بیانگر اعتماد و ایمان عمیق شاعر به عدالت و قدرت خداوند است.

متن:

۱. ای خدا، مرا داوری کن و دعوای مرا از قوم بی‌رحم بپوشان. از مرد نیرنگ‌باز و ظالم نجاتم ده.
۲. زیرا تو خدای قوت من هستی. چرا مرا طرد کرده‌ای؟ چرا باید به سبب ستم دشمن در اندوه باشم؟
۳. نور خود و حقیقت خود را بفرست تا مرا هدایت کنند و به کوه مقدس تو و به مکان‌های مسکون تو بیاورند.
۴. آنگاه به مذبح خدا، به خدای شادی بزرگم خواهم رفت و تو را با بربط خواهم ستود، ای خدا، خدای من.
۵. چرا افسرده‌ای، ای جان من؟ چرا در درونم بی‌قرار هستی؟ بر خدا امید داشته باش، زیرا که من باز او را ستایش خواهم کرد. او نجات چهره من و خدای من است.

تفسیر:

سروده ۴۳ بیانگر درخواست شاعر برای داوری و نجات از دست دشمنان، هدایت الهی و رسیدن به حضور خداوند است. شاعر با وجود ناامیدی‌ها و اندوه‌های خود، باز هم امید به خداوند دارد و به ستایش و شکرگزاری او متعهد است. این سروده به ما یادآوری می‌کند که در هر شرایطی می‌توانیم به عدالت و هدایت خداوند اعتماد کنیم و او را ستایش کنیم، زیرا او نجات‌دهنده و خدای ماست.

سرودۀ چهل و چهارم

موضوع:

یادآوری گذشته و درخواست کمک :چرا خدا خاموش است؟

سروده ۴۴ یکی از سروده های حضرت داوود (ع) است که در آن قوم بنی اسرائیل به یاد می‌آورند که خداوند چگونه در گذشته برای نیاکان‌شان جنگیده و پیروزی بخشیده است. در این سروده، شاعر از خداوند شکایت می‌کند که چرا اکنون قومش را رها کرده و اجازه داده که دشمنان بر آنان غالب شوند. او از خداوند درخواست می‌کند که بیدار شود و دوباره به کمک آنان بیاید.

متن:

۱. ای خدا، با گوش‌های خود شنیده‌ایم؛ پدران ما برای ما حکایت کرده‌اند، از کاری که در زمان‌های قدیم به دست‌های خود کردی.
۲. تو با دست خود قوم‌ها را بیرون کردی، اما ایشان را غرس نمودی؛ قوم‌ها را درهم شکست دادی و ایشان را گسترانیدی.
۳. زیرا که به شمشیر خود زمین را تصرف نکردند و بازوی خود ایشان را نجات نداد، بلکه دست راست تو و بازوی تو و نور روی تو، زیرا که ایشان را خوشنود ساختی.
۴. تو ای خدا، پادشاه من هستی؛ نجات‌های یعقوب را حکم فرما.
۵. به وسیله تو دشمنان خود را خواهیم زد؛ به نام تو مخالفان خود را پایمال خواهیم کرد.
۶. زیرا که به کمان خود توکل نخواهم کرد و شمشیر من نجاتم نخواهد داد.
۷. بلکه تو ما را از دشمنان ما نجات دادی و کسانی را که از ما نفرت دارند، خجل ساختی.
۸. هر روز به خدا فخر خواهیم کرد و نام تو را تا به ابد شکر خواهیم کرد. (سِلاه).
۹. اما اکنون ما را طرد کرده و خجل ساخته‌ای؛ و با لشکرهای ما بیرون نمی‌آیی.
۱۰. ما را از دشمنان رویگردان ساخته‌ای؛ و کسانی که از ما نفرت دارند، برای خود غنیمت می‌گیرند.
۱۱. ما را چون گوسفندان به خوراک سپرده‌ای؛ و ما را در میان قوم‌ها پراکنده کرده‌ای.
۱۲. قوم خود را به بهای ناچیز فروخته‌ای؛ و از قیمت ایشان سودی نبرده‌ای.
۱۳. ما را مایه رسوایی همسایگان ما ساخته‌ای؛ و استهزا و سخریه کسانی که به گرداگرد ما هستند.
۱۴. ما را در میان قوم‌ها مثلی ساخته‌ای؛ و مایه سرجنباندن قوم‌ها.
۱۵. رسوایی من تمام روز در مقابلم است؛ و شرمساری چهره من را پوشانیده است،
۱۶. به سبب صدای ملامت‌کننده و کفرگو؛ به سبب دشمن و انتقام‌گیرنده.
۱۷. این همه بر ما نازل شده است، با این که تو را فراموش نکرده‌ایم، و عهد تو را شکسته‌ایم.
۱۸. دل ما برنگشته است، و گام‌های ما از راه تو منحرف نشده است،
۱۹. هرچند که ما را در مکان شغالان خرد کرده‌ای و ما را با سایه مرگ پوشانیده‌ای.
۲۰. اگر نام خدای خود را فراموش کرده و دست‌های خود را به سوی خدای بیگانه دراز کرده بودیم،
۲۱. آیا خداوند این را تفحص نخواهد کرد؟ زیرا که او اسرار دل را می‌داند.
۲۲. بلکه به خاطر تو تمام روز کشته می‌شویم؛ مثل گوسفندان برای ذبح شمرده می‌شویم.
۲۳. برخیز، چرا می‌خوابی، ای خداوند؟ برخیز و ما را طرد مکن تا به ابد.
۲۴. چرا روی خود را پنهان می‌کنی و فقر و ظلم ما را فراموش می‌کنی؟
۲۵. زیرا که جان ما به خاک خم شده است و شکم ما به زمین چسبیده است.

۲۶. برخیز تا ما را یاری دهی و ما را به خاطر رحمت خود نجات ده.

تفسیر:

سروده ۴۴ یک دعا و نیایش از دل شکسته‌ای است که در عین حال که خداوند را به یاد می‌آورد و به او اعتماد می‌کند، از او شکایت می‌کند و درخواست یاری دارد. این سروده به ما یادآوری می‌کند که در زمان‌های سختی و مصیبت نیز می‌توانیم به خداوند اعتماد کنیم و از او کمک و نجات بخواهیم، زیرا او همواره به عهد و رحمت خود وفادار است.

سرودهٔ چهل و پنجم

موضوع:

سرود عروسی پادشاه :عظمت پادشاه

سروده ۴۵ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که به عنوان یک شعر عروسی سلطنتی شناخته می‌شود. این سروده به عنوان یک سرود عروسی برای پادشاه و عروس او سروده شده است و به توصیف زیبایی، قدرت، و شکوه پادشاه و همچنین وصف عروس او می‌پردازد. این سروده علاوه بر ارزش ادبی و شاعرانه، دارای معانی عمیق مذهبی و نمادین نیز می‌باشد.

متن:

۱. دل من سخنی نیکو را می‌جوشاند؛ من می‌گویم: "اثر خود را برای پادشاه می‌سرایم؛ زبانم چون قلم نویسنده‌ای ماهر است."
۲. تو از بنی‌آدم زیباتری؛ فیض بر لبان تو ریخته شده است؛ بنابراین خداوند تو را تا به ابد برکت داده است.
۳. ای پهلوان، شمشیر خود را بر کمر ببند، در شکوه و جلال خود،
۴. و در جلال خود کامیاب شو؛ بر حقیقت و فروتنی و عدالت سوار شو؛ و دست راست تو کارهای مهیب خواهد نمود.
۵. تیرهای تو تیزند، ای پهلوان، که دشمنان پادشاه را در قلب قوم‌ها خواهند زد.
۶. تخت تو، ای خداوند، تا ابدالآباد است؛ عصای سلطنت تو عصای عدالت است.
۷. تو عدالت را دوست داشته و شرارت را دشمن داشته‌ای؛ بنابراین خداوند، خدای تو، تو را به روغن شادی بیشتر از هم‌قطاران تو مسح کرده است.
۸. تمام لباس‌های تو از مرّ و آلوئه و دارچین است؛ از قصرهای عاج، سازها تو را شاد می‌سازند.
۹. دختران پادشاهان در میان زنان محترم تو هستند؛ در دست راست تو ملکه‌ای با طلای اوفیر ایستاده است.
۱۰. ای دختر، بشنو و ملاحظه کن و گوش خود را خم کن؛ قوم خود و خانه پدر خود را فراموش کن،
۱۱. و پادشاه اشتیاق زیبایی تو را خواهد داشت؛ زیرا که او خداوند تو است و او را بپرست.

۱۲. و دختر صور با هدیه‌ای به حضور تو خواهد آمد؛ توانگران قوم تو را طلب خواهند کرد.
۱۳. دختر پادشاه در اندرون جلال‌مند است؛ لباس او از طلا بافته شده است.
۱۴. او را در لباس‌های منقش به حضور پادشاه خواهند آورد؛ دوشیزگان همراه او که دوستان او هستند، به حضور تو آورده خواهند شد.
۱۵. با شادمانی و سرور آورده خواهند شد؛ به قصر پادشاه داخل خواهند شد.
۱۶. به جای پدران تو، پسرانت خواهند بود؛ آنان را در تمامی زمین به شاهزادگان خواهی گماشت.
۱۷. نام تو را در تمامی نسل‌ها ذکر خواهم کرد؛ بنابراین قوم‌ها تو را تا به ابد ستایش خواهند نمود.

تفسیر:

سروده ۴۵ یک سرود عروسی سلطنتی است که به توصیف زیبایی، قدرت و شکوه پادشاه و عروس او می‌پردازد. این سروده با بیانی شاعرانه و زیبا، نشان‌دهنده جلال و عظمت پادشاهی است که خداوند او را برکت داده و به او قدرت و عدالت بخشیده است. همچنین، این سروده به یاد ما می‌آورد که پادشاهی و عدالت واقعی از خداوند می‌آید و اوست که پادشاهان را مسح می‌کند و آنان را برکت می‌دهد.

سرودهٔ چهل و ششم

موضوع:

خداوند، پناهگاه ما :اعتماد به حفاظت خدا.

سروده ۴۶ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن خداوند به عنوان پناهگاه و قوت ما توصیف می‌شود. این سروده حاکی از اعتماد و ایمان عمیق به خداوند در مواجهه با هرگونه خطر و بحران است. این سروده در سه بخش اصلی تنظیم شده است و هر بخش پیام خاص خود را دارد.

متن:

۱. خدا پناه و قوت ماست، یاری که در تنگی‌ها فوراً حاضر است.
۲. بنابراین ما نخواهیم ترسید، حتی اگر زمین دگرگون شود و کوه‌ها به اعماق دریاها فرو افتند.
۳. حتی اگر آب‌های آن غرش کرده و متلاطم شوند، و کوه‌ها به سبب طغیان آن بلرزند. (سِلاه)
۴. نهری هست که جویبارهای آن شهر خدا را شادمان می‌سازند، مقدس‌ترین مکان سکونت خدای متعال.
۵. خدا در آنجاست؛ آن شهر نخواهد لرزید. خدا آن را در سپیده‌دم یاری خواهد داد.
۶. قوم‌ها در هم شدند، سلطنت‌ها لرزیدند؛ او آواز خود را بلند کرد و زمین ذوب شد.
۷. خدا، خدای لشکرها، با ماست؛ خدای یعقوب پناهگاه ماست. (سِلاه)

۸. بیایید و کارهای خدا را ببینید، خرابی‌هایی که او بر زمین آورده است.
۹. او جنگ‌ها را تا اقصای زمین به پایان می‌رساند؛ کمان را می‌شکند و نیزه را درهم می‌شکند؛ ارابه‌های جنگی را به آتش می‌سوزاند.
۱۰. "آرام باشید و بدانید که من خدا هستم؛ من در میان قوم‌ها سرافراز خواهم شد، من در زمین سرافراز خواهم شد."
۱۱. خدا، خدای لشکرها، با ماست؛ خدای یعقوب پناهگاه ماست. (سِلاه)

تفسیر:

سروده ۴۶ یک پیام اطمینان‌بخش و تسلی‌دهنده است که ما را به یادآوری می‌کند که خداوند پناهگاه و قوت ماست. او در هر شرایطی حاضر است و ما نباید از هیچ چیز بترسیم. حضور خداوند باعث امنیت و ثبات می‌شود و او قادر است همه مشکلات و بحران‌ها را به پایان برساند. این سروده ما را به اعتماد به خداوند و آرامش دعوت می‌کند، زیرا او خداوند متعال است که در میان قوم‌ها و در زمین سرافراز خواهد شد.

سرودهٔ چهل و هفتم

موضوع:

خداوند، پادشاه جهان :ستایش فرمانروایی خدا.

سروده ۴۷ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که به شکرگزاری و ستایش خداوند برای پادشاهی او بر تمام زمین می‌پردازد. این سروده به بیان عظمت و جلال خداوند، شادی و سرور مردم در حضور او و فرمانروایی عادلانه او بر همه قوم‌ها اشاره دارد.

متن:

۱. ای همهٔ قوم‌ها، دست بزنید و با صدای بلند برای خدا فریاد شادی سر دهید.
۲. زیرا خدا، خدای متعال، هراس‌انگیز است؛ او پادشاه بزرگی است بر تمام زمین.
۳. او قوم‌ها را زیر پای ما فرو می‌آورد و ملت‌ها را زیر پای ما قرار می‌دهد.
۴. او میراث ما را برای ما برمی‌گزیند، افتخار یعقوب را که او دوست دارد. (سِلاه)
۵. خدا با شادی بالا رفته است؛ خدا با صدای شیپور.
۶. برای خدا سرود بخوانید، سرود بخوانید؛ برای پادشاه ما سرود بخوانید، سرود بخوانید.
۷. زیرا خدا پادشاه تمام زمین است؛ با فهم و دانش سرود بخوانید.
۸. خدا بر قوم‌ها سلطنت می‌کند؛ خدا بر تخت قدس خود نشسته است.
۹. سران قوم‌ها جمع می‌شوند با قوم خدای ابراهیم؛ زیرا سپرهای زمین از آن خداست؛ او به بلندی سرافراز است.

تفسیر:

سروده ۴۷ یک پیام شکرگزاری و ستایش برای خداوند به عنوان پادشاه تمام زمین است. این سروده به بیان عظمت و جلال خداوند، شادی و سرور مردم در حضور او و فرمانروایی عادلانه او بر همهٔ قوم‌ها می‌پردازد. سروده ۴۷ ما را دعوت می‌کند که خداوند را به عنوان

پادشاه بزرگ و متعال ستایش کنیم و به او اعتماد کنیم، زیرا او بر تمام زمین فرمانروایی می‌کند و عدالت و جلال او بر همهٔ قوم‌ها نمایان است.

سرودهٔ چهل و هشتم

موضوع:

جلال کوه صهیون :عظمت خدا در شهرش.

سروده ۴۸ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که به شکرگزاری و ستایش خداوند به خاطر محافظت از شهر مقدس اورشلیم می‌پردازد. این سروده به بیان عظمت و جلال خداوند و نقش او در حفظ و پاسداری از شهر مقدس اشاره دارد.

متن:

۱. خداوند بزرگ است و به شدت شایستهٔ ستایش، در شهر خدای ما، در کوه مقدس او.
۲. کوه صهیون، زیبا به ارتفاعات خود، شادی تمام زمین، شهر بزرگ پادشاه.
۳. خداوند در قصرهای آن شناخته شده است به عنوان پناهگاه.
۴. زیرا اینک پادشاهان گرد هم آمدند، آنها با هم گذشتند.
۵. هنگامی که دیدند، حیران شدند؛ دچار هراس شدند و شتابان گریختند.
۶. در آنجا ترس بر آنها مستولی شد، درد مانند زن در زایمان.
۷. تو با باد شرقی، کشتی‌های ترشیش را نابود کردی.
۸. همان‌گونه که شنیدیم، چنین دیدیم، در شهر خدأ لشکرها، در شهر خدای ما؛ خداوند آن را تا ابد استوار می‌سازد. (سِلاه)
۹. ای خدا، در میان معبدت به محبت پایدار تو اندیشیدیم.
۱۰. همچنان که نام تو، ای خدا، حمد تو نیز به انتهای زمین می‌رسد؛ دست راست تو از عدالت پر است.
۱۱. کوه صهیون شادمان باشد، و دختران یهودا به خاطر احکام تو شادی کنند.
۱۲. اطراف صهیون را بگردید و آن را طواف کنید؛ برج‌های آن را بشمارید.
۱۳. دیوارهای آن را به خوبی ملاحظه کنید و قصرهای آن را بررسی کنید، تا آن را به نسل آینده بازگو کنید.
۱۴. زیرا این خدا، خدای ما تا ابدالاباد است؛ او ما را تا به مرگ هدایت خواهد کرد.

تفسیر:

سروده ۴۸ یک پیام شکرگزاری و ستایش به خاطر عظمت و جلال خداوند و نقش او در حفظ و پاسداری از شهر مقدس اورشلیم است. این سروده به بیان پیروزی خداوند بر دشمنان، پایداری و عدالت او و دعوت به شناخت و تذکرهٔ عظمت او می‌پردازد. سروده ۴۸ ما را دعوت می‌کند که خداوند را به عنوان پادشاه بزرگ و حافظ شهر مقدس ستایش کنیم و به او اعتماد کنیم، زیرا او تا ابدالاباد ما را هدایت خواهد کرد.

سرودهٔ چهل و نهم

موضوع:

بیهودگی ثروت :تأمل بر زودگذر بودن دنیا.

سروده ۴۹ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که به مسایل فلسفی و معنوی مانند بی‌ثباتی ثروت و ارزش حکمت الهی می‌پردازد. این سروده به شنوندگانش می‌آموزد که ثروت و دارایی‌های مادی پایدار نیستند و تنها حکمت و شناخت خداوند است که ارزش واقعی دارد.

متن:

۱. ای تمامی مردم، این را بشنوید؛ ای همه ساکنان جهان، گوش دهید.
۲. چه پست و چه شریف، چه غنی و چه فقیر.
۳. دهانم حکمت را سخن خواهد گفت؛ تأملات دلم دانش خواهد بود.
۴. به مثلی گوش فرا خواهم داد؛ معمایم را با چنگ خواهم گشود.
۵. چرا باید در روزهای بدی بترسم، هنگامی که بی‌انصافیِ تقلب‌کنندگان مرا احاطه کند؟
۶. کسانی که به ثروت خود اعتماد دارند و به فراوانیِ دارایی‌های خود می‌بالند.
۷. هیچ‌کس نمی‌تواند برادری را به‌طور کامل فدا کند، یا به خدا کفاره‌ای برای او بدهد.
۸. زیرا فدیهٔ جان آنها بسیار گران است و تا ابد کافی نخواهد بود.
۹. تا زنده بمانند و گور را نبینند.
۱۰. زیرا می‌بینند که حکیمان نیز می‌میرند، و هم نادان و هم ابله نابود می‌شوند و دارایی‌های خود را به دیگران واگذار می‌کنند.
۱۱. فکر درونیشان این است که خانه‌هایشان تا ابد دوام خواهد داشت، و سکونت‌گاه‌هایشان تا نسلی به نسل دیگر؛ زمین‌ها را به نام‌های خود می‌نامند.
۱۲. اما انسان در عزتش باقی نمی‌ماند؛ او مانند حیوانات که نابود می‌شوند، هلاک می‌گردد.
۱۳. این است راه کسانی که به خود اعتماد دارند، و پایان کسانی که از گفته‌های خود خرسندند. (سِلاه)
۱۴. مانند گوسفندان برای هاویه تعیین شده‌اند؛ مرگ آنها را می‌چراند؛ و راست‌کرداران صبح بر آنها حکم خواهند راند؛ و زیباییشان فرسوده خواهد شد؛ هاویه مسکن آنها خواهد بود.
۱۵. اما خدا جان مرا از قدرت هاویه فدیه خواهد داد؛ زیرا مرا خواهد پذیرفت. (سِلاه)
۱۶. ترسان مباش هنگامی که شخصی ثروتمند می‌شود، یا هنگامی که جلال خانه‌اش افزایش می‌یابد.
۱۷. زیرا وقتی که بمیرد، هیچ چیزی نخواهد برد؛ جلالش همراهش پایین نخواهد آمد.

۱۸. گرچه در زندگی‌اش خود را مبارک می‌خواند - و وقتی که تو خوب هستی، مردم تو را ستایش می‌کنند -.
۱۹. او به نسل پدرانش خواهد رفت، که هرگز نور را نخواهند دید.
۲۰. انسان که در عزتش نفهمد، مانند حیوانات که نابود می‌شوند، هلاک می‌گردد.

تفسیر:

سروده ۴۹ یک پیام فلسفی و معنوی دربارهٔ بی‌ثباتی ثروت و ارزش حکمت و شناخت خداوند ارائه می‌دهد. این سروده به ما می‌آموزد که اعتماد به ثروت و دارایی‌های مادی ناپایدار است و تنها حکمت الهی و فدیهٔ خداوند است که ارزش واقعی دارد. بنابراین، باید به خداوند اعتماد کنیم و به حکمت او گوش فرا دهیم تا راه درست زندگی را بیابیم.

سرودهٔ پنجاهم

موضوع:

قربانی حقیقی :عدالت و داوری خدا.

سروده ۵۰ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن خداوند به عنوان قاضی جهان معرفی می‌شود. این سروده با بیان عظمت و قدرت خداوند، نادرستی‌های قربانی‌های ظاهری را محکوم می‌کند و از مردم می‌خواهد تا راستگویی و عدالت را پیشه کنند.

متن:

۱. خدای متعال، خدا، سخن می‌گوید و زمین را از مشرق تا مغرب فرا می‌خواند.
۲. از صهیون، کامل‌ترین زیبایی، خداوند می‌درخشد.
۳. خدای ما می‌آید و خاموش نخواهد بود؛ آتشی پیش روی او می‌سوزد و گردبادی عظیم اطراف او را احاطه می‌کند.
۴. آسمان‌ها و زمین را فرا می‌خواند تا قومش را داوری کند:
۵. "وفادارنم را نزد من جمع کنید، کسانی که با من عهد بسته‌اند با قربانی."
۶. آسمان‌ها عدالت او را اعلام می‌کنند، زیرا خداوند داور است. (سِلاه)
۷. "ای قوم من، بشنوید و من سخن خواهم گفت؛ ای قوم بنی اسرائیل، علیه تو شهادت خواهم داد. من خدا هستم، خدای تو.
۸. به خاطر قربانی‌هایت سرزنش نمی‌کنم، زیرا قربانی‌هایت همواره پیش روی من است.
۹. از خانه‌ات گاوی نمی‌گیرم، و نه از طویله‌هایت بزهای نر.
۱۰. زیرا همه حیوانات جنگل از آن من است، و هزاران گاو بر تپه‌ها.
۱۱. همه پرندگان کوه‌ها را می‌شناسم و وحوش صحرا از آن من هستند.
۱۲. اگر گرسنه بودم به تو نمی‌گفتم، زیرا جهان و همه چیز در آن از آن من است.
۱۳. آیا گوشت گاوان را خواهم خورد یا خون بزهای نر را خواهم نوشید؟
۱۴. قربانی شکرگزاری به خداوند تقدیم کن و نذورهایت را به متعال ادا کن.
۱۵. و در روز تنگی مرا بخوان، تو را رهایی خواهم داد و مرا جلال خواهی داد."

۱۶. اما به شریر خداوند می‌گوید: "چه حقی داری که قوانینم را بازگو کنی یا عهد مرا بر زبان آوری؟
۱۷. چون که از تعلیم متنفر هستی و سخنانم را پشت سر می‌اندازی.
۱۸. وقتی دزدی را می‌بینی، با او همراه می‌شوی و با زناکاران شرکت داری.
۱۹. دهانت را به بدی باز می‌کنی و زبانت را برای خیانت می‌گشایی.
۲۰. به برادرت می‌نشینی و بدگویی می‌کنی، و علیه پسر مادرت تهمت می‌زنی.
۲۱. این کارها را کردی و من خاموش ماندم، گمان کردی که من شبیه تو هستم؛ اما اکنون تو را سرزنش می‌کنم و آن را پیش رویت می‌گذارم.
۲۲. پس ای فراموش‌کنندگان خدا، این را در نظر بگیرید، مبادا شما را پاره کنم و کسی نباشد که برهاند.
۲۳. هر که قربانی شکرگزاری تقدیم کند، مرا جلال می‌دهد؛ و راه خود را به او نشان خواهم داد که رستگاری خدا را ببیند."

تفسیر:

سروده ۵۰ پیام قوی‌ای دربارهٔ عدالت الهی و بی‌ثباتی قربانی‌های ظاهری ارائه می‌دهد. خداوند به عنوان قاضی جهان معرفی می‌شود که همه انسان‌ها را داوری می‌کند. او از قوم خود می‌خواهد که به جای قربانی‌های ظاهری، قربانی شکرگزاری تقدیم کنند و نذورهای خود را ادا کنند. خداوند شریران را سرزنش می‌کند و از آنها می‌خواهد که به راه راست بازگردند. این سروده به ما می‌آموزد که تنها حکمت الهی و عدالت خداوند ارزش واقعی دارند و ما باید به خداوند اعتماد کنیم و به راه او برویم تا رستگاری را ببینیم.

سرودهٔ پنجاه و یکم

موضوع:

توبه داوود :اعتراف گناه و طلب بخشش.

سروده ۵۱ یکی از سروده های مشهور حضرت داوود(ع) است که در آن او از خداوند طلب بخشش و رحمت می‌کند. این سروده به عنوان دعای توبه‌ای شناخته می‌شود که داوود پس از گناه با بتشبع تقدیم کرده است. این سروده به عمق ندامت و توبه داوود اشاره دارد و از خداوند می‌خواهد تا گناهان او را ببخشد و قلبی پاک و روحی راست به او ببخشد.

متن:

۱. خدایا، به سبب رحمت خود بر من ترحم فرما، به سبب مهربانی عظیم خود گناهانم را محو کن.
۲. مرا از گناه و خطایم کاملاً بشوی، و از گناه من مرا پاک کن.
۳. زیرا که من به گناهان خود اعتراف می‌کنم، و خطای من همیشه در برابر من است.
۴. به تو، به تو تنها گناه ورزیده‌ام و در نظر تو بدی کرده‌ام، تا در سخنان خود عادل باشی و در داوری خویش بی‌عیب.
۵. اینک، در گناه به دنیا آمده‌ام، و مادرم در گناه به من حامله شد.

۶. اینک، تو به حقیقت در باطن دل‌ها علاقه‌مندی؛ و در پنهانی حکمت را به من می‌آموزی.
۷. مرا با زوفا طاهر ساز، تا پاک شوم؛ مرا بشوی، تا از برف سفیدتر گردم.
۸. صدای شادی و خوشی را به من بشنوان، تا استخوان‌هایی که شکسته‌ای شادمان گردند.
۹. روی خود را از گناهان من بپوشان، و همه خطاهای من را محو کن.
۱۰. خدایا، دلی پاک در من بیافرین، و روحی راست در درونم تجدید کن.
۱۱. مرا از حضور خود مکنون دار، و روح مقدس خود را از من مگیر.
۱۲. شادی نجات خود را به من بازگردان، و مرا با روحی اراده‌مند برقرار ساز.
۱۳. آنگاه راه‌های تو را به گناهکاران خواهم آموخت، و خطاکاران به سوی تو باز خواهند گشت.
۱۴. خدایا، خدای نجات من، مرا از خونریزی رهایی ده، و زبانم عدالت تو را با شادی خواهد ستود.
۱۵. ای خداوند، لب‌هایم را بگشا، و دهانم تسبیح تو را خواهد گفت.
۱۶. زیرا که تو قربانی را نمی‌خواهی، وگرنه آن را می‌دادم؛ به قربانی سوختنی رغبت نمی‌نمایی.
۱۷. قربانی‌های خدا، روحی شکسته است؛ خدایا، دلی شکسته و کوفته را خوار نخواهی شمرد.
۱۸. به نیکویی خود به صهیون نیکویی فرما؛ دیوارهای اورشلیم را بنا کن.
۱۹. آنگاه قربانی‌های عدالت و قربانی‌های سوختنی و کامل پسندیده خواهد شد؛ آنگاه گاوان را بر مذبح تو قربانی خواهند کرد.

تفسیر:

سروده ۵۱ یکی از قدرتمندترین دعاهای توبه در کتاب مقدس است که نشان‌دهندهٔ عمق ندامت و طلب بخشش داوود است. این سروده به ما می‌آموزد که خداوند رحمت‌پذیر و مهربان است و آماده است تا گناهان ما را ببخشد و ما را پاک سازد. داوود به ما نشان می‌دهد که اعتراف به گناه و طلب بخشش از خداوند اولین گام به سوی بازگشت به راه راست است. این سروده همچنین تأکید می‌کند که قربانی‌های ظاهری بدون دل شکسته و روحی ندامت‌آمیز نزد خداوند ارزشی ندارند. ما باید با قلبی پاک و روحی راست به خداوند نزدیک شویم و او را با تمام وجود تسبیح کنیم.

سرودهٔ پنجاه و دوم

موضوع:

سرنوشت شریران :هشدار به گناهکاران.

سروده ۵۲ یکی ازسروده های حضرت داوود(ع) است که در آن او درباره شرارت و خیانت صحبت می‌کند. این سروده به زمانی اشاره دارد که دوئیغ ادومی به شاول اطلاع داد که

حضرت داوود(ع) به خانه اخیملک رفته است. حضرت داوود(ع) در این سروده درباره بدی‌هایی که از زبان و اعمال انسان‌های شرور برمی‌خیزد سخن می‌گوید و در نهایت اعتماد خود به خداوند را بیان می‌کند.

متن:

۱. ای مرد قدرتمند، چرا به شرارت خود افتخار می‌کنی؟ رحمت خدا هر روز جاری است.
۲. زبانت مانند تیغ تیز است که مکر و فریب را دوست دارد.
۳. تو بدی را بیشتر از نیکی، و دروغ را بیشتر از راستگویی دوست داری. (سِلاه)
۴. تو همه سخنان ویرانگر را دوست داری، ای زبان فریبکار.
۵. بنابراین خدا تو را برای همیشه نابود خواهد کرد؛ او تو را برمی‌کَند و از خیمه‌ات بیرون می‌برد و از زمین زندگان تو را ریشه‌کن می‌سازد. (سِلاه)
۶. پارسایان این را خواهند دید و خواهند ترسید؛ آنان به او خواهند خندید و خواهند گفت:
۷. این است مردی که خدا را پناهگاه خود نساخت، بلکه به ثروت فراوان خود اعتماد کرد و در شرارت خود قوی شد.
۸. اما من مانند زیتون سبز در خانه خدا هستم؛ من به رحمت خدا تا ابدالآباد اعتماد دارم.
۹. من تو را برای همیشه شکر خواهم کرد، زیرا که تو این کار را کردی؛ و در حضور پر جلالت منتظر نام تو خواهم ماند، زیرا که نیکوست.

تفسیر:

سروده ۵۲ به ما یادآوری می‌کند که شرارت و فریبکاری در نهایت به نابودی منجر خواهد شد و عدالت خداوند بر شروران اجرا خواهد شد. حضرت داوود(ع) در این سروده به ما نشان می‌دهد که اعتماد به خداوند و رحمت او راه درست است و تنها با ایمان به خداوند می‌توان به نجات و امنیت دست یافت. این سروده به ما می‌آموزد که به جای افتخار به شرارت و اعتماد به ثروت، باید به خداوند و رحمت او اعتماد کنیم و او را پناهگاه خود سازیم.

سرودهٔ پنجاه و سوم

موضوع:

فساد انسانی :تکرار مضمون سرودهٔ ۱۴.

سروده ۵۳ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن به نادانی و شرارت انسان‌های بی‌ایمان اشاره می‌کند و نجات و عدالت خداوند را یادآور می‌شود. این سروده مشابه سروده ۱۴ است و تأکید دارد که انسان‌ها بدون خداوند به شرارت و فساد گرایش دارند.

متن:

۱. احمق در دل خود می‌گوید: «خدایی نیست». آنها فاسدند و اعمال نفرت‌انگیز انجام می‌دهند؛ کسی نیکوکار نیست.
۲. خداوند از آسمان بر بنی‌آدم می‌نگرد تا ببیند آیا کسی هست که فهمیده و طالب خدا باشد.
۳. همه گمراه شده‌اند؛ همگی فاسد شده‌اند؛ کسی نیکوکار نیست، حتی یک نفر.
۴. آیا هیچ یک از این بدکاران نمی‌فهمند؟ آنها که قوم من را می‌خورند همچون نان، و خداوند را نمی‌خوانند.
۵. در آنجا از ترس بسیار می‌لرزند؛ زیرا خدا استخوان‌های مهاجمان تو را پراکنده می‌کند. تو آنان را خوار می‌کنی، زیرا خداوند آنان را رد کرده است.
۶. کاش که نجات قوم بنی اسرائیل از صهیون بیاید! وقتی خداوند اسیری قوم خود را بازگرداند، یعقوب شادی خواهد کرد و قوم بنی اسرائیل خوشحال خواهد شد.

تفسیر:

سروده ۵۳ به نادانی و شرارت انسان‌های بی‌ایمان اشاره می‌کند و تاکید دارد که بدون خداوند، انسان‌ها به فساد و گمراهی می‌روند. حضرت داوود(ع) در این سروده از خداوند درخواست می‌کند که بدکاران را خوار کند و نجات و آزادی قوم خود را فراهم آورد. این سروده به ما یادآوری می‌کند که تنها با خداوند می‌توانیم به نیکویی و راستکاری دست یابیم و از شرارت و فساد دوری کنیم. حضرت داوود(ع) با اعتماد به خداوند و امید به نجات او، نشان می‌دهد که ایمان و تقوا راه رهایی از ظلم و ستم است. سروده ۵۳

سرودهٔ پنجاه و چهارم

موضوع:

دعای رهایی :طلب کمک خدا.

سروده ۵۴ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن او به خداوند پناه می‌برد و از او درخواست نجات از دشمنان می‌کند. این سروده بیانگر اعتماد حضرت داوود(ع) به خداوند برای رهایی از دست دشمنانش و ستایش او برای نجات است.

متن:

۱. ای خدا، به نام خود مرا نجات بده و به قوت خود مرا داوری کن.
۲. ای خدا، دعای مرا بشنو؛ به سخنان دهانم گوش فرا ده.
۳. زیرا که بیگانه گان علیه من برخاسته‌اند و زورگویان جان مرا می‌جویند؛ آنها خدا را در نظر نمی‌گیرند. (سِلاه)
۴. اینک، خدا مددکار من است؛ خداوند در میان حامیان جان من است.
۵. شرارت دشمنان مرا بر ایشان برگردان؛ در امانت خود ایشان را نابود کن.
۶. من به خوشی قربانی خواهم کرد؛ نام تو را ای خداوند، شکر خواهم گفت، زیرا که نیکوست.

۷. زیرا که او مرا از تمامی مصیبت‌ها نجات داده و چشم من بر دشمنانم پیروز شده است.
تفسیر:
سروده ۵۴ بیانگر اعتماد و ایمان حضرت داوود(ع) به خداوند برای نجات از دست دشمنان است. حضرت داوود(ع) در این سروده با تمام وجود به خداوند پناه می‌برد و از او درخواست کمک و نجات می‌کند. این سروده به ما یادآوری می‌کند که در مواجهه با مشکلات و دشمنان، باید به خداوند اعتماد کنیم و از او کمک بخواهیم. حضرت داوود(ع) با اطمینان به خداوند می‌داند که او همیشه در کنار ماست و ما را از تمامی مصیبت‌ها نجات خواهد داد.

سرودهٔ پنجاه و پنجم

موضوع:

دعای رهایی :طلب کمک خدا.

سروده ۵۵ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن از خداوند درخواست کمک و نجات از دشمنان و دوستان خیانتکار می‌کند. این سروده بیانگر درد و رنج حضرت داوود(ع) از خیانت دوستان نزدیکش و دشمنان بیرونی است و در عین حال اعتماد به خداوند برای نجات و آرامش را نشان می‌دهد.
متن:
۱. ای خدا، دعای مرا بشنو و خود را از درخواست من پنهان مدار.
۲. به من توجه کن و مرا جواب بده. در اندوه و اضطراب خود، من بی‌قرارم.
۳. از صدای دشمن، از ظلم شریران، زیرا که بر من بدی می‌آورند و با خشم مرا آزار می‌دهند.
۴. دل من در درونم مضطرب است و هراس‌های مرگ بر من افتاده است.
۵. ترس و لرز بر من آمده و وحشت مرا فرا گرفته است.
۶. و من گفتم: ای کاش برای من بالی چون بال کبوتر بود تا پرواز کنم و در آرامش باشم!
۷. اینک من به دوردست‌ها خواهم گریخت و در بیابان ساکن خواهم شد. (سِلاه)
۸. من به سرعت به پناهگاهی دور از طوفان و گردباد خواهم گریخت.
۹. ای خداوند، آنها را نابود کن و زبانشان را تقسیم کن، زیرا که خشونت و نزاع را در شهر دیده‌ام.
۱۰. شب و روز بر دیوارهای آن قدم می‌زنند، درون آن شرارت و رنج است.
۱۱. تباهی درون آن است؛ ظلم و فریب از کوچه‌های آن دور نمی‌شود.
۱۲. زیرا که دشمن نبود که به من اهانت کرد، اگر چنین بود تحمل می‌کردم. نه کسی که از من نفرت دارد بر من بزرگ‌منشی کرد، اگر چنین بود از او پنهان می‌شدم.
۱۳. بلکه تو، انسان هم‌پیمان من، دوست نزدیک من،
۱۴. ما با هم مشورت شیرین داشتیم و در جمعیت به خانه خدا می‌رفتیم.
۱۵. مرگ بر آنها نازل شود؛ زنده به عالم اموات فرو روند، زیرا که شرارت در مسکن‌هایشان و در میانشان است.

۱۶. اما من به سوی خدا فریاد خواهم زد و خداوند مرا نجات خواهد داد.
۱۷. عصر و صبح و ظهر شکایت و ناله خواهم کرد و او صدای مرا خواهد شنید.
۱۸. او جان مرا در آرامش از جنگ بر من باز خواهد خرید، زیرا که بسیاری با من مخالفند.
۱۹. خدا خواهد شنید و آنها را اذیت خواهد کرد، حتی او که از قدیم بر تخت نشسته است. (سِلاه) زیرا که آنها تغییر نکرده و از خدا نمی‌ترسند.
۲۰. او دست خود را علیه هم‌پیمانان خود دراز کرده و عهد خود را شکسته است.
۲۱. سخنان او از کره نرم‌تر بود، اما جنگ در دل او بود؛ کلمات او از روغن لطیف‌تر بود، اما آنها شمشیرهای کشیده شده بودند.
۲۲. بار خود را بر خداوند بینداز و او تو را حمایت خواهد کرد؛ او هرگز نخواهد گذاشت که صالحان لغزش بخورند.
۲۳. اما تو ای خدا، آنها را به چاه تباهی خواهی افکند؛ مردان خونریز و فریب‌کار نصف عمر خود را نخواهند دید؛ اما من بر تو اعتماد خواهم کرد.

تفسیر:

سروده ۵۵ بیانگر درد و رنج حضرت داوود(ع) از خیانت دوستان نزدیک و دشمنان بیرونی است. حضرت داوود(ع) در این سروده از خداوند درخواست کمک و نجات می‌کند و به او اعتماد می‌کند که او را از دست دشمنان نجات دهد. این سروده نمونه‌ای از ایمان و اعتماد به خداوند در مواجهه با خیانت و مشکلات است و به ما یادآوری می‌کند که در هر شرایطی به خداوند پناه ببریم و از او کمک بخواهیم.

سرودهٔ پنجاه و ششم

موضوع:

اعتماد در ترس :خداوند نجات‌دهنده.

سروده ۵۶ یکی از سرودههای حضرت داوود(ع) است که در زمانی که از دست شائول فرار کرده و به غزه پناه برده بود، نوشته شده است. این سروده، دعایی برای درخواست کمک و اعتماد به خداوند در برابر دشمنان است. حضرت داوود(ع) در این سروده از خداوند می‌خواهد که او را از دست دشمنان نجات دهد و بر آنها غلبه کند.

متن:

۱. ای خدا، بر من رحم کن، زیرا انسان‌ها مرا می‌بلعند؛ جنگجویان روزها مرا تحت فشار قرار می‌دهند.
۲. دشمنان من هر روز مرا می‌بلعند؛ زیرا که بسیاری بر ضد من می‌جنگند، ای متعال.
۳. هر وقت که ترسان شوم، به تو اعتماد خواهم کرد.
۴. در خدا، که کلامش را می‌ستایم، به خدا اعتماد کرده‌ام؛ نخواهم ترسید. انسان چه می‌تواند به من کند؟
۵. هر روز سخنانم را تحریف می‌کنند؛ همه افکارشان بر ضد من برای بدی است.

۶. با هم جمع می‌شوند، مخفی می‌شوند، قدم‌های من را مشاهده می‌کنند؛ زیرا که به جان من طمع دارند.
۷. به خاطر شرارتشان، از دستشان رهایی خواهم یافت؛ ای خدا، قوم‌ها را به غضب خود فرو ببر.
۸. سرگردانی‌های من را شمارش کرده‌ای؛ اشک‌های من را در مشک خودت جمع کرده‌ای؛ آیا آنها در دفتر تو ثبت نشده‌اند؟
۹. آنگاه که فریاد کنم، دشمنانم عقب خواهند نشست؛ این را می‌دانم، زیرا که خدا با من است.
۱۰. در خدا (که کلامش را می‌ستایم)، در خداوند (که کلامش را می‌ستایم)،
۱۱. به خدا اعتماد کرده‌ام؛ نخواهم ترسید. انسان چه می‌تواند به من کند؟
۱۲. ای خدا، نذرهای من نزد توست؛ سپاسگزاری‌ها به تو خواهم کرد.
۱۳. زیرا که جان من را از مرگ رهایی داده‌ای؛ پاهایم را از لغزش نگاه داشته‌ای، تا در نور زندگان نزد خدا گام بردارم.

تفسیر:

سروده ۵۶ بیانگر اعتماد و ایمان قوی حضرت داوود(ع) به خداوند در برابر دشمنان و ترس‌هاست. او از خداوند درخواست رحم و کمک می‌کند و به کلام خداوند ایمان دارد. حضرت داوود(ع) اطمینان دارد که خداوند او را نجات خواهد داد و دشمنانش را مغلوب خواهد کرد. این سروده نمونه‌ای از اعتماد به خداوند در مواجهه با مشکلات و خطرات است و به ما یادآوری می‌کند که در هر شرایطی به خداوند اعتماد کنیم و از او کمک بخواهیم.

سرودهٔ پنجاه و هفتم

موضوع:

پناه در خطر :دعا در میان تهدیدها.

سروده ۵۷ یکی از سرودههای حضرت داوود(ع) است که در هنگام فرار از دست شائول در غار نوشته شده است. این سروده، دعایی برای محافظت و پناهندگی به خداوند و اعتماد به او در زمان مشکلات و خطرات است. حضرت داوود(ع) در این سروده به ستایش خداوند می‌پردازد و ایمان خود را به قدرت و محبت او نشان می‌دهد.

متن:

۱. ای خدا، بر من رحم کن، بر من رحم کن، زیرا که جان من به تو پناه برده است؛ و در سایه بال‌های تو پناه خواهم برد، تا زمانی که این مصیبت بگذرد.
۲. فریاد خواهم کرد به سوی خدای متعال، به سوی خدایی که همه چیز را برای من به انجام می‌رساند.
۳. او از آسمان خواهد فرستاد و مرا نجات خواهد داد؛ او کسی را که به من می‌خواهد ببلعد، سرزنش خواهد کرد. (سِلاه) خدا محبت و راستی خود را خواهد فرستاد. (سِلاه)

۴. جان من در میان شیران است؛ من در میان آتش‌زنانی که مانند نیزه و تیر هستند، می‌خوابم، زبان‌هایشان شمشیر تیز است.
۵. ای خدا، تو را در بالای آسمان‌ها برافراز؛ جلال تو بر همه زمین باشد.
۶. دام‌هایی برای پای‌های من نهاده‌اند؛ جان من خم شده است؛ گودالی پیش روی من کنده‌اند، و خود در میان آن افتاده‌اند. (سِلاه)
۷. دل من ثابت است، ای خدا، دل من ثابت است؛ من خواهم سرود و نغمه خواهم گفت.
۸. بیدار شو، ای جلال من؛ بیدار شو، ای بربط و عود؛ من نیز سپیده را بیدار خواهم کرد.
۹. تو را در میان قوم‌ها خواهم ستود، ای خدا؛ تو را در میان امت‌ها سرود خواهم خواند.
۱۰. زیرا که محبت تو تا آسمان بزرگ است؛ و راستی تو تا افلاک.
۱۱. ای خدا، تو را در بالای آسمان‌ها برافراز؛ جلال تو بر همه زمین باشد.

تفسیر:

سروده ۵۷ بیانگر اعتماد حضرت داوود(ع) به خداوند در زمان مشکلات و خطرات است. او از خداوند درخواست حفاظت و پناهندگی می‌کند و ایمان خود را به قدرت و محبت او نشان می‌دهد. حضرت داوود(ع) با ستایش خداوند در میان قوم‌ها و امت‌ها، عظمت و جلال خداوند را اعلام می‌کند و به محبت و راستی او اقرار می‌کند. این سروده نمونه‌ای از ایمان و اعتماد به خداوند در زمان‌های سخت و ناعادلانه است.

سرودهٔ پنجاه و هشتم

موضوع:

پناه در خطر :دعا در میان تهدیدها.

سروده ۵۸ یکی از سرودههای حضرت داوود(ع) است که در آن او از خداوند درخواست می‌کند که عدالت را برقرار کند و بر ضد رهبران ظالم و ناعادل قضاوت نماید. این سروده با لحنی بسیار تند و شدید به بی‌عدالتی و فساد در میان رهبران و قضات اشاره می‌کند و حضرت داوود(ع) از خداوند می‌خواهد که این ظالمان را مجازات کند.

متن:

۱. ای جماعت، آیا به راستی عدالت را اعلام می‌کنید؟ آیا درست قضاوت می‌نمایید، ای فرزندان آدم؟
۲. بلکه در دل‌های خود بدی را به‌جا می‌آورید؛ خشونت دستان شما در زمین وزن می‌شود.
۳. شریران از رحم منحرف شده‌اند؛ از بطن مادرانشان گمراه می‌گویند دروغ می‌گویند.
۴. زهر آنها مانند زهر مار است؛ مانند افعی کری که گوش خود را می‌بندد،
۵. تا صدای جادوگران را نشنود، جادوگر ماهری که با افسون‌های خود جادو می‌کند.
۶. ای خدا، دندان‌هایشان را در دهانشان بشکن؛ ای خداوند، نیش جوانان شیران را بیرون بکش.

۷. مانند آب‌هایی که جریان دارند، ناپدید شوند؛ وقتی که تیرهای خود را بیندازند، گویا که بریده شده‌اند.
۸. مانند حلزونی که ذوب می‌شود، از بین بروند؛ مانند سقطی که آفتاب را ندیده است.
۹. پیش از آنکه دیگ‌های شما احساس گرمای خار را کنند، سبز یا سوخته، آنها را از بین ببرد.
۱۰. صادق شاد خواهد شد وقتی که انتقام را ببیند؛ پای‌های خود را در خون شریران شستشو خواهد داد.
۱۱. به طوری که مردمان خواهند گفت: «همانا برای صادقان ثمری هست؛ همانا خدایی هست که در زمین داوری می‌کند.»

تفسیر:

سروده ۵۸ بیانگر درخواست حضرت داوود(ع) از خداوند برای برقراری عدالت و مجازات رهبران و قضات ناعادل است. حضرت داوود(ع) فساد و بی‌عدالتی را به شدت محکوم می‌کند و از خداوند می‌خواهد که شریران را مجازات کند. او به عدالت خداوند اعتماد دارد و بیان می‌کند که صادقان از دیدن انتقام خداوند شاد خواهند شد. این سروده با تأیید وجود خدایی که در زمین داوری می‌کند، به پایان می‌رسد.

سرودهٔ پنجاه و نهم

موضوع:

نجات از دشمنان :درخواست حفاظت خدا.

سروده ۵۹ یکی از سرودههای حضرت داوود(ع) است که در آن او از خداوند درخواست یاری و نجات از دشمنان خود می‌کند. این سروده بیانگر استغاثه حضرت داوود(ع) به خداوند در مقابل دشمنانی است که برای آسیب رساندن به او نقشه می‌کشند. حضرت داوود(ع) از خداوند می‌خواهد که او را نجات دهد و دشمنانش را مجازات کند.

متن:

۱. ای خدای من، مرا از دشمنانم رهایی ده؛ مرا از دست کسانی که علیه من برخاسته‌اند، محافظت کن.
۲. مرا از کسانی که بدکاری می‌کنند، رهایی ده؛ مرا از کسانی که خون می‌ریزند، نجات بده.
۳. زیرا که آنها در کمین جان من هستند؛ قدرتمندان علیه من صف‌آرایی کرده‌اند، بدون هیچ تقصیر یا گناهی از سوی من، ای خداوند.
۴. آنها بدون گناه من می‌دوند و خود را آماده می‌کنند؛ بیدار شو و به من کمک کن و بنگر.
۵. و تو ای خداوند، خدای لشکرها، خدای قوم بنی اسرائیل، بیدار شو تا تمام اقوام را مجازات کنی؛ بر هیچ یک از خیانتکاران شرارت‌پیشه رحم نکن. (سِلاه).
۶. آنها هر شب بازمی‌گردند، همچون سگانی که اطراف شهر می‌گردند.
۷. ببین که چگونه دهان خود را باز می‌کنند؛ لب‌هایشان مانند شمشیرهاست، زیرا که می‌گویند: «چه کسی می‌شنود؟»

۸. اما تو، ای خداوند، بر آنان خواهی خندید؛ بر تمام اقوام تمسخر خواهی زد.
۹. ای نیروی من، من برای تو منتظر خواهم بود؛ زیرا که خدا قلعه من است.
۱۰. خدای من با رحمت خود به پیشواز من خواهد آمد؛ خدا به من اجازه خواهد داد تا به نابودی دشمنانم نگاه کنم.
۱۱. آنها را نکش، مبادا قوم من فراموش کنند؛ بلکه با قدرت خود آنان را متفرق کن و پایین بیاور، ای خداوند، سپر ما.
۱۲. به خاطر گناه دهانشان و سخنان لبانشان، آنان را در دام خود بگیر؛ به خاطر لعنت‌ها و دروغ‌هایی که می‌گویند.
۱۳. در خشم خود آنان را نابود کن، تا دیگر نباشند؛ بگذار بدانند که خداوند بر یعقوب حکومت می‌کند تا اقصای زمین. (سِلاه).
۱۴. هر شب بازمی‌گردند، همچون سگانی که اطراف شهر می‌گردند.
۱۵. آنها پرسه می‌زنند به دنبال غذا؛ و اگر سیر نشوند، غر می‌زنند.
۱۶. اما من از قدرت تو خواهم سرود؛ بامدادان از رحمت تو خواهم گفت؛ زیرا که تو قلعه من بوده‌ای و پناه من در روزهای سختی.
۱۷. ای نیروی من، برای تو سرود خواهم خواند؛ زیرا که خدا قلعه من است، خدای رحمت من.

تفسیر:

سروده ۵۹ بیانگر استغاثه حضرت داوود(ع) به خداوند برای نجات و حفاظت از دشمنانی است که علیه او نقشه می‌کشند. حضرت داوود(ع) دشمنان خود را توصیف می‌کند و از خداوند می‌خواهد که آنان را مجازات کند و متفرق سازد. او به رحمت و قدرت خداوند اعتماد دارد و بیان می‌کند که خداوند قلعه و پناه اوست. حضرت داوود(ع) با ستایش خداوند و بیان اعتماد و اتکای خود به او، سروده را به پایان می‌برد.

سرودهٔ شصتم

موضوع:

شکست و امید به نجات :دعا برای قدرت خدا.

سروده ۶۰ یکی از سرودههای حضرت داوود(ع) است که در آن وی از خداوند برای پیروزی در جنگ‌ها و رفع دشواری‌های قوم بنی اسرائیل یاری می‌طلبد. این سروده همچنین شامل اعتراف به شکست‌ها و ناملایمات گذشته و درخواست از خداوند برای بازگرداندن پیروزی و حفاظت است.

متن:

۱. ای خدا، ما را طرد کرده و شکست داده‌ای؛ خشم گرفته‌ای؛ ما را بازگردان.
۲. زمین را لرزانده و شکاف‌هایی در آن ایجاد کرده‌ای؛ شکاف‌های آن را ترمیم کن، زیرا که فرو می‌ریزد.
۳. قوم خود را دچار سختی‌های شدیدی کرده‌ای؛ ما را از شراب گیجی نوشانده‌ای.

۴. برای آنان که تو را می‌ترسند، پرچمی به اهتزاز درآورده‌ای، تا از تیرها بگریزند. (سِلاه).
۵. تا محبوبان تو نجات یابند، با دست راست خود یاری فرست و ما را مستجاب کن.
۶. خدا در قدوسیت خود سخن گفته است: "من شادمان خواهم بود؛ شکیم را تقسیم خواهم کرد و وادی سکوت را اندازه‌گیری خواهم نمود.
۷. جلعاد از آن من است و منسی نیز؛ افرایم کلاهخود سر من است؛ یهودا عصای فرمانروایی من.
۸. موآب لگن شستشوی من است؛ بر ادوم کفش خود را خواهم انداخت؛ بر فلسطین فریاد پیروزی خواهم زد."
۹. کیست که مرا به شهر مستحکم ببرد؟ کیست که مرا تا ادوم هدایت کند؟
۱۰. آیا نه تو، ای خدا، که ما را طرد کرده‌ای و با لشکرهای ما بیرون نمی‌روی؟
۱۱. ما را از دست دشمن یاری کن، زیرا که یاری انسان بی‌ثمر است.
۱۲. با خدا ما شجاعت خواهیم داشت، زیرا که او دشمنان ما را پایمال خواهد کرد.

تفسیر:

سروده ۶۰ بیانگر اعتراف به شکست‌ها و ناملایمات گذشته و درخواست از خداوند برای بازگرداندن پیروزی و حفاظت است. حضرت داوود(ع) از خداوند یاری می‌طلبد و به قدرت و فرمانروایی خداوند بر سرزمین‌ها تأکید می‌کند. او از خداوند می‌خواهد که آنها را هدایت کند و از دست دشمنان یاری دهد. این سروده نشان‌دهنده اعتماد و اتکای کامل حضرت داوود(ع) به خداوند برای پیروزی در جنگ‌ها و رفع دشواری‌ها است.

سرودۀ شصت و یکم

موضوع:

شکست و امید به نجات :دعا برای قدرت خدا.

سروده ۶۱ یکی از سرودههای حضرت داوود(ع) است که در آن وی به خداوند پناه می‌برد و از او یاری می‌طلبد. این سروده بیانگر اعتماد و اتکای حضرت داوود(ع) به خداوند در هنگام مشکلات و گرفتاری‌ها است. حضرت داوود(ع) از خداوند درخواست می‌کند که او را از خطرات حفظ کرده و او را به امنیت و آرامش برساند. این سروده همچنین حاوی تمجید و ستایش خداوند و بیان وفاداری حضرت داوود(ع) به خداوند است.

متن:

۱. ای خدا، دعای مرا بشنو و به فریاد من توجه کن.
۲. از انتهای زمین نزد تو فریاد می‌زنم، وقتی که دل من بی‌تاب می‌شود؛ مرا به صخره‌ای بلندتر از خودم هدایت کن.
۳. زیرا که تو پناه من بوده‌ای، و برجی استوار در مقابل دشمن.
۴. در خیمه تو تا ابد ساکن خواهم بود؛ و در سایه بال‌های تو پناه خواهم گرفت. (سِلاه).
۵. زیرا که تو، ای خدا، نذرهای مرا شنیده‌ای؛ و به آنان که نام تو را می‌ترسند، میراث داده‌ای.

۶. روزهای پادشاه را زیاد کن؛ و سال‌های او را مانند نسل‌های بسیاری.
۷. او تا ابد در حضور خدا خواهد بود؛ محبت و وفاداری را آماده کن تا او را حفظ کنند.
۸. پس من همواره نام تو را خواهم سرایید، تا نذرهای خود را هر روزه به جا آورم.

تفسیر:

سروده ۶۱ بیانگر اعتماد و اتکای حضرت داوود(ع) به خداوند در هنگام مشکلات و گرفتاری‌ها است. حضرت داوود(ع) از خداوند کمک و هدایت می‌طلبد و او را به عنوان پناهگاه و برجی استوار در مقابل دشمنان معرفی می‌کند. او آرزو دارد که تا ابد در خیمه خداوند ساکن باشد و در سایه بال‌های او پناه بگیرد. حضرت داوود(ع) برای طول عمر و حکومت پادشاه دعا می‌کند و از خداوند می‌خواهد که محبت و وفاداری را برای حفظ پادشاه آماده کند. این سروده با بیان ستایش و وفاداری حضرت داوود(ع) به خداوند و تعهد او به انجام نذرهایش به پایان می‌رسد.

سرودهٔ شصت و دوم

موضوع:

اعتماد به خدا در برابر دشمنان :خداوند، صخره ما.

سروده ۶۲ یکی از سرودههای حضرت داوود(ع) است که در آن اعتماد و اتکای کامل به خداوند مورد تأکید قرار می‌گیرد. حضرت داوود(ع) در این سروده از خداوند به عنوان تنها منبع نجات، صخره و پناهگاه خود یاد می‌کند و به مردم توصیه می‌کند که به خداوند توکل کنند. این سروده به ویژه در مواقع سختی و بحران مورد توجه قرار می‌گیرد و نشان‌دهنده ایمان و اعتماد عمیق حضرت داوود(ع) به خداوند است.

متن:

۱. به راستی که جان من در انتظار خداست؛ نجات من از اوست.
۲. به راستی که او صخره و نجات من است؛ او پناهگاه من است؛ من هرگز متزلزل نخواهم شد.
۳. تا به کی بر مردی حمله می‌کنید و همگی می‌خواهید او را به قتل برسانید؟ مانند دیواری کج شده و حصاری فرو ریخته.
۴. آنان فقط در فکر برکناری او از مقام بلندش هستند؛ دروغ را دوست دارند؛ به زبان خود برکت می‌دهند، اما در دل نفرین می‌کنند. (سِلاه).
۵. جان من، تنها در انتظار خدا باش؛ زیرا امید من از اوست.
۶. او تنها صخره و نجات من است؛ او پناهگاه من است؛ من هرگز متزلزل نخواهم شد.
۷. نجات و جلال من از خداست؛ صخره قوتم و پناهگاه من در خداست.
۸. ای قوم، در همه اوقات به او توکل کنید؛ دل‌های خود را در حضور او بریزید؛ خداوند پناه ماست. (سِلاه).
۹. انسان‌ها به راستی همانند بخار هستند؛ بزرگان نیز مانند دروغ؛ اگر آنان را در ترازو بگذارند، از بخار سبکتر خواهند بود.

۱۰. بر ظلم توکل نکنید و به غارت اعتماد ننمایید؛ اگر ثروت افزایش یابد، دل خود را بر آن مگذارید.
۱۱. یک بار خدا سخن گفته است؛ دو بار این را شنیده‌ام؛ که قدرت از آن خداست.
۱۲. و ای خداوند، محبت نیز از آن توست؛ زیرا تو به هر کس بر حسب اعمالش جزا خواهی داد.

تفسیر:

سروده ۶۲ بیانگر اعتماد و اتکای کامل حضرت داوود(ع) به خداوند است. حضرت داوود(ع) خداوند را به عنوان صخره، نجات و پناهگاه خود معرفی می‌کند و به مردم توصیه می‌کند که در همه اوقات به خداوند توکل کنند. این سروده به ویژه در مواقع سختی و بحران مورد توجه قرار می‌گیرد و نشان‌دهنده ایمان و اعتماد عمیق حضرت داوود(ع) به خداوند است. همچنین حضرت داوود(ع) به بی‌اعتباری انسان‌ها و خطر اعتماد به ظلم و ثروت هشدار می‌دهد و به قدرت و محبت خداوند و عدالت او در جزای اعمال انسان‌ها تأکید می‌کند.

سرودهٔ شصت و سوم

موضوع:

تشنگی برای خدا در بیابان :عشق و ستایش خدا.

سروده ۶۳ یکی از زیباترین سروده‌های حضرت داوود(ع) است که در زمانی که در بیابان یهودا بود، سروده شده است. این سروده بیانگر اشتیاق عمیق حضرت داوود(ع) به خداوند، تمجید و ستایش از قدرت و جلال خداوند، و اطمینان به حمایت و یاری خداوند است. در این سروده، حضرت داوود(ع) خداوند را به عنوان منبع حیات و نجات خود می‌داند و از او قدرت و پناه می‌طلبد.

متن:

۱. ای خدا، تو خدای من هستی؛ به تو مشتاقم. جان من تشنه توست؛ جسم من در زمینی خشک و خسته، بدون آب، تو را می‌طلبد.
۲. تا در مکان مقدس تو را دیده، قوت و جلال تو را بنگرم.
۳. زیرا محبت تو از حیات نیکوتر است؛ لب‌های من تو را ستایش خواهد کرد.
۴. پس من تا زمانی که زنده‌ام، تو را مبارک خواهم گفت؛ و به نام تو دست‌های خود را برمی‌افرازم.
۵. جان من از پیه و چربی سیر خواهد شد؛ و دهان من با لب‌های شادمانه تو را حمد خواهد گفت.
۶. وقتی که بر بستر خود به یاد تو می‌افتم و در مراقبت شبانه به تو می‌اندیشم.
۷. زیرا که تو یاور من بوده‌ای و در سایه بال‌های تو به شادمانی سرود خواهم خواند.
۸. جان من به تو چسبیده است؛ دست راست تو مرا حمایت می‌کند.
۹. اما آنانی که قصد جان من دارند، به اعماق زمین فرو خواهند رفت.

۱۰. آنان به دست شمشیر تسلیم خواهند شد و طعمه شغالان خواهند گردید.
۱۱. اما پادشاه در خدا شادی خواهد کرد؛ و هر که به او سوگند خورد، فخر خواهد نمود؛ زیرا دهان دروغگویان بسته خواهد شد.

تفسیر:

سروده ۶۳ یک سرود اشتیاق و ستایش به خداوند است که در آن حضرت داوود(ع) از اشتیاق عمیق خود به خداوند، تمجید و ستایش از قدرت و جلال او و اطمینان به حمایت و یاری خداوند سخن می‌گوید. این سروده نشان‌دهنده اعتماد کامل حضرت داوود(ع) به خداوند، شادی او در حضور خداوند و اطمینان به پیروزی او بر دشمنان است. حضرت داوود(ع) خداوند را به عنوان منبع حیات و نجات خود می‌داند و از او قدرت و پناه می‌طلبد.

سرودهٔ شصت و چهارم

موضوع:

شکایت از دشمنان :درخواست عدالت خدا.

سروده ۶۴ یک دعای استمداد است که در آن نویسنده از خداوند می‌خواهد که او را از دشمنان شرور و زبان‌های نیشدارشان نجات دهد. این سروده به توطئه‌ها و دسیسه‌های مخفی دشمنان اشاره دارد و در نهایت به اعتماد به خداوند و پیروزی عادلانه‌اش پایان می‌یابد.

متن:

۱. ای خدا، صدای دعای مرا بشنو؛ جانم را از ترس دشمن حفظ کن.
۲. مرا از دسیسه‌های بدکاران و از شورشکاران شرارت نجات بده.
۳. که زبان خود را چون شمشیر تیز می‌کنند و کمان خود را چون تیرهای تلخ می‌کشند،
۴. تا از مخفیگاه بر انسان بی‌گناه تیر افکنند؛ ناگهان بر او تیر می‌افکنند و نمی‌ترسند.
۵. آنان خود را در امر بد تشویق می‌کنند؛ درباره دام‌ها پنهان مشورت می‌کنند و می‌گویند: "چه کسی آن‌ها را خواهد دید؟"
۶. آنان شرارت‌ها را تدبیر می‌کنند و می‌گویند: "تدبیری کامل یافته‌ایم." و اندرون هر کس و دل او عمیق است.
۷. اما خداوند بر ایشان تیر خواهد افکند؛ ناگهان زخم خواهند خورد.
۸. زبان خودشان بر ضد آن‌ها خواهد بود؛ همه کسانی که آن‌ها را می‌بینند، سر خود را تکان خواهند داد.
۹. همه انسان‌ها خواهند ترسید و کار خدا را اعلام خواهند کرد؛ زیرا عمل او را خواهند فهمید.
۱۰. عادل در خداوند شادی خواهد کرد و بر او توکل خواهد نمود؛ و همه راست‌دلان به فخر خواهند پرداخت.

تفسیر:
سروده ۶۴ یک دعای استمداد است که در آن نویسنده از خداوند می‌خواهد که او را از دشمنان شرور و توطئه‌های مخفی آن‌ها نجات دهد. این سروده نشان‌دهنده اعتماد کامل به خداوند در مواجهه با دشمنان و توطئه‌های آن‌ها است. نویسنده به عدالت و قدرت خداوند اشاره می‌کند که ناگهان دشمنان را زخمی خواهد کرد و زبان خودشان بر ضد آن‌ها خواهد بود. این سروده با بیان تأثیر عدالت خداوند و شادی عادل در پیروزی او و به پایان می‌رسد.

سرودهٔ شصت و پنجم

موضوع:

شکرگزاری برای برکات خدا :خداوند، منبع برکت.

سروده ۶۵ یک سرود ستایش و شکرگزاری است که در آن نویسنده به شکرانه برکت‌ها و نعمت‌های خداوند، او را ستایش می‌کند. این سروده به عظمت خداوند، قدرت او در طبیعت و مهربانی او نسبت به انسان‌ها اشاره دارد. این سروده همچنین به خداوند به عنوان کسی که دعاها را می‌شنود و برکت می‌دهد، توجه می‌کند.

متن:

۱. ای خدا، در صهیون ستایش تو را انتظار می‌برند و نذرها برای تو ادا می‌شود.
۲. ای کسی که دعا را می‌شنوی، همه مردم نزد تو خواهند آمد.
۳. وقتی گناهان ما بر ما غلبه می‌کنند، تو خطاهای ما را می‌آمرزی.
۴. خوشا به حال کسی که تو او را انتخاب کرده‌ای و او را نزدیک خود آورده‌ای تا در صحنه‌های تو ساکن شود. ما از خوبی خانه تو، ازجلال مقدس تو، سیر خواهیم شد.
۵. ای خداوند نجات ما، به کارهای عادلانه و مهیب تو ما را پاسخ می‌دهی؛ تو که امید تمامی انتهای زمین و دورترین دریاها هستی.
۶. تو که کوه‌ها را به قدرت خود برقرار ساختی و به قوت تسجیل کردی.
۷. تو که غرش دریاها و موج‌هایشان و غوغای قوم‌ها را آرام می‌سازی.
۸. کسانی که در دورترین نقاط زمین ساکن‌اند، از نشانه‌های تو می‌ترسند؛ تو خروش صبح و شام را به شادی فرا می‌خوانی.
۹. تو زمین را زیارت کرده و آن را سیراب می‌کنی؛ آن را بسیار غنی می‌سازی. جوی خدا پر از آب است؛ برای آنان غله آماده می‌کنی، زیرا این‌گونه زمین را آماده کرده‌ای.
۱۰. آبروهای آن را سیراب می‌کنی، کلوخ‌های آن را هموار می‌سازی؛ با قطرات باران آن را نرم می‌کنی و محصولاتش را برکت می‌دهی.
۱۱. سال را با خوبی‌های خود تاج‌گذاری می‌کنی؛ و راه‌هایت از چربی می‌چکد.
۱۲. چراگاه‌های بیابان می‌چکند و تپه‌ها خود را به شادی می‌بندند.
۱۳. چراگاه‌ها با گلّه‌ها ملبس می‌شوند و دره‌ها با غله پوشیده می‌شوند؛ آن‌ها به شادی فریاد می‌زنند و سرود می‌خوانند.

تفسیر:

سروده ۶۵ یک سرود ستایش و شکرگزاری است که در آن نویسنده به عظمت و قدرت خداوند در طبیعت و مهربانی او نسبت به انسان‌ها اشاره می‌کند. این سروده نشان‌دهنده اهمیت ستایش خداوند، شکرگزاری برای نعمت‌ها و برکت‌های او و امید به قدرت و عظمت خداوند است. نویسنده همچنین به تجربه‌های شخصی از بخشش گناهان و برکت‌های خداوند اشاره می‌کند و تمامی مردم را به ستایش و شکرگزاری دعوت می‌کند.

سرودهٔ شصت و ششم

موضوع:

دعای جهانی برای ستایش خدا :عظمت خدا در اعمالش.

سروده ۶۶ یک سرود شکرگزاری و ستایش خداوند است که در آن نویسنده به شکرانه نجات و بزرگی خداوند از او تقدیر می‌کند. این سروده به اهمیت پرستش خداوند، دعوت مردم به ستایش او و بیان عظمت و قدرت خداوند در اعمال و نجات اشاره دارد.

متن:

۱. ای تمامی زمین، خدا را با آواز شادی بسازید!
۲. نام او را با ستایش بخوانید؛ جلال او را با حمد ، بزرگ دارید.
۳. به خدا بگویید: "چقدر اعمال تو مهیب است! به سبب عظمت قوت تو دشمنانت از تو مطیع می‌شوند.
۴. تمامی زمین تو را سجده خواهند کرد و به نام تو سرود خواهند خواند." (سِلاه).
۵. بیایید و کارهای خدا را ببینید؛ مهیب است در کارهای خود به سوی بنی‌آدم.
۶. او دریا را به خشکی تبدیل کرد؛ از رودخانه با پا گذشتیم؛ در آنجا در او شادمان بودیم.
۷. او به قدرت خود تا ابد حکومت می‌کند؛ چشمانش بر ملت‌ها نظاره می‌کند؛ سرکش‌ها نباید برخیزند. (سِلاه).
۸. ای قوم‌ها، خدای ما را متبارک بخوانید و آواز حمد او را بشنوید،
۹. که جان ما را در زندگی قرار داد و نگذارد که پای ما بلغزد.
۱۰. زیرا ای خدا، ما را آزمودید؛ ما را همچون نقره پالودید.
۱۱. ما را به دام انداختید؛ بارهای سنگین بر پشت ما گذاشتید.
۱۲. انسان‌ها بر سر ما سوار شدند؛ از آتش و آب گذشتیم؛ اما ما را به فراوانی رساندید.
۱۳. به خانه تو با هدایای سوختنی خواهم آمد؛ نذرهای خود را که لبانم گفتند و دهانم در تنگی وعده دادند، خواهم پرداخت.
۱۴. هدایای سوختنی چاق گاوان با بوی خوش قوچ‌ها؛ خواهم آورد، گاوان و بزها را نیز. (سِلاه).
۱۵. بیایید گوش کنید، ای تمامی شما که از خدا می‌ترسید؛ و خواهم گفت آنچه او برای جان من انجام داده است.

۱۶. با دهانم به سوی او فریاد زدم و زبانم او را بلند کرد.
۱۷. اگر در دل خود به گناه نظری داشتم، خداوند نمی‌شنید.
۱۸. اما خدا شنید؛ به آواز دعای من گوش داد.
۱۹. متبارک باد خدا، که دعای من را رد نکرد و محبت خود را از من باز نداشت.

تفسیر:

سروده ۶۶ یک سرود شکرگزاری و ستایش خداوند است که در آن نویسنده به شکرانه نجات و بزرگی خداوند از او تقدیر می‌کند. این سروده به اهمیت پرستش خداوند، دعوت مردم به ستایش او و بیان عظمت و قدرت خداوند در اعمال و نجات اشاره دارد. نویسنده همچنین به تجربه‌های شخصی خود از نجات و پاسخ به دعاهایش توسط خداوند اشاره می‌کند و مردم را دعوت به شکرگزاری و تقدیم نذرهای خود به خداوند می‌کند.

سرودهٔ شصت و هفتم

موضوع:

برکت برای همه ملت‌ها :آرزوی برکت جهانی.

سروده ۶۷ یکی ازسروده های بسیار زیبا و پرمعنای حضرت داوود(ع) است که در آن از خداوند طلب برکت می‌کند و امیدوار است که تمام جهان خداوند را بشناسند و ستایش کنند. این سروده به نوعی دعا و نیایش برای برکت و راهنمایی خداوند برای همه مردم زمین است.

متن:

۱. خدا بر ما ترحم کند و ما را برکت دهد؛ و چهره خود را بر ما بتاباند؛ (سِلاه)
۲. تا راه تو بر زمین شناخته شود، و نجات تو در میان تمامی ملت‌ها.
۳. ای خدا، قوم‌ها تو را ستایش کنند؛ همه قوم‌ها تو را ستایش کنند.
۴. ملت‌ها شاد و خوشحال شوند، زیرا تو قوم‌ها را به راستی داوری می‌کنی، و ملت‌ها را بر زمین هدایت می‌کنی.
۵. ای خدا، قوم‌ها تو را ستایش کنند؛ همه قوم‌ها تو را ستایش کنند.
۶. زمین محصول خود را می‌دهد؛ خدا، خدای ما، ما را برکت دهد.
۷. خدا ما را برکت دهد، و تمام انتهای زمین از او بترسند.

تفسیر:

سروده ۶۷ یکی دیگر از سروده های زیبا و پرمعنای حضرت داوود(ع) است که در آن او از خداوند برای برکت و رحمت طلب می‌کند و امیدوار است که تمام جهان خداوند را بشناسند و ستایش کنند. این سروده نشان‌دهنده تمایل حضرت داوود(ع) به انتشار معرفت و شناخت خداوند در سراسر جهان و اهمیت ستایش و پرستش خداوند توسط همه ملت‌ها است. همچنین این سروده بر ارتباط بین برکت خداوند و فراوانی زمین تاکید می‌کند و نشان می‌دهد که چگونه برکت الهی می‌تواند باعث ترس و احترام به خداوند در میان مردم شود

سرودهٔ شصت و هشتم

موضوع:

پیروزی خداوند :شکوه خداوند و حمایت از مردمش.

سروده ۶۸ یکی از سروده های بسیار پرشکوه و قدرتمند حضرت داوود(ع) است که در آن او خداوند را برای پیروزی‌ها و نجات‌هایش ستایش می کند. این سروده شامل فراخوانی برای ستایش خداوند و شرح نجات‌ها و پیروزی‌های او در طول تاریخ قوم بنی اسرائیل است. سروده ۶۸ همچنین تصویری از عظمت و قدرت خداوند را به نمایش می گذارد.

متن:

۱. خدا برخیزد، دشمنانش پراکنده شوند؛ و کسانی که از او نفرت دارند، از حضورش بگریزند.
۲. همچنان که دود پراکنده می‌شود، ایشان را پراکنده ساز؛ همچنان که موم در برابر آتش ذوب می‌شود، شریران در حضور خداوند هلاک شوند.
۳. اما صدیقان شادی کنند و در حضور خداوند شاد و خوشحال شوند.
۴. برای خداوند بسرایید، نام او را بسرایید؛ راه او را در صحراها صاف کنید، او که نامش خدا است، و در حضورش شادی کنید.
۵. پدر یتیمان و مدافع بیوه‌ها، خداوند در مسکن مقدس خود است.
۶. خدا تنها شدگان را در خانه‌ای می‌نشاند، اسیران را به سعادت بیرون می‌آورد، اما شورشیان در زمین خشک ساکن خواهند شد.
۷. ای خدا، هنگامی که پیشاپیش قوم خود بیرون رفتی، هنگامی که از صحرا عبور می کردی،
۸. زمین لرزید و آسمان‌ها نیز از حضور خدا چکیدند؛ حتی سینا نیز از حضور خدا، خدای بنی اسرائیل، به لرزه درآمد.
۹. ای خدا، باران فراوانی فرستادی؛ و میراث خود را که خسته شده بود، تقویت نمودی.
۱۰. قوم تو در آن سکونت یافتند؛ ای خدا، به نیکویی خود برای فقیران آماده کردی.
۱۱. خداوند کلام را اعلام نمود؛ زنانی که بشارت می‌دادند، لشکری عظیم بودند.
۱۲. پادشاهان لشکرها فرار کردند، فرار کردند؛ و زنی که در خانه می‌ماند، غنیمت‌ها را تقسیم می کرد.
۱۳. هنگامی که در آخورها خوابیده بودید، چونان بال‌های کبوتر پوشیده از نقره، و پرهایش با زرد طلایی بودند.
۱۴. هنگامی که قادر مطلق پادشاهان را در آن پراکنده ساخت، در صلحون برفی می‌بارید.
۱۵. کوه باشان، کوه خدا؛ کوه باشان، کوه بلند.
۱۶. ای کوه‌های بلند، چرا بر کوهی که خداوند برای سکونت خود برگزیده است، حسد می‌ورزید؟ آری، خداوند در آن تا ابد ساکن خواهد بود.

۱۷. ارابه‌های خدا، ده هزار هزاران هزاران هستند؛ خداوند از سینا به مکان مقدس آمده است.
۱۸. به بلندی‌ها صعود نمودی، اسیرانی را به اسارت گرفتی؛ هدایایی برای آدمیان دریافت نمودی، حتی برای شورشیان، تا خداوند خدا در میانشان ساکن شود.
۱۹. متبارک باد خداوند، که هر روز بارهای ما را برمی‌دارد؛ خدایی که نجات ما است.
۲۰. خدایی که خداوند است، ما را از مرگ نجات می‌دهد.
۲۱. اما خداوند سر دشمنان خود را درهم خواهد شکست؛ فرق سر کسانی که در گناهان خود گام برمی‌دارند.
۲۲. خداوند گفت: «ایشان را از باشان بازخواهم آورد، ایشان را از عمق دریاها بازخواهم آورد،
۲۳. تا پای تو در خون غوطه‌ور شود، و زبان سگ‌های تو از دشمنانت نصیب خود را بیابد.»
۲۴. ای خدا، راهپیمایی تو را دیده‌اند، راهپیمایی خدایم، پادشاه من، به سوی مکان مقدس.
۲۵. پیشاپیش خوانندگان می‌رفتند، پس از آنان نوازندگان بودند؛ در میان دوشیزگان دف‌نواز.
۲۶. در جماعت‌ها خدا را متبارک گویید، خداوند را، ای شما که از سرچشمه قوم بنی اسرائیل هستید.
۲۷. بنیامین، کوچک‌ترین ایشان، پیشرو ایشان است؛ سران یهودا با گروه خود، سران زبولون و سران نفتالی.
۲۸. ای خدا، قدرت خود را برپا کن، قدرتی که برای ما به کار بردی.
۲۹. از هیکل خود در اورشلیم، پادشاهان هدایایی برای تو خواهند آورد.
۳۰. وحش نیزار را تهدید کن، گله گاوان را با گوساله‌های قوم‌ها، تا خود را با نقره‌های پراکنده شریعت کنند؛ قوم‌ها جنگ را دوست دارند.
۳۱. سران از مصر خواهند آمد؛ حبشه دستان خود را به سوی خدا خواهد افراشت.
۳۲. ای پادشاهی‌های زمین، برای خدا سرود بخوانید؛ بسرایید برای خداوند؛
۳۳. او که بر آسمان‌های آسمان‌ها سوار می‌شود، کهن‌ترین آسمان‌ها؛ اینک صدای او را می‌شنوید، صدای پرقدرت او.
۳۴. قدرت را به خدا نسبت دهید؛ جلال او بر قوم بنی اسرائیل و قدرت او در ابرها است.
۳۵. ای خدا، تو از مکان مقدس خود ترسناک هستی؛ خدای بنی اسرائیل همان است که قدرت و نیرو را به قوم خود می‌دهد. متبارک باد خدا.

تفسیر:

سروده ۶۸ یکی از سروده های پرشکوه و قدرتمند حضرت داوود(ع) است که در آن خداوند را برای پیروزی‌ها و نجات‌هایش ستایش می‌کند. او در این سروده به قدرت و عظمت

خداوند اشاره می‌کند و از مردم می‌خواهد که او را ستایش کنند. این سروده نشان‌دهنده اعتماد آن حضرت به خداوند و باور او به قدرت نجات‌دهنده خداوند است.

سرودهٔ شصت و نهم

موضوع:

دعا در رنج و سختی :نجات از دست دشمنان.

سروده ۶۹ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که به صورت دعایی پر از شکوه و زاری بیان شده است. این سروده یکی از پرکاربردترین سروده در نیایش ها به شمار می رود. در این سروده، حضرت داوود(ع) به خداوند برای نجات و رهایی از دشمنان و مشکلاتش دعا می‌کند و از رنج‌ها و آزارهایی که بر او تحمیل شده، شکایت می‌کند.

متن:

۱. ای خدا، مرا نجات بده، زیرا که آب‌ها تا به جان من رسیده است.
۲. در لجنی عمیق فرو رفته‌ام، جایی که نمی‌توان ایستاد؛ در عمق آب‌ها فرو می‌روم، و سیلاب‌ها بر من غلبه می‌کنند.
۳. از فریاد زدن خسته شده‌ام، گلویم خشک شده است؛ چشمانم از انتظار برای خدایم تار شده است.
۴. کسانی که بی‌سبب از من نفرت دارند، از موی سرم بیشترند؛ قدرتمندانی که به ناحق دشمن من شده‌اند، بسیارند؛ چیزهایی را که غارت نکرده‌ام، باید پس بدهم.
۵. ای خدا، تو حماقت من را می‌دانی، و گناهان من از تو مخفی نیست.
۶. ای خداوند، خدا صبایوت، کسانی که بر تو امید دارند، به خاطر من خجل نشوند؛ ای خدای قوم بنی اسرائیل، کسانی که تو را می‌طلبند، به سبب من شرمنده نگردند.
۷. زیرا که به خاطر تو سرزنش تحمل کرده‌ام و روی من در عار پوشیده شده است.
۸. برای برادرانم غریب شده‌ام و بیگانه برای پسران مادرم.
۹. زیرا که غیرت خانه تو مرا خورده است، و سرزنش‌های کسانی که تو را سرزنش می‌کنند، بر من افتاده است.
۱۰. وقتی که گریه و روزه گرفتم، عار من شد.
۱۱. هنگامی که پلاس پوشیدم، مَثَل بر ایشان گردیدم.
۱۲. درباره من در دروازه‌ها سخن می‌گویند، و من سرود شرب‌نوشان شده‌ام.
۱۳. اما من، دعای خود را به تو ای خداوند در وقت مقبول می‌خوانم؛ ای خدا، در کثرت رحمتت، مرا در راستی نجات بده.
۱۴. مرا از لجنی که در آن فرو رفته‌ام رهایی ده، و مرا از دشمنانم و از عمق آب‌ها نجات ده.
۱۵. مبادا سیلاب بر من غلبه کند، و عمق مرا فرو برد، و چاه دهان خود را بر من بسته کند.

۱۶. ای خداوند، آواز مرا بشنو، زیرا که رحمتت نیکوست؛ بر حسب کثرت رحمتت، روی خود را از بنده‌ات پنهان مکن.
۱۷. به سوی بنده‌ات رو کن، زیرا که در تنگی هستم؛ به سرعت مرا اجابت کن.
۱۸. به جان من نزدیک شو و آن را فدیه بده؛ به سبب دشمنانم مرا رهایی ده.
۱۹. سرزنش مرا می‌دانی و عار و رسوایی مرا می‌بینی؛ تمامی دشمنانم پیش تو هستند.
۲۰. سرزنش دل مرا شکسته است و مریض شده‌ام؛ منتظر ترحم بودم، اما نیافتم؛ و تسلی‌دهندگان، اما پیدا نکردم.
۲۱. به جای خوراکم، به من زهر دادند؛ و در تشنگی من، به من سرکه نوشاندند.
۲۲. سفره‌شان در نظرشان دام بشود، و به آرامی‌هایشان تله.
۲۳. چشمانشان تاریک بشود تا نبینند، و کمرهایشان دائماً بلرزد.
۲۴. غضب خود را بر ایشان بریز، و آتش خشم تو ایشان را فرا گیرد.
۲۵. دیارشان ویران شود، و در خیمه‌هایشان ساکنی نباشد.
۲۶. زیرا که او را که تو زده‌ای، تعقیب می‌کنند، و دردهای مضروب تو را بازگو می‌کنند.
۲۷. گناه بر گناه ایشان بیفزا، و در عدالت تو داخل نشوند.
۲۸. از دفتر حیات محو بشوند، و با صدیقان مکتوب نشوند.
۲۹. اما من فقیر و غمگین هستم؛ ای خدا، نجات تو مرا بلند خواهد کرد.
۳۰. نام خدا را به سرود تسبیح خواهم گفت و او را به شکرگزاری تمجید خواهم کرد.
۳۱. و این نزد خداوند بیشتر پسندیده خواهد شد از گاوان، از گاو شاخدار و سم‌دار.
۳۲. مسکینان این را خواهند دید و خوشحال خواهند شد، و ای شما که خدا را می‌طلبید، دل‌های شما زنده خواهد شد.
۳۳. زیرا که خداوند مسکینان را می‌شنود و اسیران خود را خوار نمی‌شمارد.
۳۴. آسمان‌ها و زمین او را تسبیح بگویند، دریاها و هر چه در آنها می‌جنبد.
۳۵. زیرا که خداوند صهیون را نجات خواهد داد و شهرهای یهودا را بنا خواهد کرد تا در آن ساکن شوند و آن را وارث شوند.
۳۶. و نسل بندگانش آن را به ارث خواهند برد و دوستداران نام او در آن سکونت خواهند کرد.

تفسیر:

سروده ۶۹ یکی از سروده های بسیار شخصی و پر از احساسات حضرت داوود(ع) است که در آن او به خداوند برای نجات از دست دشمنان و مشکلاتش دعا می‌کند. این سروده نشان‌دهنده اعتماد حضرت داوود(ع) به خداوند و امید او به نجات الهی است، حتی در زمان‌های سختی و آزار. حضرت داوود(ع) در این سروده از رنج‌ها و مشکلات خود شکایت می‌کند و از خداوند درخواست مجازات دشمنانش را دارد. در نهایت، او به نجات و ستایش خداوند امید دارد و از تسبیح خداوند توسط تمامی خلقت سخن می‌گوید.

سرودهٔ هفتادم

موضوع:

دعای سریع برای کمک :درخواست فوری نجات.

سروده ۷۰ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن او به خداوند برای نجات فوری و کمک در برابر دشمنانش دعا می‌کند. این سروده بسیار کوتاه و مستقیم است و نشان‌دهنده اضطرار و فوریت نیاز آن حضرت به خداوند برای رهایی از دست دشمنانش می‌باشد.

متن:

۱. ای خدا، به رهایی من بشتاب؛ ای خداوند، به یاری من شتاب کن.
۲. خجل و رسوا شوند کسانی که جان مرا می‌جویند؛ برگشت کنند و شرمنده شوند کسانی که بر من بدی می‌خواهند.
۳. برگشت کنند به سبب رسوایی خود، آنان که می‌گویند: «آها، آها!»
۴. اما تمامی کسانی که تو را می‌جویند، شاد و خوشحال شوند؛ و آنان که نجات تو را دوست دارند، دائماً بگویند: «خدا بزرگ است!»
۵. اما من فقیر و مسکین هستم؛ ای خدا، به سوی من بشتاب! یاری دهنده و نجات دهنده من تو هستی؛ ای خداوند، تأخیر مکن.

تفسیر:

سروده ۷۰ یک دعای فوری و اضطراری است که در آن حضرت داوود(ع) از خداوند درخواست کمک و نجات سریع می‌کند. این سروده نشان‌دهنده اعتماد کامل حضرت داوود(ع) به خداوند و نیاز شدید او به یاری خداوند در برابر دشمنانش می‌باشد. با وجود کوتاهی سروده، پیام آن بسیار قدرتمند است و به همه کسانی که در وضعیت بحرانی قرار دارند، یادآوری می‌کند که می‌توانند به خداوند پناه ببرند و از او کمک طلب کنند.

سرودهٔ هفتاد و یکم

موضوع:

اعتماد در دوران پیری :دعا برای استقامت.

سروده ۷۱ یکی دیگر از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن شاعر به خداوند برای پناه و نجات خود اعتماد می‌کند و از او درخواست کمک و حمایت می‌نماید. این سروده به خصوص برای اوقات بحران و پریشانی مناسب است و نشان‌دهنده اعتماد کامل به خداوند حتی در زمان پیری و ناتوانی است.

متن:

۱. ای خداوند، در تو پناه برده‌ام، مرا هرگز خجل مگردان.
۲. در عدالت خود مرا نجات بده و رهایی بخش؛ گوش خود را به سوی من مایل گردان و مرا نجات ده.

۳. برای من صخره سکونتی باش که همیشه در آن بتوانم داخل شوم؛ تو فرمان داده‌ای که مرا نجات دهی، زیرا که تو صخره و حصار من هستی.
۴. ای خدای من، مرا از دست شریر نجات ده، از دست ظالم و جابر.
۵. زیرا که تو امید من هستی، ای خداوند خدا؛ اعتماد من از طفولیت من بوده است.
۶. بر تو تکیه کرده‌ام از بطن رحم؛ تو مرا از شکم مادرم بیرون آورده‌ای. ستایش من دائماً از تو است.
۷. من مثل نشان عجیب برای بسیاری شده‌ام، اما تو ملجای قوی من هستی.
۸. دهان من از ستایش تو پر است، از جلال تو تمامی روز.
۹. مرا در زمان پیری دور مکن؛ وقتی قوتم نابود می‌شود، مرا ترک مکن.
۱۰. زیرا دشمنان من بر من سخن می‌گویند و منتظران جان من مشورت می‌کنند.
۱۱. می‌گویند: «خدا او را ترک کرده است؛ او را تعقیب کنید و بگیرید، زیرا که کسی نیست که او را برهاند.»
۱۲. ای خدا، از من دور مباش؛ ای خدای من، به یاری من بشتاب.
۱۳. خجل و نابود شوند مخالفان جان من؛ در رسوایی و عار پیچیده شوند که قصد بدی بر من دارند.
۱۴. اما من دائماً امیدوار خواهم بود و بر تمامی ستایش تو افزوده خواهم کرد.
۱۵. دهان من عدالت تو را بیان خواهد کرد و نجات تو را تمامی روز، زیرا که نمی‌توانم شماره آن را بدانم.
۱۶. به قوت خداوند خدا خواهم آمد؛ عدالت تو را، تو تنها، ذکر خواهم کرد.
۱۷. ای خدا، تو از طفولیت مرا تعلیم داده‌ای و تا به حال اعمال عجیب تو را اعلام کرده‌ام.
۱۸. پس حال نیز، ای خدا، وقتی پیر و مو سفید شده‌ام، مرا ترک مکن تا بازوی تو را به نسل آینده اعلام کنم، قدرت تو را به هر که خواهد آمد.
۱۹. و عدالت تو، ای خدا، تا بلندترین آسمان‌ها است؛ کارهای عظیم تو که انجام داده‌ای، ای خدا، کیست مثل تو؟
۲۰. تو که مرا از سختی‌های بسیار و رنج‌ها برگردانیده‌ای، بار دیگر مرا زنده خواهی کرد و باز مرا از اعماق زمین خواهی آورد.
۲۱. جلال مرا خواهی افزود و مرا باز تسلی خواهی داد.
۲۲. پس من تو را ستایش خواهم کرد با عود، حتی امانت تو، ای خدای من؛ به تو خواهم سرایید با بربط، ای قدوس بنی اسرائیل.
۲۳. لب‌های من ترنم خواهند کرد، زیرا که تو مرا فدیه داده‌ای و جان من که آن را فدیه داده‌ای.
۲۴. زبان من نیز عدالت تو را تمامی روز خواهد گفت، زیرا که خجل و رسوا شده‌اند کسانی که قصد بدی بر من داشتند.

تفسیر:
سروده ۷۱ نشان‌دهنده اعتماد کامل به خداوند در تمامی مراحل زندگی است. شاعر در این سروده از خداوند درخواست نجات و یاری می‌کند و او را برای حمایت و پناهی که از کودکی به او داده است، ستایش می‌کند. این سروده به خصوص برای اوقاتی که فرد احساس ناتوانی و پیری می‌کند، مناسب است و نشان‌دهنده امید و اعتماد به خداوند حتی در زمان‌های سختی و بحران است.

سرودهٔ هفتاد و دوم

موضوع:

پادشاهی عدالت و صلح :توصیف پادشاه مسیحایی.

سروده ۷۲ یکی از سروده های حضرت سلیمان(ع) است که در آن به دعا و طلب عدالت، حکمت و برکت برای پادشاه پرداخته شده است. این سروده نه تنها برای پادشاه زمان خود بلکه به عنوان پیشگویی از مسیحا و حکومت او نیز در نظر گرفته شده است.

متن:

۱. ای خداوند، داوری خود را به پادشاه بده و عدالت خویش را به پسر پادشاه.
۲. تا قوم تو را به عدالت داوری کند و مظلومان تو را به انصاف.
۳. کوه‌ها سلامتی را برای قوم خواهند آورد و تل‌ها به عدالت.
۴. مظلومان قوم را داوری خواهد کرد و فرزندان فقیران را نجات خواهد داد و ظالمان را خواهد شکست.
۵. تو را خواهند ترسید مادام که آفتاب و ماه باقی است، در دورها تا دورها.
۶. مثل باران بر علف تازه خواهد آمد، چون بارش‌هایی که زمین را سیراب می‌کند.
۷. در ایامش صدیق خواهد شکفت و وفور سلامتی خواهد بود تا وقتی که ماه نابود شود.
۸. و سلطنت خواهد کرد از دریا تا دریا و از نهر تا اقصای زمین.
۹. اهل بیابان در حضورش خم خواهند شد و دشمنانش خاک را خواهند لیسید.
۱۰. پادشاهان ترشیش و جزایر هدیه خواهند آورد؛ پادشاهان شبا و سبا نذورات تقدیم خواهند کرد.
۱۱. و همه پادشاهان او را سجده خواهند کرد؛ تمامی امتها او را بندگی خواهند نمود.
۱۲. زیرا که محتاجی را که فریاد برآورد، رهایی خواهد داد و مسکینی را که یاوری ندارد.
۱۳. بر فقیر و محتاج ترحم خواهد داشت و جان‌های مسکینان را نجات خواهد داد.
۱۴. جان ایشان را از ظلم و ستم رهایی خواهد داد و خون ایشان در نظر او گرامی خواهد بود.
۱۵. پس زنده خواهد ماند و طلای شبا را به او خواهند داد و برای او دائماً دعا خواهند کرد و او را تمامی روز متبارک خواهند خواند.

۱۶. وفور غله در زمین خواهد بود بر قله کوه‌ها؛ میوه‌اش مثل لبنان خواهد جنبید و اهل شهر مثل علف زمین خواهند شکفت.
۱۷. نام او تا ابدالآباد خواهد ماند و نامش مادام که آفتاب باقی است، شایع خواهد شد و مردم در او متبارک خواهند شد؛ تمامی امتها او را متبارک خواهند خواند.
۱۸. متبارک باد خدا خدا، خدای بنی اسرائیل، که او تنها کارهای عجیب می‌کند.
۱۹. و متبارک باد نام جلال او تا ابدالآباد و تمامی زمین از جلالش پر شود. آمین و آمین.
۲۰. دعاهای داود بن یسی تمام شد.

تفسیر:

سروده ۷۲ یک دعای بزرگ برای پادشاه است که در آن شاعر از خداوند می‌خواهد که پادشاه را با عدالت و حکمت هدایت کند تا او بتواند به خوبی بر مردم حکم فرمایی کند و آنان را به عدالت داوری نماید. این سروده همچنین به نجات و رحمت پادشاه برای فقیران و محتاجان اشاره دارد و در نهایت به ستایش خداوند می‌پردازد. این سروده به عنوان یک پیشگویی از حکومت مسیحا نیز در نظر گرفته شده است که در آن عدالت، رحمت و برکت فراوان خواهد بود.

کتاب سوم
سروده ۷۳ – ۸۹

سرودهٔ هفتاد و سوم

موضوع:

راه پارسایان و شریران :تأمل بر عدالت خداوند و سرنوشت بدکاران.

سروده ۷۳ یکی از سروده های آساف است که در آن شاعر به نیکی خداوند اعتراف می کند و در عین حال به سرخوردگی خود از دیدن کامیابی شریران و مشکلات صادقان اشاره می کند. این سروده به تأمل در عدالت خداوند و سرانجام شریران و صدیقان می‌پردازد.
متن:

۱. همانا خداوند به بنی اسرائیل، به کسانی که پاکدل‌اند، نیکوست.
۲. اما پای‌های من نزدیک بود بلغزد؛ اندک بود که قدم‌های من بلغزند.
۳. زیرا بر مغروران حسد بردم وقتی که سلامتی شریران را دیدم.
۴. زیرا ایشان را در موت گرفتاری نیست و قوت ایشان استوار است.
۵. در رنج‌های مردم نیستند و مانند سایر انسان‌ها مضروب نمی‌شوند.
۶. بنابراین تکبر گردنبند ایشان است و ظلم جامه‌ای است که ایشان را می‌پوشاند.
۷. چشم‌های ایشان از چربی برآمده است؛ تصورات دل ایشان می‌جوشد.
۸. تمسخر می کنند و به شرارت تکلم می‌نمایند؛ از ظلم به تکبر سخن می گویند.
۹. دهان خود را بر آسمان می‌گذارند و زبان ایشان در زمین می گردد.
۱۰. بنابراین قوم او به سوی ایشان برمی‌گردند و آب‌های پر می‌نوشند.
۱۱. و می گویند: «چگونه خدا می‌داند و آیا علیا حضرت علم دارد؟»
۱۲. اینک، این شریران‌اند که همیشه در آسایش‌اند و مال خود را زیاد می کنند.
۱۳. همانا به عبث دل خود را طاهر ساختم و دستان خود را در بی گناهی شستم.
۱۴. زیرا تمامی روز مضروب شدم و هر بامداد توبیخ گردیدم.
۱۵. اگر می گفتم: «بدین‌سان سخن خواهم گفت»، اینک قوم تو را خائن می‌بودم.
۱۶. پس تفکر کردم تا این را بفهمم، لیکن در نظر من مشکل آمد.
۱۷. تا آنکه به مقدسات خدا داخل شدم و به انجام ایشان تفکر نمودم.
۱۸. هرآینه ایشان را بر مکان‌های لغزان نهاده‌ای؛ ایشان را به خرابی‌ها می‌اندازی.
۱۹. چگونه در لحظه‌ای به ویرانی رسیده‌اند و به تمامی تلف شده‌اند و از هلاکت مضطرب گشته‌اند.
۲۰. ای خداوند، مثل خواب چون بیدار شوی، صورت ایشان را تحقیر خواهی کرد.
۲۱. زیرا دل من ترش شد و در گرده‌های خود مجروح شدم.
۲۲. و من جاهل و نفهم بودم و در نظر تو مثل بهیمه بودم.
۲۳. لیکن من دائماً با تو هستم؛ دست راست مرا گرفته‌ای.
۲۴. مرا به مشورت خود هدایت خواهی کرد و بعد از آن مرا به جلال خواهی پذیرفت.

۲۵. در آسمان غیر از تو کیست؟ و بر زمین جز تو هیچ نمی‌خواهم.
۲۶. جسم و دل من زایل می‌شود؛ لیکن خدا قوت دل من و نصیب من تا ابدالآباد است.
۲۷. زیرا اینک آنانی که از تو دور می‌شوند هلاک خواهند شد؛ تو همهٔ کسانی را که از تو زنا می‌کنند تلف خواهی کرد.
۲۸. اما مرا نیکوست که به خدا نزدیک شوم؛ خداوند خدا را ملجأ خود ساخته‌ام تا تمامی کارهای تو را بیان کنم.

تفسیر:

سروده ۷۳ بیانگر تجربه شخصی شاعر در مواجهه با کامیابی شریران و مشکلات صادقان است. او ابتدا به سرخوردگی و تردید دچار می‌شود، اما با ورود به مقدسات خدا و تفکر در انجام شریران، به این نتیجه می‌رسد که خداوند در نهایت عادل است و شریران سرانجام بدی خواهند داشت. این سروده نشان می‌دهد که اعتماد به خدا و نزدیک شدن به او، در نهایت به آرامش و قوت دل خواهد انجامید.

سرودهٔ هفتاد و چهارم

موضوع:

دعای بازسازی معبد :فریاد برای نجات در هنگام ویرانی.

سروده ۷۴ یکی دیگر از سروده های آساف است که در آن شاعر به خداوند به خاطر ویرانی و نابودی معبد و سرزمین بنی اسرائیل دعا و استغاثه می‌کند. او از خداوند می‌خواهد که به یاد آورد و قوم خود را از دست دشمنان نجات دهد.

متن:

۱. ای خدا، چرا ما را تا به ابد طرد کرده‌ای؟ چرا خشم تو بر گوسفندان چراگاهت شعله‌ور است؟
۲. جماعت خود را به یاد آور که از ایام قدیم خریده‌ای، طایفه میراث خود را که فدیه داده‌ای، کوه صهیون را که در آن ساکن بوده‌ای.
۳. گام‌های خود را به سوی خرابی‌های ابدی بفرست، همه چیز را دشمن در قدس خراب کرده است.
۴. دشمنانت در میان مکان ملاقات تو غرش کردند؛ نشانه‌های خود را به عنوان نشان‌ها برپا داشتند.
۵. مانند کسانی که تبرها را بر درختان جنگل بلند می‌کنند،
۶. پس تمامی حجاری‌های آن را با تبر و پتک شکستند.
۷. قدس تو را به آتش افروختند؛ مسکن نام تو را تا زمین نجس کردند.
۸. در دل خود گفتند: «همه را با هم سرکوب کنیم.» تمامی مکان‌های ملاقات خدا را در زمین سوزاندند.

۹. نشانه‌های خود را نمی‌بینیم؛ دیگر نبی نیست و در میان ما کسی نیست که بداند تا چه وقت.
۱۰. ای خدا، تا کی دشمن عیب خواهد گرفت؟ آیا خصم نام تو را تا به ابد کفر خواهد گفت؟
۱۱. چرا دست خود، یعنی دست راست خود را پس کشیده‌ای؟ آن را از میان سینه خود بیرون کشیده، هلاک کن.
۱۲. اما خدا پادشاه من است از قدیم؛ اوست که نجات‌ها را در زمین می‌آورد.
۱۳. تو دریا را به قوت خود شکاف دادی؛ سرهای اژدهایان را در آب‌ها شکست.
۱۴. سرهای لویاتان را خرد کردی و او را طعمهٔ قومی کردی که در بیابان‌اند.
۱۵. تو چشمه و سیل را شکاف دادی؛ نهرهای همیشه جاری را خشک کردی.
۱۶. روز از آن توست، شب نیز از آن توست؛ تو ماه و خورشید را برقرار ساختی.
۱۷. همهٔ حدود زمین را تو قرار دادی؛ تابستان و زمستان را تو ساختی.
۱۸. ای خدا، این را به یاد آور که دشمن عیب گرفته است و قوم بی‌خرد نام تو را کفر گفته‌اند.
۱۹. جان کبوتر خود را به قوم وحشی مسپار؛ جماعت مسکین خود را تا به ابد فراموش مکن.
۲۰. عهد خود را به یاد آور زیرا که مکان‌های تاریک زمین از مسکن‌های ظلم پر شده است.
۲۱. ستمدیدگان شرمنده برنگردند؛ مسکینان و فقیران نام تو را بستایند.
۲۲. ای خدا، برخیز و دعوی خود را به جا آور؛ عیب‌هایی را که احمق هر روز بر تو می‌گیرد به یاد آور.
۲۳. صدای دشمنان خود را فراموش مکن؛ غریو دشمنانت پیوسته بلند می‌شود.

تفسیر:

سروده ۷۴ بیانگر استغاثه شاعر به خداوند در زمان ویرانی و نابودی معبد و سرزمین قوم بنی اسرائیل است. این سروده به یادآوری قدرت و عظمت خداوند و درخواست نجات و یادآوری عهد او با قوم خود می‌پردازد. با تأمل در این سروده، می‌توان به اهمیت دعا و استغاثه به خداوند در زمان‌های سختی و بحران پی برد و به قدرت و عدالت خداوند اعتماد کرد.

سرودهٔ هفتاد و پنجم

موضوع:

خداوند داور عادل :حاکمیت خدا در داوری جهان.

سروده ۷۵ یکی از سروده های آساف است که در آن شاعر به خداوند به خاطر عدالت و داوری‌های او تسبیح می‌گوید. این سروده به تأکید بر حاکمیت خداوند و نقش او به عنوان داور عادل اشاره دارد.

متن:

۱. ای خدا، تو را حمد می‌گوییم؛ تو را حمد می‌گوییم زیرا نام تو نزدیک است؛ مردم عجایب تو را بیان می‌کنند.
۲. هنگامی که وقت معین برسد، من به راستی داوری خواهم کرد.
۳. زمین و تمامی ساکنانش گداخته می‌شوند، من ارکانش را استوار می‌دارم. (سِلاه).
۴. به متکبران گفتم: تکبر مورزید و به شریران: شاخ خود را بلند مکنید.
۵. شاخ خود را به سوی بالا بلند مکنید و گردن خود را با گردن‌کشی مکنید.
۶. زیرا که نه از مشرق و نه از مغرب و نه از صحرا، سرافرازی می‌آید.
۷. بلکه خدا داور است؛ یکی را پست می‌کند و دیگری را برمی‌افرازد.
۸. زیرا که پیاله‌ای در دست خداوند است و شرابی کف‌آلود؛ پر از معجون و او از آن می‌ریزد؛ همهٔ شریران زمین تفاله‌هایش را خواهند نوشید و خواهند چشید.
۹. اما من تا ابد اعلام خواهم کرد، سرود خواهم گفت برای خدای یعقوب.
۱۰. و تمامی شاخ‌های شریران را خواهم شکست؛ اما شاخ‌های صدیقان برافراشته خواهد شد.

تفسیر:

سروده ۷۵ بر حاکمیت و عدالت خداوند تأکید می‌کند و به مردم یادآوری می‌کند که خداوند داور عادل است و اوست که بزرگی و سرافرازی را تعیین می‌کند. این سروده هشدار می‌دهد که تکبر و غرور بی‌فایده است و شریران در نهایت شکست خواهند خورد. در عوض، صدیقان برافراشته خواهند شد و خداوند به عنوان داور عادل به موقع داوری خواهد کرد. با تأمل در این سروده، می‌توان به قدرت و عدالت خداوند اعتماد کرد و از او به عنوان داور و نگهبان خود یاد گرفت.

سرودهٔ هفتاد و ششم

موضوع:

پیروزی خداوند :قدرت خدا در داوری دشمنان.

سروده ۷۶ یکی از سروده های آساف است که در آن شاعر به تجلیل از عظمت و قدرت خداوند می‌پردازد. این سروده خداوند را به عنوان داوری مقتدر و مدافع قوم خود معرفی می‌کند.

متن:

۱. خدا در یهودا معروف است؛ نام او در سرزمین قوم بنی اسرائیل بزرگ است.
۲. مسکن او در سالم است و مسکن او در صهیون.
۳. در آنجا تیرهای کمان را شکست، سپر و شمشیر و اسلحه جنگی را. (سِلاه).
۴. تو در جلال از کوه‌های غارت برتری.
۵. دلیران به یغما برده شدند؛ ایشان در خواب خود فرو رفتند و تمامی جنگاوران دست‌های خود را نیافتند.

۶. ای خدای یعقوب، از تهدید تو، ارابه‌ها و اسبان بی‌حرکت شدند.
۷. تو مرهوب هستی و کیست که در حضور تو بایستد چون خشم تو افروخته شود؟
۸. از آسمان‌ها حکم خود را اعلام کردی؛ زمین ترسید و ساکت شد.
۹. هنگامی که خدا برای داوری برخاست، تا تمامی مظلومان زمین را نجات بخشد. (سِلاه).
۱۰. به درستی که خشم انسان تو را تمجید خواهد کرد؛ بقیه خشم‌ها را تو مهار خواهی کرد.
۱۱. نذر کنید و به خدا، خدای خود ادا نمایید؛ همهٔ اطرافیان او، هدایا به آن که مرهوب است بیاورید.
۱۲. او روح شاهان را خواهد برید؛ او مرهوب پادشاهان زمین است.

تفسیر:

سروده ۷۶ بیانگر عظمت و قدرت خداوند به عنوان داوری مقتدر و مدافع قوم خود است. این سروده به مردم یادآوری می‌کند که خداوند مرهوب است و هیچ کس نمی‌تواند در برابر خشم او بایستد. با این حال، خداوند نجات‌دهنده مظلومان است و اوست که در داوری عادلانه و حکیمانه عمل می‌کند. این سروده مردم را تشویق می‌کند که نذرهای خود را به خداوند ادا کنند و از او تمجید نمایند. با تأمل در این سروده، می‌توان به قدرت و عدالت خداوند اعتماد کرد و از او به عنوان پناهگاه و نجات‌دهنده خود یاد گرفت

سرودهٔ هفتاد و هفتم

موضوع:

یادآوری کارهای عظیم خدا :اعتماد به قدرت خداوند در زمان سختی.

سروده ۷۷ یکی از سروده های آساف است و به طور عمده به تأمل و دعا در زمان سختی و ناراحتی می‌پردازد. در این سروده، شاعر به بیان درد و رنج خود پرداخته و به یادآوری اعمال و معجزات خداوند می‌پردازد تا آرامش و امید خود را بازیابد.

متن:

۱. به خداوند با صدای خودم فریاد کردم؛ به خداوند با صدای خود فریاد کردم و او به من گوش داد.
۲. در روز تنگی خود، خداوند را طلبیدم؛ در شب دست من دراز بود و سست نمی‌شد؛ جان من تسلی نپذیرفت.
۳. خدا را به یاد آوردم و مضطرب شدم؛ شکایت کردم و روح من محزون شد. (سِلاه).
۴. چشمانم را بیدار نگاه داشتی؛ من سخت مضطرب شدم که سخن نتوانستم گفت.
۵. به روزهای قدیم فکر کردم، به سالهای ازلی.
۶. در شبانه‌روز به سرود خود تفکر کردم و دل من به جستجو پرداخت.
۷. آیا خداوند تا به ابد ترک خواهد کرد و دیگر هیچ لطف نخواهد نمود؟
۸. آیا رحمت او تا ابد قطع شده است؟ آیا وعده او تا تمامی نسل‌ها باطل شده است؟

۹. آیا خدا فراموش کرده است که فضل نماید؟ آیا به خشم، رحمت خود را بازداشته است؟ (سِلاه).
۱۰. پس گفتم: «این ضعف من است، اما سال‌های دست راست حضرت اعلی را به یاد خواهم آورد.»
۱۱. کارهای خداوند را به یاد خواهم آورد؛ آری، عجایب قدیم را به یاد خواهم داشت.
۱۲. و در تمامی کارهای تو تفکر خواهم کرد و در اعمال تو تأمل خواهم نمود.
۱۳. ای خدا، راه تو در جلال تو است؛ کیست خدایی عظیم مثل خدا؟
۱۴. تو خدایی هستی که عجایب می‌نمایی؛ قدرت خود را در میان قوم‌ها ظاهر ساختی.
۱۵. بازوی خود را قوم خود را فدیه دادی، پسران یعقوب و یوسف را. (سِلاه).
۱۶. ای خدا، آب‌ها تو را دیدند؛ آب‌ها تو را دیدند و ترسیدند؛ ژرفاها نیز متزلزل شد.
۱۷. ابرها آب ریختند، افلاک صدا دادند؛ تیرهای تو نیز به هر سو روانه شد.
۱۸. آواز رعد تو در گردباد بود؛ برق‌ها جهان را روشن ساخت؛ زمین لرزید و متزلزل شد.
۱۹. راه تو در دریا بود و گذرهای تو در آب‌های فراوان و آثار قدم‌هایت دیده نشد.
۲۰. قوم خود را مثل گله به دست موسی و هارون هدایت کردی.

تفسیر:

سروده ۷۷ بیانگر تجربه درد و ناآرامی شاعر است که با یادآوری اعمال و معجزات خداوند آرامش و امید خود را بازیابی می‌کند. این سروده نشان می‌دهد که در زمان‌های سختی و ناراحتی، می‌توان به یادآوری رحمت‌ها و عجایب گذشته خداوند اعتماد کرد و از او نیرو گرفت. شاعر با تأمل در گذشته و تجلیل از عظمت خداوند، به آرامش و اطمینان دست می‌یابد که خداوند همچنان با اوست و او را هدایت خواهد کرد.

سرودهٔ هفتاد و هشتم

موضوع:

تاریخ قوم بنی اسرائیل :آموزش از گذشته برای وفاداری به خدا.

سروده ۷۸ یکی از سروده های آساف است و یکی از نیایش های تعلیمی محسوب می‌شود که تاریخ قوم بنی اسرائیل را بازگو می‌کند و از وفاداری خداوند در مقابل نافرمانی‌های مکرر قوم بنی اسرائیل سخن می‌گوید. این سروده به عنوان یک تعلیم به نسل‌های آینده نگاشته شده تا آنان از اشتباهات گذشته عبرت بگیرند و به وفاداری خداوند اعتماد کنند.

متن:

۱. ای قوم من، به شریعت من گوش بدهید و به سخنان دهان من میل کنید.
۲. دهان خود را به مَثَل‌ها باز می‌کنم و سخنان پوشیده‌ای را که از قدیم بوده است، بیان می‌نمایم.

۳. آنچه شنیده‌ایم و دانسته‌ایم و پدران ما به ما گفته‌اند.
۴. آنها را از فرزندان ایشان دریغ نخواهیم داشت و به نسل آینده تسبیحات خداوند و قوت او و اعمال عجیب او را که کرده است، بیان خواهیم کرد.
۵. زیرا شهادتی در یعقوب قرار داد و شریعتی در بنی اسرائیل نهاد که پدران ما را امر فرمود تا آنها را به فرزندان خود بیاموزند.
۶. تا نسل آینده آنها را بدانند، حتی فرزندانی که متولد خواهند شد، و برخیزند و آنها را به فرزندان خود بگویند.
۷. تا بر خدا توکل کنند و اعمال خدا را فراموش نکنند و اوامر او را نگاه دارند.
۸. و مانند پدران خود، نسلی سرکش و عاصی نباشند؛ نسلی که دلشان مستقیم نبود و روحشان با خدا امین نبود.
۹. بنی‌افریمیان که مسلح و کماندار بودند، در روز جنگ پشت کردند.
۱۰. عهد خدا را نگاه نداشتند و از سلوک در شریعت او امتناع ورزیدند.
۱۱. و اعمال او و عجایب او را که ایشان را نشان داده بود، فراموش کردند.
۱۲. در نظر پدران ایشان در زمین مصر در میدان صوعن عجایب نمود.
۱۳. دریا را منقسم ساخت و ایشان را گذرانید و آبها را مثل توده‌ای برپا داشت.
۱۴. و ایشان را در روز به ابر و تمامی شب به نور آتش هدایت نمود.
۱۵. صخره‌ها را در بیابان شکافت و ایشان را مثل مغاره‌های عظیم سیراب ساخت.
۱۶. از سنگ‌ها جویها بیرون آورد و آبها را مثل نهرها جاری ساخت.
۱۷. و بار دیگر به گناه کردن بر او اصرار ورزیدند و در زمین خشک، تعالی حضرت او را تحریک نمودند.
۱۸. و در دلهای خود خدا را امتحان کردند، با اینکه برای شهوت خود خوراک طلبیدند.
۱۹. و بر خدا تکلم نموده، گفتند: «آیا خداوند می‌تواند خوانی در بیابان حاضر کند؟
۲۰. اینک صخره را زد که آبها جاری شد و سیلها روان گردید؛ نان هم می‌تواند بدهد؟ آیا می‌تواند قوم خود را گوشت مهیا سازد؟»
۲۱. بنابراین خداوند شنید و غضبناک گردید و آتش بر یعقوب افروخته شد و غضب بر بنی اسرائیل برآمد.
۲۲. زیرا که به خدا ایمان نیاوردند و بر نجات او توکل نداشتند.
۲۳. اما ابرها را امر فرمود و درهای آسمان را گشود.
۲۴. و مَن بر ایشان بارانید تا بخورند و غله آسمان را به ایشان داد.
۲۵. هر کسی نان پرهیزکاران را خورد؛ خوراکی برای ایشان فرستاد تا سیر شوند.
۲۶. باد شرقی را در آسمان بر انگیخت و به قوت خود باد جنوبی را آورد.
۲۷. و گوشت بر ایشان بارانید مثل غبار و مرغابی‌ها مثل ریگ دریا.
۲۸. و آنها را در میان لشکرگاه ایشان و گرداگرد مساکن ایشان انداخت.
۲۹. پس خوردند و بسیار سیر شدند و آنچه شهوت ایشان داشت، برای ایشان آورد.
۳۰. هنوز از شهوت خود بی‌نصیب نبودند که خوراک ایشان در دهان ایشان بود.

۳۱. که خشم خدا بر ایشان برآمد و در میان ایشان کشتار نمود و زورآوران بنی اسرائیل را از پای انداخت.
۳۲. باوجود این، بار دیگر گناه ورزیدند و به اعمال عجیب او ایمان نیاوردند.
۳۳. پس روزهای ایشان را به بطالت و سالهای ایشان را به هراس به سر آورد.
۳۴. و چون ایشان را کشت، او را طلبیدند و بازگشتند و در جستجوی خدا شتافتند.
۳۵. و به یاد آوردند که خدا صخره ایشان است و خدای تعالی، ولی ایشان.
۳۶. اما او را به دهان خود تملق گفتند و به زبان خویش دروغ گفتند.
۳۷. دل ایشان با او مستقیم نبود و با عهد او امین نبودند.
۳۸. اما او رحیم بوده، گناه ایشان را آمرزید و ایشان را هلاک نساخت و خشم خود را بارها برگردانید و تمامی غضب خود را برنینگیخت.
۳۹. و به یاد آورد که ایشان جسم هستند و بادی که می‌گذرد و باز نمی‌آید.
۴۰. چه بسا در بیابان او را تحریک کردند و در زمین خشک او را محزون ساختند.
۴۱. و بار دیگر خدا را امتحان کردند و قدوس بنی اسرائیل را اذیت نمودند.
۴۲. و دست او را به یاد نیاوردند، در روزی که ایشان را از دشمن رهایی داد.
۴۳. چگونه در مصر آیات خود را ظاهر ساخت و عجایب خود را در میدان صوعن.
۴۴. و نهرهای ایشان را به خون مبدل ساخت و جویهای ایشان را که نتوانستند بنوشند.
۴۵. و مگسهای گزنده بر ایشان فرستاد تا ایشان را بخورند و قورباغه‌ها که ایشان را هلاک کنند.
۴۶. محصول ایشان را به کرم داد و زحمت ایشان را به ملخ.
۴۷. موهای ایشان را به تگرگ زد و درختان انجیر ایشان را به یخبندان.
۴۸. بهایم ایشان را به تگرگ سپرد و گله‌های ایشان را به آتش ملتهب.
۴۹. شدت خشم خود را و غضب و غیظ و تنگی را بر ایشان فرستاد؛ فوجی از فرشتگان بدبختی.
۵۰. برای غضب خود راهی مهیا ساخت و جان ایشان را از موت نگاه نداشت و زندگی ایشان را به وبا سپرد.
۵۱. و همه نخست‌زادگان مصر را زد و اولیت قوت را در خیمه‌های حام.
۵۲. اما قوم خود را مثل گوسفند روانه ساخت و ایشان را مثل گله در بیابان هدایت نمود.
۵۳. و ایشان را ایمنی داد تا نترسیدند و دریا دشمنان ایشان را پوشانید.
۵۴. و ایشان را به مرزهای مقدس خود رسانید، به این کوه که دست راست او به دست آورده است.
۵۵. و امت‌ها را از پیش روی ایشان بیرون راند و ایشان را به قرعه، میراث تقسیم کرد و اسباط بنی اسرائیل را در خیمه‌های ایشان ساکن ساخت.
۵۶. اما خدا تعالی را امتحان کرده، او را تحریک نمودند و شهادات او را نگاه نداشتند.

۵۷. بلکه برگشته، خیانت کردند، مثل پدران ایشان؛ چون کمانی فریبنده منحرف گردیدند.
۵۸. او را به مکان‌های بلند خود به خشم آوردند و به بتهای خود، غیرت او را برانگیختند.
۵۹. خداوند این را شنید و غضبناک گردید و بنی اسرائیل را بسیار مکروه داشت.
۶۰. پس مسکن شیلوه را ترک کرد، یعنی خیمه‌ای که در میان مردم برپا نموده بود.
۶۱. و قوت خود را به اسیری داد و زیبایی خود را به دست دشمن سپرد.
۶۲. و قوم خود را به شمشیر تسلیم کرد و بر میراث خود خشمناک گردید.
۶۳. جوانان ایشان را آتش سوزانید و دوشیزگان ایشان به عروسی ستوده نشدند.
۶۴. کهنه ایشان به شمشیر افتادند و بیوه‌زنان ایشان نوحه نکردند.
۶۵. آنگاه خداوند مثل کسی که از خواب برخیزد، بیدار شد، مثل جبار که از شراب به فریاد آید.
۶۶. و دشمنان خود را از پشت زد و ایشان را رسوایی ابدی داد.
۶۷. و خیمه یوسف را ترک کرد و سبط افرایم را اختیار نفرمود.
۶۸. بلکه سبط یهودا را برگزید، کوه صهیون را که آن را دوست می‌دارد.
۶۹. و مثل بلندیهای بلند، مکان مقدس خود را بنا نمود، مثل زمین که آن را تا ابدالآباد پایدار ساخته است.
۷۰. و بنده خود داود را برگزید و او را از طویله‌های گوسفندان برگرفت.
۷۱. از پیرو گوسفندان، او را آورد تا بر یعقوب، قوم او و بر بنی اسرائیل، میراث او شبانی کند.
۷۲. پس ایشان را به کمال دل خود شبانی نمود و به فطانت دستهای خود، ایشان را هدایت نمود.

تفسیر:

سروده ۷۸ درس‌های مهمی از تاریخ بنی اسرائیل را به ما می‌آموزد. این سروده نشان می‌دهد که نافرمانی و بی‌ایمانی به خداوند، مجازات‌های سختی به دنبال دارد، اما با این حال، خداوند رحیم است و آماده است که گناهان ما را ببخشد اگر به سوی او بازگردیم. این سروده همچنین تأکید می‌کند که باید از تاریخ عبرت بگیریم و اعمال خداوند را به نسل‌های آینده بیاموزیم تا آنان نیز بر خدا توکل کنند و از او پیروی نمایند.

سرودهٔ هفتاد و نهم

موضوع:

دعای نجات از دشمنان :درخواست کمک برای رهایی از ویرانی

سروده ۷۹ یکی از سروده های آساف است که به ویرانی اورشلیم و معبد توسط دشمنان می‌پردازد و از خداوند درخواست کمک و نجات می‌کند. در این سروده، شاعر وضعیت

ناگوار قوم بنی اسرائیل را به تصویر می‌کشد و از خداوند می‌خواهد که آنان را نجات دهد و دشمنانشان را مجازات کند.

متن:

۱. ای خدا، قوم‌ها به میراث تو داخل شده‌اند؛ معبد مقدس تو را نجس ساخته‌اند؛ اورشلیم را به ویرانه‌ها تبدیل کرده‌اند.
۲. جسدهای بندگان تو را به طعمه پرندگان آسمان داده‌اند، و گوشت وفاداران تو را به وحوش زمین.
۳. خون ایشان را مانند آب در اطراف اورشلیم ریخته‌اند و کسی نیست که ایشان را به خاک سپارد.
۴. نزد همسایگان خود رسوایی شده‌ایم و مسخره و استهزای اطرافیان خود.
۵. ای خدا، تا به کی پیوسته خشم خواهی کرد؟ غیرت تو مثل آتش خواهد سوخت؟
۶. خشم خود را بر قوم‌هایی که تو را نمی‌شناسند بریز، و بر ممالکی که نام تو را نخوانده‌اند.
۷. زیرا که یعقوب را بلعیده‌اند و مسکن او را ویران ساخته‌اند.
۸. گناهان پیشینیان ما را بر ما به یاد میاور؛ به زودی رحمت‌های خود را به ما پیش آرو، زیرا که بسیار ذلیل شده‌ایم.
۹. ای خدای نجات ما، برای جلال نام خود ما را یاری کن و ما را رهایی ده و گناهان ما را برای خاطر نام خود بپوشان.
۱۰. چرا قوم‌ها بگویند: «خدای ایشان کجا است؟» در میان قوم‌ها معروف شود که انتقام خون بندگان خود را که ریخته شده است گرفته‌ای.
۱۱. آه زندانیان به حضور تو برسد؛ به حسب عظمت قدرت خود پسران موت را محفوظ دار.
۱۲. و همسایگان ما را هفت برابر در دامن ایشان عود فرما، دشنامی را که به تو زده‌اند، ای خداوند.
۱۳. اما ما که قوم تو و گوسفندان مرتع تو هستیم، تو را تا به ابد شکر خواهیم کرد؛ و تسبیح تو را تا به نسل وری نسل خواهیم سرایید.

تفسیر:

سروده ۷۹ دعایی است برای نجات قوم بنی اسرائیل از وضعیت ناگوار و ویرانی اورشلیم و معبد. شاعر با توصیف وضعیت وخیم ویرانی و رسوایی قوم، از خداوند درخواست می‌کند که خشم خود را بر دشمنان بریزد و آنان را نجات دهد. این سروده نشان‌دهنده اعتماد و ایمان قوم به خداوند به عنوان نجات‌دهنده و محافظ آنان است و بر اهمیت دعا و تضرع به درگاه خداوند در زمان مشکلات تأکید می‌کند.

سرودهٔ هشتادم

موضوع:

دعا برای احیای قوم بنی اسرائیل :بازگرداندن قوم به حالت اول.

سروده ۸۰ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن شاعر به درگاه خداوند دعا می‌کند تا قوم بنی اسرائیل را از شرایط سختی که در آن گرفتار شده‌اند، نجات دهد. این سروده با تمثیل یک تاکستان شروع می‌شود و از خداوند به عنوان شبان قوم بنی اسرائیل یاد می‌شود که باید آنان را از وضعیت ناگوار نجات دهد.

متن:

۱. ای شبان بنی اسرائیل، گوش بده؛ ای که یوسف را مانند گوسفند هدایت می‌کنی، ای که بر کرّوبین نشسته‌ای، بدرخش!
۲. پیش روی افرایم و بنیامین و منسی قوت خود را برپا کن و بیا که ما را نجات دهی!
۳. ای خدا، ما را برگردان؛ روی خود را بدرخش تا نجات یابیم.
۴. ای خدا، خدای لشکرها، تا به کی بر دعای قوم خود دودمانی خواهی کرد؟
۵. تو ایشان را نان اشک‌ها خوراندی و به پیمانه اشک نوشانیدی.
۶. ما را به نزاع برای همسایگان ما گردانیده‌ای و دشمنان ما از ما استهزا می‌کنند.
۷. ای خدای لشکرها، ما را برگردان؛ روی خود را بدرخش تا نجات یابیم.
۸. تاک را از مصر بیرون آوردی؛ قوم‌ها را راندی و آن را غرس کردی.
۹. برای آن جا مهیا کردی و ریشه‌های آن عمیق شدند و زمین را پر کردند.
۱۰. کوه‌ها از سایه آن پوشیده شد و سروهای خدا از شاخه‌های آن.
۱۱. شاخه‌هایش را تا به دریا فرستاد و جوانه‌هایش را تا به نهر.
۱۲. چرا دیوارهای آن را خراب کردی تا هر که از راه بگذرد، آن را بچیند؟
۱۳. خوک وحشی از جنگل آن را خراب می‌کند و وحوش صحرا آن را می‌چرند.
۱۴. ای خدای لشکرها، برگرد؛ از آسمان بنگر و تماشا کن و از این تاک سرپرستی نما.
۱۵. و از نهالی که دست راست تو غرس کرده و از پسری که برای خود قوی ساختی.
۱۶. آن سوخته شده و بریده شده است؛ از سرزنش روی تو هلاک می‌شوند.
۱۷. دست تو بر مرد دست راست تو باشد، بر پسر آدم که برای خود قوی ساختی.
۱۸. پس ما از تو بر نخواهیم گشت؛ ما را زنده ساز و نام تو را خواهیم خواند.
۱۹. ای خدا، خدای لشکرها، ما را برگردان؛ روی خود را بدرخش تا نجات یابیم.

تفسیر:

سروده ۸۰ دعای قوم بنی اسرائیل به درگاه خداوند برای نجات از وضعیت ناگوار است. شاعر به یادآوری نجات گذشته و نعمت‌های خداوند می‌پردازد و از او می‌خواهد که بار دیگر به یاری آنان بشتابد. این سروده نشان‌دهنده اعتماد و ایمان قوم به خداوند به عنوان نجات‌دهنده و محافظ آنان است و بر اهمیت دعا و تضرع به درگاه خداوند در زمان مشکلات تأکید می‌کند.

سرودهٔ هشتاد و یکم

موضوع:

دعوت به اطاعت از خدا :یادآوری برکات اطاعت و عواقب نافرمانی.

سروده ۸۱ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن قوم بنی اسرائیل به یادآوری نعمات و فراخوانی به اطاعت از خداوند دعوت می‌شوند. این سروده در قالب یک جشن و عبادت عمومی سروده شده و در بخش‌های مختلف آن، خداوند به عنوان نجات‌دهنده و محافظ قوم معرفی می‌شود.

متن:

۱. ای سرایندگان خداوند، با شادی بسرایید! برای خدای یعقوب آواز بلند کنید!
۲. سرود بسرایید و دایره بزنید، با عود و چنگ خوش‌آهنگ.
۳. در روز نو و در روز ماه پُر صدای کَرِنّا را بلند کنید.
۴. زیرا این حکم برای قوم بنی اسرائیل است، و قاعده‌ای برای خدای یعقوب.
۵. او این را برای یوسف شهادت قرار داد، وقتی که بر زمین مصر درآمد. صدایی شنیدم که نمی‌شناختم:
۶. «بارها را از دوش او برداشتم؛ دستانش از سبدهای باربری آزاد شد.
۷. تو در تنگی فریاد برآوردی و تو را رهانیدم؛ در پناه طوفان تو را پاسخ دادم؛ در آب‌های مریبه تو را آزمودم. (سِلاه).
۸. ای قوم من، بشنو و من بر تو شهادت خواهم داد؛ ای قوم بنی اسرائیل، اگر به من گوش فرا دهی!
۹. در میان تو خدایی غریب نباشد؛ به خدایان غریبه سجده مکن.
۱۰. من خدا، خدای تو هستم، که تو را از زمین مصر برآوردم؛ دهانت را گشاده کن و آن را پر خواهم کرد.
۱۱. اما قوم من صدای مرا نشنیدند؛ قوم بنی اسرائیل به من توجه نکرد.
۱۲. پس ایشان را به سرسختی دلشان واگذاشتم که به مشورت‌های خود رفتار کنند.
۱۳. کاش قوم من به من گوش می‌دادند، و بنی اسرائیل در راه‌های من می‌رفتند!
۱۴. من به زودی دشمنانشان را فرود می‌آوردم، و دستم را بر مخالفانشان برمی‌گرداندم.
۱۵. آنان که خداوند را نفرت دارند، در برابر او فروتنی خواهند کرد، و زمانشان تا به ابد پایدار خواهد بود.
۱۶. او ایشان را با بهترین گندم تغذیه خواهد کرد؛ و با عسل از صخره تو را سیر خواهم کرد.»

تفسیر:

سروده ۸۱ فراخوانی است به قوم بنی اسرائیل برای یادآوری نعمات خداوند و اطاعت از او. خداوند به عنوان نجات‌دهنده و محافظ آنان معرفی می‌شود و از آنان می‌خواهد که به صدای او گوش دهند و از خدایان غریبه دوری کنند. این سروده نشان‌دهنده محبت خداوند و وعده‌های او برای قومش در صورت اطاعت و پیروی از اوست و بر اهمیت عدالت، محبت و مراقبت از ضعیفان تأکید می‌کند.

سرودهٔ هشتاد و دوم

موضوع:

دعا برای نابودی دشمنان قوم بنی اسرائیل :درخواست خدا برای دخالت در برابر دشمنان.

سروده ۸۲ یکی از سروده های کوتاه و پرمعنا است که در آن خداوند به عنوان داور عادل در برابر "خدایان" یا رهبران جهان قرار می‌گیرد و آنان را به دلیل بی‌عدالتی‌ها و کوتاهی‌هایشان سرزنش می‌کند. این سروده تصویری از دادگاه الهی را به تصویر می‌کشد و بر ضرورت عدالت و حمایت از ضعیفان تأکید می‌کند.

متن:

۱. خدا در جماعت خدایان ایستاده است؛ او در میان خدایان داوری می‌کند:
۲. تا کی به ناحق داوری خواهید کرد و به شریران رعایت خواهید نمود؟ (سِلاه).
۳. ضعیفان و یتیمان را عدالت کنید؛ مظلومان و مسکینان را داد دهید.
۴. ضعیفان و نیازمندان را رهایی دهید؛ ایشان را از دست شریران نجات دهید.
۵. ایشان نمی‌دانند و نمی‌فهمند؛ در تاریکی راه می‌روند؛ تمامی بنیادهای زمین متزلزل شده است.
۶. من گفتم: شما خدایانید و همگی پسران حضرت اعلی هستید.
۷. اما شما مانند انسان خواهید مرد و همچون یکی از سروران خواهید افتاد.
۸. ای خدا، برخیز؛ زمین را داوری کن؛ زیرا تو بر تمامی قوم‌ها حکومت می‌کنی.

تفسیر:

سروده ۸۲ نقدی است بر رهبران جهان که به بی‌عدالتی و فساد آلوده شده‌اند. خداوند به عنوان داور عادل آنان را به دلیل کوتاهی در انجام وظایفشان سرزنش می‌کند و بر ضرورت عدالت و حمایت از ضعیفان تأکید می‌کند. این سروده نشان‌دهنده اهمیت عدالت و مسئولیت رهبران در برابر خداوند و مردم است و یادآور می‌شود که در نهایت خداوند داور نهایی و حکمران بر تمامی قوم‌هاست.

سرودهٔ هشتاد و سوم

موضوع:

شوق برای خانه خداوند :تمایل شدید به حضور در معبد خدا.

سروده ۸۳ یکی از سروده هایی است که به دعا و درخواست از خداوند برای محافظت و نجات از دشمنان می‌پردازد. در این سروده، شاعر از خداوند می‌خواهد که علیه دشمنانی که قصد نابودی قوم بنی اسرائیل را دارند، اقدام کند. این سروده تصویری از اتحاد دشمنان علیه قوم بنی اسرائیل را ترسیم می‌کند و دعا می‌کند که خداوند دشمنان را شکست دهد و آنان را مانند دشمنان گذشته نابود سازد.

متن:

۱. ای خدا، خاموش مباش؛ ای خدا، ساکت مباش و آرام مگیر.
۲. زیرا اینک، دشمنانت غوغا کرده‌اند، و کسانی که از تو نفرت دارند، سر بر افراشته‌اند.
۳. بر قوم تو مکر اندیشیده‌اند، و علیه مخفی‌شدگان تو مشورت کرده‌اند.
۴. گفتند: بیایید و ایشان را از میان قوم‌ها نابود کنیم تا نام قوم بنی اسرائیل دیگر یاد نشود.
۵. زیرا که با هم مشورت کرده‌اند و علیه تو عهد بسته‌اند:
۶. خیمه‌های ادوم و اسماعیلیان، موآب و هاجریان،
۷. جبعال و عمون و عمالیق، فلسطینیان با ساکنان صور.
۸. آشور نیز با ایشان همراه شده است؛ ایشان بازوی فرزندان لوط شده‌اند. (سِلاه).
۹. با ایشان چنان کن که با مدیان کردی؛ و همچنان که با سیسرا و یابین در وادی قیشون رفتار کردی.
۱۰. که در عین دور نابود شدند، و مثل کود بر زمین شدند.
۱۱. اشراف ایشان را مانند غیبعه و ذیب کن، و تمامی شاهزادگان ایشان را مثل زبح و صلمناع،
۱۲. که گفتند: بیایید تا ما مسکن‌های خدا را برای خود بگیریم.
۱۳. ای خدای من، ایشان را مانند گردباد کن، و همچون کاه پیش باد.
۱۴. همچنان که آتش جنگل را می‌سوزاند و شعله کوه‌ها را مشتعل می‌سازد،
۱۵. ایشان را نیز به طوفان خود چنین تعاقب نما و به گردباد خود بترسان.
۱۶. روی ایشان را پر از رسوایی کن تا نام تو را ای خداوند بجویند.
۱۷. ایشان خجل و مضطرب شوند تا ابدالآباد، و رسوا و هلاک شوند.
۱۸. تا بدانند که تو، که اسمت خدا است، تنها اعلی بر تمامی زمین هستی.

تفسیر:

سروده ۸۳ دعایی است برای نجات از دشمنانی که قصد نابودی قوم بنی اسرائیل را دارند. شاعر از خداوند می‌خواهد که علیه دشمنان اقدام کند و آنان را مانند دشمنان گذشته نابود سازد. این سروده به اتحاد دشمنان علیه قوم بنی اسرائیل اشاره می‌کند و درخواست می‌کند که خداوند با آنها همانند دشمنان گذشته رفتار کند و آنان را به طور کامل نابود سازد تا همه بدانند که تنها خداوند اعلی بر تمامی زمین است.

سرودهٔ هشتاد و چهارم

موضوع:

دعا برای احیای ملت :طلب بخشش و بازگشت رحمت خدا.

سروده ۸۴ یکی از زیباترین و شاعرانه‌ترین سروده ها است که در آن اشتیاق عمیق برای خانه خداوند و حضور او بیان می‌کند. این سروده به توصیف زیبایی و شکوه معبد و

لذت‌های حضور در آن می‌پردازد و برکات و آرامشی که از نزدیکی به خداوند حاصل می‌شود را توصیف می‌کند.

متن:

۱. ای خداوند لشکرها، مسکن‌های تو چه دوست داشتنی است!
۲. جان من مشتاق و حتی مشتاق‌تر شده است برای صحن‌های خداوند؛ دل و جسم من برای خدای زنده فریاد می‌زنند.
۳. حتی گنجشک هم برای خود خانه‌ای یافته است، و چلچله لانه‌ای که در آن جوجه‌های خود را می‌گذارد؛ یعنی مذبح‌های تو، ای خداوند لشکرها، پادشاه من و خدای من.
۴. خوشا به حال کسانی که در خانه تو ساکن هستند؛ ایشان دائماً تو را ستایش می‌کنند. (سِلاه).
۵. خوشا به حال کسانی که قوت ایشان در توست و در دل‌های ایشان راه‌های زیارت است.
۶. وقتی از دره بکّا عبور می‌کنند، آن را چشمه‌سار می‌سازند؛ باران نخستین آن را از برکات می‌پوشاند.
۷. از قوت به قوت می‌روند و در صهیون در برابر خدا ظاهر می‌شوند.
۸. ای خداوند خدای لشکرها، دعای مرا بشنو؛ گوش بده، ای خدای یعقوب! (سِلاه).
۹. ای خدا، سپر ما را ببین و به روی مسیح خود نظر بینداز.
۱۰. زیرا که یک روز در صحن‌های تو بهتر از هزار روز در جای دیگر است؛ ترجیح می‌دهم در آستانه خانه خدا باشم تا در خیمه‌های شرارت ساکن باشم.
۱۱. زیرا خداوند خدا آفتاب و سپر است؛ خداوند فیض و جلال خواهد داد؛ او هیچ چیز نیکویی را از کسانی که در راستی سلوک می‌کنند، دریغ نخواهد کرد.
۱۲. ای خداوند لشکرها، خوشا به حال کسی که بر تو توکل دارد.

تفسیر:

سروده ۸۴ بیانگر اشتیاق عمیق شاعر برای حضور در خانه خداوند و لذت‌های حضور در معبد است. شاعر به زیبایی و شکوه مسکن‌های خداوند اشاره می‌کند و خوشبختی کسانی که در خانه خداوند ساکن هستند را توصیف می‌کند. او همچنین به برکات سفر زیارت و ارزش یک روز در خانه خداوند می‌پردازد و خداوند را به عنوان آفتاب و سپر، و دهنده فیض و جلال ستایش می‌کند. این سروده نشان‌دهنده اعتماد و ایمان عمیق شاعر به خداوند و اشتیاق او برای نزدیکی به خداوند است.

سرودهٔ هشتاد و پنجم

موضوع:

دعای داوود برای رحمت و هدایت :درخواست کمک و راهنمایی.

سروده ۸۵ یکی از سروده های زیبا و عمیق است که در آن قوم بنی اسرائیل به خداوند به خاطر بازگشت به سرزمینشان و بازسازی کشورشان شکر می‌گویند و از خداوند برای بخشش گناهان و برقراری دوباره صلح و عدالت در میان آنها طلب رحمت می‌کنند.
متن:

۱. ای خداوند، به سرزمین خود لطف کردی، اسارت یعقوب را برگرداندی.
۲. گناهان قوم خود را بخشیدی، تمام خطاهای ایشان را پوشاندی. (سِلاه).
۳. تمامی غضب خود را فرو نشاندی و از شدت خشم خود بازگشتی.
۴. ای خدای نجات‌دهنده ما، ما را برگردان و خشم خود را از ما برطرف کن.
۵. آیا تو تا به ابد از ما خشمگین خواهی بود؟ آیا خشم خود را از نسلی به نسل دیگر امتداد خواهی داد؟
۶. آیا ما را زنده نخواهی کرد تا قوم تو در تو شادی کنند؟
۷. ای خداوند، رحمت خود را به ما نشان بده و نجات خود را به ما عطا فرما.
۸. خواهم شنید چه می‌گوید خداوند؛ زیرا که به یقین به قوم خود و به وفاداران خویش سلامتی خواهد گفت، لیکن مبادا ایشان به جهالت بازگردند.
۹. به درستی که نجات او نزدیک است به آنانی که از او می‌ترسند تا جلال در زمین ما ساکن شود.
۱۰. رحمت و راستی به همدیگر ملحق شده‌اند؛ عدالت و صلح یکدیگر را بوسیده‌اند.
۱۱. راستی از زمین خواهد روید و عدالت از آسمان خواهد نگریست.
۱۲. به درستی که خداوند آنچه نیکوست خواهد بخشید و زمین ما محصول خود را خواهد داد.
۱۳. عدالت پیش روی او خواهد خرامید و راه خود را بر روی ما خواهد گذارد.

تفسیر:

سروده ۸۵ بیانگر شکرگزاری، درخواست رحمت و امید به آینده‌ای بهتر برای قوم بنی اسرائیل است. مزمرخوان از خداوند به خاطر لطف و بخشش او تشکر می‌کند و از او می‌خواهد که قوم را برگرداند و خشم خود را از آنان برطرف کند. او امیدوار است که خداوند به قوم خود صلح و نجات عطا کند و عدالت و صلح در زمین برقرار شود. این سروده نشان‌دهنده ارتباط عمیق و نزدیک قوم با خداوند و اعتماد کامل آنان به رحمت و نجات خداوند است.

سرودهٔ هشتاد و ششم

موضوع:

جلال صهیون :زیبایی و شکوه شهر خدا.

سروده ۸۶ یکی از سروده دعایی حضرت داوود(ع) است که در آن، حضرت داوود(ع) به خداوند التماس می‌کند که به دعای او گوش دهد، رحمت و نجات خود را به او نشان دهد. این سروده پر از درخواست‌های فروتنانه و ستایش از قدرت و رحمت خداوند است.

متن:

۱. ای خداوند، گوش خود را فراگیر و مرا اجابت فرما، زیرا که مسکین و محتاج هستم.
۲. جان مرا محافظت فرما، زیرا که وفادارت هستم. ای تو خدای من، بنده خود را که بر تو توکل دارد، نجات ده.
۳. ای خداوند، بر من رحم کن، زیرا که تمام روز به سوی تو فریاد می‌زنم.
۴. جان بنده خود را شادمان ساز، زیرا که ای خداوند، جانم را به سوی تو برمی‌آورم.
۵. زیرا که تو ای خداوند، نیکو و آمادگی بخشیدن داری و به جمیع کسانی که تو را می‌خوانند، رحمت بسیار داری.
۶. ای خداوند، دعای مرا بشنو و به آواز تضرعات من توجه کن.
۷. در روز تنگی خود تو را خواهم خواند، زیرا که مرا اجابت خواهی کرد.
۸. ای خداوند، در میان خدایان مثل تو کسی نیست و هیچ کارها مثل کارهای تو نیست.
۹. جمیع امّت‌هایی که تو آفریده‌ای، خواهند آمد و در حضور تو سجده خواهند کرد و نام تو را، ای خداوند، تمجید خواهند نمود.
۱۰. زیرا تو عظیم هستی و کارهای عجیب می‌کنی. تنها تو خدا هستی.
۱۱. ای خداوند، طریق خود را به من بیاموز تا در راستی تو سلوک نمایم. دل مرا متحد ساز تا از نام تو بترسم.
۱۲. ای خداوند خدای من، تو را با تمامی دل خود تمجید خواهم کرد و نام تو را تا به ابد تمجید خواهم نمود.
۱۳. زیرا که رحمت تو بر من بزرگ است و جان مرا از هاویه اسفل رهایی بخشیده‌ای.
۱۴. ای خدا، متکبّران بر من برخاسته‌اند و جماعت ظالمان قصد جان مرا کرده‌اند و تو را در نظر خود ننهاده‌اند.
۱۵. اما تو ای خداوند، خدای رحیم و کریم هستی، دیرخشم و کثیرالرحمت و راستی.
۱۶. به سوی من التفات فرما و بر من رحم کن. قوّت خود را به بنده خود عطا فرما و پسر کنیز خود را نجات ده.
۱۷. آیتی به من بده که به نفع من باشد تا آنانی که از من نفرت دارند، آن را ببینند و خجل شوند، زیرا که تو، ای خداوند، مرا اعانت و تسلی بخشیده‌ای.

تفسیر:

سروده ۸۶ بیانگر فروتنی و اعتماد کامل حضرت داوود(ع) به خداوند است. او در این سروده به خداوند التماس می‌کند که به دعایش گوش دهد، او را نجات دهد و بر او رحم کند. حضرت داوود(ع) خداوند را به خاطر عظمت، رحمت و کارهای عجیبش تمجید می‌کند و از او هدایت و قوّت می‌خواهد. این سروده نشان‌دهنده ارتباط نزدیک و عمیق حضرت داوود(ع) با خداوند و اعتماد کامل او به رحمت و نجات خداوند است.

سرودهٔ هشتاد و هفتم

موضوع:

دعای در میان ناامیدی عمیق :فریاد از دل تاریکی و اندوه.

سروده ۸۷ یکی از سروده های کوتاه‌تر و زیبا است که به ستایش شهر خدا، یعنی صهیون (اورشلیم یا بیت المقدس)، و مردمان آن می‌پردازد. این سروده شهر صهیون را به عنوان محل حضور خداوند توصیف می‌کند و به افتخار و شکوه آن اشاره می‌کند.

متن:

۱. بنیاد او بر کوه‌های مقدس است.
۲. خداوند دروازه‌های صهیون را بیش از همه سکونت‌گاه‌های یعقوب دوست می‌دارد.
۳. ای شهر خدا، چیزهای مجید دربارهٔ تو گفته می‌شود. (سِلاه).
۴. به رَهَب و بابل در میان کسانی که مرا می‌شناسند، اشاره خواهم کرد. اینک فلسطین و تایر با کوش: این شخص در آنجا زاده شده است.
۵. و دربارهٔ صهیون گفته خواهد شد که این شخص و آن شخص در او زاده شده‌اند؛ و خودِ متعال او را برقرار خواهد کرد.
۶. خداوند هنگام ثبت نام مردم خواهد نوشت که این شخص در آنجا زاده شده است. (سِلاه).
۷. و آنهایی که سرود می‌خوانند و می‌رقصند خواهند گفت: همه چشمه‌های من در تو است.

تفسیر:

سروده ۸۷ به اهمیت و عظمت شهر صهیون به عنوان محل حضور خداوند و مرکز روحانی قوم خدا اشاره دارد. این سروده نشان می‌دهد که خداوند به این شهر عشق ویژه‌ای دارد و آن را به عنوان محل تولد معنوی تمامی ایمانداران به حساب می‌آورد. شادی و سرور مردم در صهیون نشان‌دهنده برکت‌ها و نعمت‌های فراوانی است که از این شهر به دست می‌آورند.

سرودهٔ هشتاد و هشتم

موضوع:

وعده‌های خداوند به داوود :ستایش وفاداری خدا و تأمل بر وعده‌هایش.

سروده ۸۸ یکی از غم‌انگیزترین سروده ها است که به بیان احساسات عمیق ناامیدی، اندوه و رنج مصنف می‌پردازد. در این سروده، مصنف با خداوند در مورد مشکلات و سختی‌هایش صحبت می‌کند و از او می‌خواهد که به دعایش گوش دهد. این سروده به عنوان یک دعا برای نجات و رهایی از مشکلات بزرگ شناخته می‌شود.

متن:

۱. ای خداوند، خدای نجات من، روز و شب در حضور تو فریاد برمی‌آورم.
۲. دعای من به نزد تو برسد؛ گوش خود را به فریادم مایل فرما.
۳. زیرا که جان من از مصیبت‌ها پر شده است و زندگی من نزدیک به قبر است.
۴. من به کسانی که به گودال فرو می‌روند، محسوب شده‌ام؛ مانند مردی که قوتی ندارد.
۵. در میان مردگان آزاد، همچون کسانی که کشته شده‌اند و در قبر خوابیده‌اند، که دیگر تو را به یاد نمی‌آورند، و ایشان از دست تو بریده شده‌اند.
۶. تو مرا در گودال پایین‌ترین جاها نهاده‌ای، در ظلمات، در اعماق.
۷. خشم تو بر من سنگین است و با تمامی امواج خود مرا مبتلا ساخته‌ای. (سِلاه).
۸. آشنایان مرا از من دور کرده‌ای؛ مرا نزد ایشان مکروه ساخته‌ای. محبوس شده‌ام و بیرون نمی‌توانم آمد.
۹. چشمان من از مشقت ناتوان شده است؛ ای خداوند، هر روز تو را خوانده‌ام، دستان خود را به سوی تو دراز کرده‌ام.
۱۰. آیا برای مردگان عجایب خواهی کرد؟ آیا ارواح از قبر برخاسته، تو را ستایش خواهند کرد؟ (سِلاه).
۱۱. آیا رحمت تو در قبر ذکر خواهد شد؟ یا وفاداری تو در هلاکت؟
۱۲. آیا عجایب تو در تاریکی شناخته خواهد شد؟ و عدالت تو در زمین فراموشی؟
۱۳. اما من، ای خداوند، نزد تو فریاد برمی‌آورم؛ و صبح‌گاهان دعای من به حضورت خواهد رسید.
۱۴. ای خداوند، چرا جان من را رد کرده‌ای؟ چرا روی خود را از من پنهان ساخته‌ای؟
۱۵. من از جوانی فقیر و در مشقت بوده‌ام؛ ترس‌های تو را تحمل کرده‌ام و متحیر شده‌ام.
۱۶. خشم‌های تو بر من گذشته است؛ ترس‌های تو مرا نابود کرده است.
۱۷. آنها مرا همچون آب‌های سیل‌آسا احاطه کرده‌اند؛ همه روز مرا دربر گرفته‌اند.
۱۸. دوست و همسایه را از من دور کرده‌ای؛ و آشنایان مرا به ظلمات سپرده‌ای. (سِلاه)

تفسیر:

سروده ۸۸ یکی از غم‌انگیزترین و تلخ‌ترین سروده ها است که به بیان احساسات عمیق ناامیدی و رنج می‌پردازد. نویسنده با خداوند در مورد مشکلات و سختی‌هایش صحبت می‌کند و از او می‌خواهد که به دعایش گوش دهد و او را از این وضعیت نجات دهد. این سروده نمونه‌ای از دعا و نیایش در زمان‌های سختی و بحران است و نشان‌دهنده اهمیت نزدیک شدن به خداوند در هر شرایطی می‌باشد.

سرودهٔ هشتاد و نهم

موضوع:

وعده‌های خداوند به داوود: ستایش وفاداری خداوند و اندیشیدن به وعده‌های او.

سروده ۸۹ یکی از طولانی ترین و مهم ترین سروده ها است که به وفاداری و محبت خداوند نسبت به عهدی که با حضرت داوود(ع) بسته است، اشاره دارد. این سروده از دو بخش اصلی تشکیل شده است: بخش اول ستایش خداوند به خاطر وفاداری‌اش و بخش دوم درخواست کمک و یادآوری عهد خداوند با حضرت داوود(ع).

متن:

۱. رحمت‌های خداوند را تا به ابد خواهم سرود. به همه نسل‌ها وفاداری تو را به زبان خواهم آورد.
۲. زیرا گفتم که رحمت تا به ابد بنا خواهد شد؛ وفاداری تو در آسمان‌ها استوار شده است.
۳. عهدی با برگزیده خود بستم؛ به بنده‌ام داوود سوگند خوردم:
۴. «نسل تو را تا به ابد استوار خواهم ساخت و تخت تو را تا نسل‌های بسیار برقرار خواهم نمود.» (سِلاه).
۵. آسمان‌ها عجایب تو را، ای خداوند، خواهند ستود و وفاداری تو را در جماعت پرهیزکاران.
۶. زیرا کیست در آسمان که با خداوند برابر شود؟ کیست در میان فرزندان خدا که مانند خداوند باشد؟
۷. خدایی که در محفل پرهیزکاران بسیار مهیب است و از جمیع کسانی که به دور او هستند، ترسناک‌تر است.
۸. ای خداوند، خدای لشکرها، کیست مثل تو، قادر و وفادار در گرداگرد تو؟
۹. تو بر خروش دریا تسلط داری؛ هنگامی که امواج آن بلند می‌شود، آنها را آرام می‌سازی.
۱۰. تو رَهب را مثل مقتولی درهم شکستی؛ با بازوی قدرتمند خود دشمنانت را پراکندی.
۱۱. آسمان از آنِ تو است و زمین نیز از آنِ تو؛ جهان و هر چه در آن است، تو آنها را بنا نهاده‌ای.
۱۲. شمال و جنوب را تو آفریده‌ای؛ تابور و حَرمون به نام تو شادی می‌کنند.
۱۳. بازوی تو توانا است؛ دست تو قوی است؛ و دست راست تو برافراشته.
۱۴. عدالت و انصاف اساس تخت تو است؛ رحمت و راستی در حضور تو می‌رود.
۱۵. خوشا به حال قومی که بانگ شادی را می‌شناسند؛ آنان در نور روی تو، ای خداوند، سلوک می‌کنند.
۱۶. به نام تو تمام روز شادمان خواهند بود؛ و به عدالت تو سرافراز خواهند بود.
۱۷. زیرا که تو فخر قوت ایشان هستی؛ و به رضامندی تو شاخ ما برافراشته خواهد شد.
۱۸. زیرا سپر ما از آنِ خداوند است؛ و پادشاه ما از آنِ قدوس بنی اسرائیل است.
۱۹. آنگاه در رؤیاها به وفاداران خود سخن گفتی و گفتی: به شجاعی مدد داده‌ام؛ برگزیده‌ای از میان قوم خود برافراشته‌ام.
۲۰. بنده‌ام داوود را یافتم؛ او را با روغن مقدس خود مسح کردم.

۲۱. دست من او را استوار خواهد ساخت؛ بازوی من او را تقویت خواهد کرد.
۲۲. دشمن از او انتقام نخواهد گرفت؛ و پسر شرارت او را اذیت نخواهد کرد.
۲۳. بلکه خصمانش را از حضورش درهم خواهم شکست؛ و کینه‌ورزانش را منهدم خواهم ساخت.
۲۴. اما وفاداری و رحمت من با او خواهد بود؛ و به نام من شاخ او برافراشته خواهد شد.
۲۵. دست او را نیز بر دریا خواهم نهاد؛ و دست راستش را بر نهرها.
۲۶. او مرا صدا خواهد زد: «تو پدر من هستی، خدای من و صخره نجات من.»
۲۷. او را همچنین نخست‌زاده خود قرار خواهم داد؛ برترین پادشاهان زمین.
۲۸. رحمت خود را برای او تا به ابد حفظ خواهم کرد؛ و عهد من با او پایدار خواهد بود.
۲۹. نسل او را تا به ابد برقرار خواهم ساخت؛ و تخت او را مانند روزهای آسمان.
۳۰. اگر فرزندان او شریعت مرا ترک کنند و در احکام من سلوک نکنند،
۳۱. اگر فرایض مرا بشکنند و اوامر مرا نگاه ندارند،
۳۲. آنگاه خطای ایشان را به عصا و گناه ایشان را به تازیانه سزا خواهم داد.
۳۳. اما رحمت خود را از او دریغ نخواهم داشت؛ و وفاداری خود را انکار نخواهم کرد.
۳۴. عهد خود را نقض نخواهم کرد؛ و آنچه از لبانم بیرون آمده است، تغییر نخواهم داد.
۳۵. یک بار به قدوسیت خود سوگند خوردم که به داوود دروغ نخواهم گفت.
۳۶. نسل او تا به ابد پایدار خواهد بود؛ و تخت او چون آفتاب در حضور من،
۳۷. مثل ماه تا به ابد استوار خواهد بود و شاهدی امین در آسمان. (سِلاه).
۳۸. اما تو او را ترک کرده‌ای و دور افکنده‌ای؛ به مسیح خود خشمگین شده‌ای.
۳۹. عهد بنده خود را باطل ساخته‌ای؛ تاج او را به زمین افکنده و بی‌حرمت کرده‌ای.
۴۰. تمام حصارهای او را شکسته‌ای؛ قلاع او را ویران ساخته‌ای.
۴۱. همه رهگذران او را غارت کرده‌اند؛ او نزد همسایگان خود رسوا شده است.
۴۲. دست راست دشمنانش را برافراشته‌ای؛ و تمامی دشمنانش را شادمان ساخته‌ای.
۴۳. همچنین دم شمشیرش را برگشته‌ای؛ و او را در جنگ برقرار نکرده‌ای.
۴۴. شکوه او را نابود کرده‌ای؛ و تخت او را به زمین افکنده‌ای.
۴۵. ایام جوانی او را کوتاه ساخته‌ای؛ او را با ننگ پوشانده‌ای. (سِلاه).
۴۶. ای خداوند، تا به کی خود را تا ابد مخفی خواهی ساخت؟ غضب تو مثل آتش تا به کی خواهد سوخت؟
۴۷. به یاد آور که عمر من چه کوتاه است؛ و به چه سبب تمامی بنی‌آدم را چنین آفریده‌ای؟

۴۸. کیست آن انسانی که زنده بماند و مرگ را نبیند؟ یا جان خود را از دست قبر رهایی دهد؟ (سِلاه).
۴۹. ای خداوند، رحمت‌های نخستین تو کجا است؟ که به داوود در وفاداری خود سوگند خورده بودی.
۵۰. ای خداوند، به یاد آور که عار بندگانت چگونه است؛ و چگونه اهانت‌های بسیاری از قوم‌ها را در دل خود حمل کرده‌ام.
۵۱. که دشمنانت، ای خداوند، اهانت کرده‌اند؛ به اهانت دشمنانت از اثر مسیح تو.
۵۲. خداوند را تا به ابد متبارک باد. آمین و آمین.

تفسیر:

سروده ۸۹ از وفاداری و عهد خداوند با حضرت داوود(ع) سخن می‌گوید و در عین حال به مشکلات و ناامیدی‌های فعلی اشاره دارد. نویسنده با ستایش از عظمت و رحمت خداوند، از او می‌خواهد که به وعده‌های خود وفادار بماند و رحمت‌های خود را به یاد آورد.

کتاب چهارم
سروده ۹۰- ۱۰۶

سرودهٔ نودم

موضوع:
زودگذر بودن زندگی :طلب حکمت برای زندگی کوتاه انسان.

سروده ۹۰ به عنوان اولین سروده کتاب چهارم زبور شریف شناخته می‌شود و به طور سنتی به حضرت موسی(ع) نسبت داده شده است. این سروده با تأملات عمیق درباره فناپذیری انسان و عظمت بی‌پایان خداوند، به بازتاب فلسفی و معنوی می‌پردازد. موسی در این سروده از خداوند طلب می‌کند که به مردم یادآوری کند که زندگی کوتاه و گذراست و از او می‌خواهد که با رحمت و برکتش آنها را هدایت و تقویت کند.

متن:

۱. ای خداوند، تو ما را در هر نسلی مسکن بوده‌ای.
۲. پیش از آنکه کوه‌ها زاده شوند و زمین و جهان را بیافرینی، از ازل تا ابد، تو خدایی.
۳. انسان را به خاک برمی‌گردانی و می‌گویی: «ای فرزندان آدم، بازگردید.»
۴. زیرا که هزار سال در نظر تو مثل دیروز است که گذشته است، و مثل نگهبانی از شب.
۵. تو ایشان را مانند سیل می‌روبانی؛ ایشان مثل خواب هستند؛ ایشان صبح‌گاهان مثل علفی هستند که می‌رویاند.
۶. صبح‌گاهان می‌شکفد و می‌رویاند؛ شام‌گاهان پژمرده شده، خشک می‌شود.
۷. زیرا که ما از خشم تو فانی شده‌ایم و از غضب تو مشوش گشته‌ایم.
۸. گناهان ما را به حضور خود نهاده‌ای؛ خطایای نهان ما در نور روی تو.
۹. زیرا که تمامی ایام ما در خشمت سپری می‌شود؛ سال‌های خود را مثل آه به پایان می‌بریم.
۱۰. ایام عمر ما هفتاد سال است و اگر قوتی باشد هشتاد سال، و بیش از آن رنج و مشقت؛ زیرا که به زودی می‌گذرد و ما پرواز می‌کنیم.
۱۱. کیست که توانایی خشمت را بداند و غضبت را چنانکه سزاوار است، بفهمد؟
۱۲. پس به ما تعلیم ده تا ایام خود را بشماریم، تا دل‌های حکیم را حاصل کنیم.
۱۳. بازگرد، ای خداوند! تا به کی؟ و بر بندگانت ترحم فرما.
۱۴. ما را به صبح از رحمت خود سیر فرما، تا تمامی ایام خود شادمان و خوشحال باشیم.
۱۵. ما را به تعداد روزهایی که به ما مصیبت دادی و سال‌هایی که بلا دیدیم، شادمان ساز.
۱۶. کارهای خود را به بندگانت نشان بده و جلال خود را به فرزندان ایشان.
۱۷. لطف خداوند، خدای ما، بر ما باد؛ و کارهای دست ما را بر ما استوار ساز؛ بلی، کارهای دست ما را استوار فرما.

تفسیر:

سروده ۹۰ یک تأمل عمیق و فلسفی درباره فناپذیری انسان و ابدیت خداوند است. موسی در این سروده به اهمیت شناخت محدودیت‌های زندگی و درخواست رحمت و برکت الهی

می‌پردازد. این سروده الهام‌بخش است و مردم را به اعتماد و توکل به خداوند و طلب حکمت و هدایت الهی دعوت می‌کند.

سرودهٔ نود و یکم

موضوع:

حفاظت خداوند :اطمینان از پناهگاه و حمایت خدا.

سروده ۹۱ یکی از مشهورترین و محبوب‌ترین سروده های زبور شریف است که به محافظت و پناهندگی خداوند برای کسانی که به او ایمان دارند، تأکید می‌کند. این سروده پر از وعده‌های الهی برای امنیت و حفاظت در برابر خطرات و بلایا است. به کسانی که به خداوند پناه می‌برند، اطمینان داده می‌شود که او آنها را از هر آسیب و ضرری حفظ خواهد کرد.

متن:

۱. کسی که در پنهان‌گاه حضرت اعلی ساکن است، زیر سایهٔ قادر مطلق به سر خواهد برد.
۲. دربارهٔ خداوند خواهم گفت: «او پناهگاه و قلعهٔ من است؛ خدای من که بر او توکل دارم.»
۳. او تو را از دام صیاد و از طاعون مهلک خواهد رهانید.
۴. او تو را با پرهای خود خواهد پوشانید و زیر بال‌هایش پناه خواهی گرفت. امانت او سپر و حصار تو خواهد بود.
۵. از خوف شب نخواهی ترسید، و نه از تیری که در روز می‌پرد،
۶. و نه از طاعونی که در تاریکی راه می‌رود، و نه از وبایی که در نیمروز ویرانی می‌کند.
۷. هزار نفر به جانب تو خواهند افتاد و ده هزار نفر به دست راست تو، اما به تو نزدیک نخواهد آمد.
۸. فقط به چشمان خود خواهی نگریست و جزای شریران را خواهی دید.
۹. زیرا تو خداوند را که پناه من است، و حضرت اعلی را مسکن خود ساخته‌ای.
۱۰. هیچ بدی بر تو نخواهد آمد و هیچ بلایی به خیمهٔ تو نزدیک نخواهد شد.
۱۱. زیرا فرشتگان خود را دربارهٔ تو امر خواهد فرمود تا تو را در تمامی راه‌هایت حفظ کنند.
۱۲. تو را بر دستان خود خواهند برداشت، مبادا پای تو به سنگی بخورد.
۱۳. بر شیر و افعی پا خواهی گذاشت؛ شیر بچه و اژدها را پایمال خواهی کرد.
۱۴. خداوند می‌گوید: «از آنجا که بر من دل نهاده است، او را خواهم رهانید؛ او را بلند خواهم ساخت، زیرا که نام مرا شناخته است.
۱۵. مرا خواهد خواند و او را اجابت خواهم کرد. در تنگی با وی خواهم بود؛ او را رهانیده، او را جلال خواهم داد.
۱۶. او را به طول عمر سیر خواهم کرد و نجات خود را به او نشان خواهم داد.»

تفسیر:
سروده ۹۱ یک سرود قدرتمند از اعتماد به خداوند و اطمینان به محافظت الهی است. این سروده بر وعده‌های خداوند برای حفاظت، امنیت و پیروزی مؤمنان تأکید دارد و به آنها آرامش و اطمینان می‌بخشد. سروده ۹۱ الهام‌بخش است و مردم را به اعتماد و پناهندگی در خداوند دعوت می‌کند، که او حامی و محافظ آنان است.

سرودهٔ نود و دوم

موضوع:
شکرگزاری برای عدالت خدا :ستایش خدا برای کارهایش.

سروده ۹۲ یک سرود شکرگزاری و ستایش است که به روز سبت اختصاص داده شده است. این سروده خداوند را برای کارهای شگفت‌انگیز و عدالت بی‌نظیرش ستایش می‌کند و بر تفاوت بین نیکوکاران و شریران تأکید دارد. نیکوکاران در حضور خداوند رشد می‌کنند، در حالی که شریران به زوال می‌روند.
متن:

۱. نیکوست تا خداوند را شکر گوییم و نام تو ای متعال را بسراییم،
۲. تا صبح رحمت تو را و در شب امانت تو را اعلان کنیم،
۳. بر ساز ده‌تار و بربط و بر آواز خوش عود.
۴. زیرا که مرا ای خداوند به کارهای خود شادمان ساختی. من در اعمال دست‌های تو ترنم خواهم نمود.
۵. ای خداوند، کارهای تو چه عظیم است و افکار تو بسیار عمیق.
۶. مرد بی‌عقل نمی‌داند و احمق این را نمی‌فهمد.
۷. چون شریران مثل علف می‌رویند و جمیع بدکاران شکوفه می‌آورند، تا تا ابد هلاک گردند.
۸. اما تو ای خداوند، تا ابد متعال هستی.
۹. زیرا اینک، ای خداوند، دشمنانت اینک، دشمنانت هلاک خواهند شد. جمیع بدکاران پراکنده خواهند شد.
۱۰. اما شاخ من مثل شاخ گاو وحشی افراشته خواهد شد و به روغن تازه مسح خواهم شد.
۱۱. و چشم من در دشمنانم خواهد نگریست و گوش‌هایم دربارهٔ شریرانی که بر ضد من برمی‌خیزند، خواهد شنید.
۱۲. صدیق مثل نخل شکوفه خواهد آورد و مثل سرو آزاد در لبنان نمو خواهد کرد.
۱۳. آنانکه در خانه خداوند کاشته شدند، در دیار خدای ما شکوفه خواهند آورد.
۱۴. آنها در پیری نیز میوه خواهند آورد. آنها فربه و شاداب خواهند بود.
۱۵. تا راست‌دلی خداوند را اعلان کنند، که صخره من است و در او ناراستی نیست.

تفسیر:

سروده ۹۲ یک سرود شکرگزاری و ستایش است که بر نیکویی شکرگزاری از خداوند و ستایش او تأکید دارد. این سروده شادمانی در کارهای خداوند، بی‌عقلی شریران و نابودی آنها، ارتقای نیکوکاران و رشد و شکوفایی آنها را توصیف می‌کند. سروده ۹۲ الهام‌بخش است و مردم را به شکرگزاری و ستایش خداوند، که عادل و امانتدار است، دعوت می‌کند.

سرودهٔ نود و سوم

موضوع:

خداوند، پادشاه ابدی :شکوه و قدرت فرمانروایی خدا.

سروده ۹۳ یک سرود کوتاه اما پر از عظمت و جلال است که بر حاکمیت ابدی و قدرت خداوند بر تمام خلقت تأکید می‌کند. این سروده خداوند را به عنوان پادشاهی قدرتمند توصیف می‌کند که سلطنت او ابدی و تغییرناپذیر است.

متن:

۱. خداوند سلطنت می‌کند؛ او با جلال ملبس است. خداوند ملبس و با قدرت منطق شده است. جهان نیز استوار است و جنبش نخواهد خورد.
۲. کرسی تو از قدیم است؛ تو از ازل هستی.
۳. ای خداوند، سیلاب‌ها برخاستند، سیلاب‌ها آواز خود را بلند کردند، سیلاب‌ها موج‌های خود را بلند نمودند.
۴. از آواز آب‌های بسیار و امواج زورآور دریا، خداوند در اعلی بزرگ است.
۵. شهادات تو بسیار امین است. ای خداوند، قدوسیت به خانهٔ تو می‌زیبد، تا ابدالآباد.

تفسیر:

سروده ۹۳ یک سرود کوتاه ولی پر از عظمت و شکوه است که بر حاکمیت ابدی و قدرت خداوند تأکید دارد. این سروده خداوند را به عنوان پادشاهی قادر و ازلی توصیف می‌کند که بر تمام نیروهای طبیعی برتری دارد و سلطنت او تا ابدالآباد پایدار است. سروده ۹۳ الهام‌بخش است و مردم را به پرستش و اعتماد به خداوند، که حاکمیت و قدرت او بی‌پایان است، دعوت می‌کند.

سرودهٔ نود و چهارم

موضوع:

دعا برای عدالت خداوند :اعتماد به خدا در برابر شرارت.

سروده ۹۴ یک دعای تضرع‌آمیز و اعتراضی است که به خداوند، داور نهایی، برای عدالت و رحمت ندا می‌دهد. این سروده از خداوند می‌خواهد که به ظلم و بی‌عدالتی پایان دهد و از بی‌عدالتی‌های ظالمان شکایت می‌کند. همچنین، بر عدالت خداوند و انتقام او از شریران تأکید دارد.

متن:

۱. ای خداوند انتقام‌ها، ای خدای انتقام‌ها درخشان شو!
۲. ای داور زمین، برخیز! و به مغروران جزا بده.
۳. خداوندا، شریران تا به کی، شریران تا به کی شادی کنند؟
۴. تا به کی سخنان درشت بگویند و همهٔ بدکاران فخر نمایند؟
۵. قوم تو را ای خداوند پایمال می‌کنند و میراث تو را عذاب می‌دهند.
۶. بیوه‌زن و غریب را می‌کشند و یتیمان را به قتل می‌رسانند.
۷. و می‌گویند: خداوند نمی‌بیند و خدای یعقوب درک نمی‌کند.
۸. ای بی‌خردان در میان قوم، بفهمید و ای احمقان، کی عاقل خواهید شد؟
۹. آیا آنکه گوش را کاشت نمی‌شنود؟ یا آنکه چشم را ساخت نمی‌بیند؟
۱۰. آیا آنکه قوم‌ها را ادب می‌کند نخواهد تنبیه نمود؟ و آنکه به انسان معرفت می‌آموزد؟
۱۱. خداوند افکار انسان را می‌داند که باطل است.
۱۲. خوشابحال کسی که تو ای خداوند او را تنبیه می‌کنی و از شریعت خود او را تعلیم می‌دهی،
۱۳. تا او را از روزهای بلایا آرامش بخشی، تا اینکه برای شریر، چاه کنده شود.
۱۴. زیرا خداوند قوم خود را ترک نخواهد کرد و میراث خود را رها نخواهد نمود.
۱۵. بلکه داوری به عدالت برخواهد گشت و جمیع راست‌دلان از آن پیروی خواهند کرد.
۱۶. کیست که به جهت من بر ضد بدکاران برخیزد؟ کیست که به جهت من به ضد شریران بایستد؟
۱۷. اگر خداوند مددکار من نمی‌بود، به زودی جان من در جای خاموشی ساکن می‌شد.
۱۸. وقتی که گفتم پای من لغزید، ای خداوند رحمت تو مرا حمایت نمود.
۱۹. در کثرت افکار دل من، تسلی‌های تو جان من را خوشی می‌بخشید.
۲۰. آیا کرسی شرارت با تو شریک خواهد شد که بر خلاف قانون، مشقت را اختراع می‌کند؟
۲۱. ایشان به ضد جان صدیق جمع می‌شوند و خون بی‌گناه را محکوم می‌سازند.
۲۲. اما خداوند ملجای من است و خدای من، صخره پناه من می‌باشد.
۲۳. و او شرارت ایشان را به خودشان برخواهد گردانید و به سبب خباثت ایشان، ایشان را هلاک خواهد ساخت. خداوند خدای ما ایشان را هلاک خواهد نمود.

تفسیر:

سروده ۹۴ یک دعای پر از تضرع و درخواست عدالت از خداوند است. نویسنده از خداوند می‌خواهد که به ظلم و بی‌عدالتی پایان دهد و شریران را به سزای اعمالشان برساند. این سروده بر اعتماد به خداوند به عنوان داور عادل و منصف تأکید دارد و نشان می‌دهد که

خداوند، کسانی را که به او پناه می‌آورند، حمایت و تسلی خواهد داد. سروده ۹۴ الهام‌بخش است و مردم را به پرستش و اعتماد به خداوند، حتی در مواجهه با بی‌عدالتی و ظلم، دعوت می‌کند.

سرودهٔ نود و پنجم

موضوع:

دعوت به پرستش و اطاعت :خداوند خالق و شبان ما.

سروده ۹۵ یک سرود پرستش و دعوت به شکرگزاری و ستایش خداوند است. این سروده مردم را فرا می‌خواند تا به حضور خداوند بیایند و او را به خاطر بزرگی، قدرت، و مهربانی‌اش بپرستند. همچنین این سروده هشداری است به مردم دربارهٔ خطرات بی‌ایمانی و سخت‌دلی.

متن:

۱. بیایید برای خداوند ترنم کنیم؛ برای صخره نجات خود به آواز بلند شادمانی نماییم.

۲. به حضور او با شکرگزاری پیش آییم؛ او را به سرودها شادمانه تسبیح بخوانیم.

۳. زیرا خداوند خدای بزرگ است و پادشاه عظیم بر تمامی خدایان.

۴. ژرفای زمین در دست او است و قله‌های کوه‌ها نیز از آن اوست.

۵. دریا از آن اوست زیرا او آن را ساخته است و دست‌های او خشکی را نیز سرشته است.

۶. بیایید سجده کنیم و خم شویم؛ در حضور خداوند آفرینندهٔ خود زانو بزنیم.

۷. زیرا او خدای ما است و ما قوم مرتع او و گوسفندان دست او هستیم. امروز اگر آواز او را بشنوید،

۸. دل خود را سخت مسازید، چنان که در مریبه و مانند روز ماسه در بیابان،

۹. هنگامی که پدران شما مرا امتحان کردند، مرا آزمودند و کارهای مرا دیدند.

۱۰. چهل سال از آن نسل مکروه بودم و گفتم: مردمی هستند که دل‌هایشان گمراه است و راه‌های مرا نمی‌شناسند.

۱۱. بنابراین در غضب خود قسم خوردم که ایشان به آرامی من داخل نخواهند شد.

تفسیر:

سروده ۹۵ یک دعوت جهانی به ستایش و پرستش خداوند است که خالق و حاکم بر تمامی زمین است. نویسنده بر عظمت و قدرت خداوند تأکید می‌کند و مردم را به شکرگزاری و عبادت فرا می‌خواند. این سروده همچنین هشداری است دربارهٔ خطرات بی‌ایمانی و سخت‌دلی و یادآوری می‌کند که عواقب نافرمانی از خداوند، محرومیت از آرامی و برکت‌های او خواهد بود. سروده ۹۵ الهام‌بخش است و تمامی انسان‌ها را به پرستش و شکرگزاری خداوند و اطاعت از او دعوت می‌کند.

سرودهٔ نود و ششم

موضوع:

سرود ستایش خدا :اعلام جلال خدا به همه ملت‌ها.

سروده ۹۶ یک سرود شکرگزاری و ستایش است که خداوند را به عنوان خالق و حاکم بر تمامی زمین و ملل ستایش می‌کند. این سروده دعوتی است به تمامی خلقت برای پرستش خداوند و اعلام جلال و قدرت او در میان همهٔ قوم‌ها.

متن:

۱. برای خداوند سرود تازه بسرایید؛ ای تمامی اهل زمین، برای خداوند بسرایید.
۲. برای خداوند بسرایید و نام او را متبارک خوانید؛ هر روز نجات او را بشارت دهید.
۳. جلال او را در میان قوم‌ها، و عجایب او را در میان تمامی مردم بیان کنید.
۴. زیرا خداوند بزرگ است و بسیار ستوده است؛ او مهیب است، برتر از همهٔ خدایان.
۵. زیرا تمامی خدایان قوم‌ها بت هستند، اما خداوند آسمان‌ها را آفریده است.
۶. جلال و عظمت در حضور او است؛ قوت و زیبایی در مکان مقدس او است.
۷. ای قبیله‌های قوم‌ها، خداوند را به جلال و قوت او نسبت دهید.
۸. جلال نام خداوند را به او بدهید؛ هدایایی آورده، به صحن‌های او داخل شوید.
۹. خداوند را در زیبایی قدوسیت او سجده کنید؛ ای تمامی اهل زمین از او بترسید.
۱۰. در میان قوم‌ها بگویید خداوند سلطنت می‌کند؛ جهان نیز استوار شده است، آن را جنبش نخواهد داد. او قوم‌ها را به انصاف داوری خواهد کرد.
۱۱. آسمان‌ها شادی کنند و زمین وجد نماید؛ دریا و پری آن غرش کنند.
۱۲. صحرا و هر چه در آن است شادی نماید؛ آنگاه تمامی درختان جنگل به حضور خداوند ترنم خواهند نمود.
۱۳. زیرا که می‌آید؛ زیرا که او برای داوری زمین می‌آید. او جهان را به انصاف و قوم‌ها را به امانت خود داوری خواهد کرد.

تفسیر:

سروده ۹۶ یک دعوت جهانی به ستایش و پرستش خداوند است که خالق و حاکم بر تمامی زمین و ملل است. نویسنده بر جلال و عظمت خداوند، برتری او بر خدایان دروغین، و عدالت و انصاف حکومت او تأکید می‌کند. این سروده یادآوری می‌کند که تمامی خلقت باید به خاطر حضور خداوند شادی کند و او را به عنوان پادشاه و داور عادل بپذیرد. سروده ۹۶ الهام‌بخش است و تمامی انسان‌ها را به پرستش و شکرگزاری خداوند فرا می‌خواند.

سرودهٔ نود و هفتم

موضوع:

خداوند پادشاه است :حاکمیت خدا بر تمام جهان.

سروده ۹۷ یکی از سروده هایی است که خداوند را به عنوان پادشاهی که بر تمامی زمین حکومت می‌کند و بر عدالت و راستی تأکید دارد، معرفی می‌کند. این سروده بر عظمت و جلال خداوند و پیروزی او بر تمامی بت‌ها و خدایان دروغین تأکید می‌کند.

متن:

۱. خداوند سلطنت می‌کند؛ زمین شادی نماید. جزایر بسیار شادمان شوند.
۲. ابر و ظلمت گرداگرد او است؛ عدالت و انصاف، بنیاد تخت او هستند.
۳. آتش پیش روی او می‌رود و دشمنان او را گرداگرد می‌سوزاند.
۴. برق‌های او جهان را روشن می‌سازد؛ زمین می‌بیند و می‌لرزد.
۵. کوه‌ها مثل موم از حضور خداوند، از حضور خداوند تمامی زمین ذوب می‌شوند.
۶. آسمان‌ها عدالت او را اعلام می‌کنند و تمامی قوم‌ها جلال او را می‌بینند.
۷. همهٔ پرستندگان بت‌ها شرمنده خواهند شد؛ آنان که به بت‌های بی‌جان فخر می‌کنند. ای تمامی خدایان، او را سجده کنید.
۸. صهیون شنید و شادی نمود و دختران یهودا شادمان شدند، به سبب داوری‌های تو ای خداوند.
۹. زیرا تو ای خداوند، بر تمامی زمین متعال هستی؛ تو به‌غایت برتر از تمامی خدایان هستی.
۱۰. ای شما که خداوند را دوست می‌دارید، از بدی نفرت کنید؛ او جان‌های پرهیزکاران خود را حفظ می‌کند؛ او ایشان را از دست شریران می‌رهاند.
۱۱. نور برای صدیقان کاشته شده است و شادی برای راست‌دلان.
۱۲. ای صدیقان، در خداوند شادی نمایید و نام مقدس او را شکر کنید.

تفسیر:

سروده ۹۷ یک سرود پر از شادی و ستایش برای خداوند است که بر تمامی زمین حکومت می‌کند. نویسنده بر عظمت و جلال خداوند، عدالت و انصاف او، و قدرت او بر طبیعت تأکید می‌کند. این سروده همچنین به شرمندگی پرستندگان بت‌ها و پیروزی خداوند بر تمامی خدایان دروغین اشاره دارد. در نهایت، نویسنده مردم را به نفرت از بدی، دوست داشتن خداوند، و شادی و شکرگزاری در حضور او دعوت می‌کند.

سرودهٔ نود و هشتم

موضوع:

شادی برای نجات خداوند :ستایش خداوند برای نجاتش.

سروده ۹۸ یکی از سروده های شکرگزاری و ستایش است که خداوند را به عنوان نجات‌دهندهٔ عظیم ستایش می‌کند. این سروده دعوتی است به تمامی زمین برای سرودن سرودی نو به خداوند به خاطر پیروزی‌ها و عدالت او.

متن:

۱. برای خداوند سرود تازه بسرایید، زیرا که کارهای عجیب کرده است. دست راست او و بازوی مقدس او برای او نصرت یافته‌اند.
۲. خداوند نجات خود را اعلام کرده و عدالت خود را در نظر قوم‌ها ظاهر ساخته است.
۳. رحمت و وفاداری خود را به خاندان بنی اسرائیل یاد آورده است؛ تمامی اقصای زمین نجات خدای ما را دیده‌اند.

۴. ای تمامی اهل زمین، برای خداوند آواز شادی نمایید، با صدای بلند شادمانی و تسبیح کنید.
۵. با عود برای خداوند بسرایید؛ با عود و آواز سرود.
۶. با کرناها و صدای شوفار، به حضور پادشاه خداوند شادی نمایید.
۷. دریا و هر چه در آن است غرش نماید؛ جهان و ساکنان آن.
۸. نهرها دستک زنند؛ کوه‌ها نیز با هم شادی نمایند
۹. به حضور خداوند، زیرا که می‌آید تا زمین را داوری کند. او جهان را به انصاف داوری خواهد کرد و قوم‌ها را به عدالت.

تفسیر:

سروده ۹۸ یک دعوت جهانی به شادی و سرور در حضور خداوند است. نویسنده با تأکید بر کارهای شگفت‌انگیز و نجات‌بخش خداوند، تمامی اهل زمین و حتی تمامی خلقت را به شکرگزاری و ستایش خداوند فرا می‌خواند. این سروده یادآوری می‌کند که خداوند عدالت و رحمت خود را به تمام ملل نشان داده و او پادشاهی منصف و عادل است که شایستهٔ حمد و تسبیح است.

سرودهٔ نود و نهم

موضوع:

قدوسیت خداوند :خداوند، قدوس و حاکم بر زمین.

سروده ۹۹ یکی از سروده هایی است که بر عظمت، قدرت و قدوسیت خداوند تأکید دارد. در این سروده، نویسنده خداوند را به عنوان پادشاه مقدس معرفی می‌کند که بر همهٔ قوم‌ها حکومت می‌کند و عدالت و راستی را برقرار می‌سازد. این سروده به عبادت و ستایش خداوند می‌پردازد و به خوانندگان یادآوری می‌کند که خداوند قدوس است و سزاوار حمد و ستایش.

متن:

۱. خداوند سلطنت می‌کند؛ قوم‌ها بلرزند! او بر کروبیم‌ها نشسته است؛ زمین متزلزل شود!
۲. خداوند در صهیون بزرگ است و او بالاتر از همهٔ قوم‌ها است.
۳. نام بزرگ و هراس‌انگیز تو را حمد خواهند گفت، زیرا که او قدوس است.
۴. قوت پادشاه عدالت را دوست می‌دارد. تو راستی را استوار داشته‌ای؛ تو انصاف و عدالت را در یعقوب به عمل آورده‌ای.
۵. خداوند خدای ما را برافرازید و نزد پای‌انداز او سجده کنید، زیرا که او قدوس است.
۶. موسی و هارون در میان کاهنان او، و سموئیل در میان کسانی که به نام او می‌خوانند؛ ایشان خداوند را خواندند و او ایشان را اجابت نمود.
۷. او در ستون ابر با ایشان سخن گفت. ایشان شهادات او و فریضه‌ای را که به ایشان داد نگاه داشتند.

۸. ای خداوند خدای ما، ایشان را اجابت نمودی. تو برای ایشان خدایی آمرزنده بودی، هرچند که از اعمال ایشان انتقام می‌کشیدی.
۹. خداوند خدای ما را برافرازید و نزد کوه مقدس او سجده کنید، زیرا که خداوند خدای ما قدوس است.

تفسیر:

سروده ۹۹ با تأکید بر عظمت، قدرت و قدوسیت خداوند، مردم را به حمد و ستایش او دعوت می‌کند. این سروده یادآوری می‌کند که خداوند پادشاهی عادل و راستکار است که دعاهای قوم خود را می‌شنود و پاسخ می‌دهد. با تأکید بر رحمت و عدالت خداوند، نویسنده به توازن بین این دو صفت الهی اشاره می‌کند و مردم را به عبادت و سجده در حضور او فرا می‌خواند. سروده ۹۹ نمونه‌ای الهام‌بخش از تعهد به ستایش و شکرگزاری از خداوند به دلیل صفات عالی او است.

سرودهٔ یکصدم

موضوع:

دعوت جهانی برای پرستش:شادی و ستایش برای خدای ما.

سروده ۱۰۰ یکی از مشهور ترین و محبوب ترین سروده و یا نیایش در کتاب زبور شریف است که به عنوان یک سرود شکرگزاری شناخته می‌شود. این سروده دعوتی است به همهٔ جهان برای عبادت و شکرگزاری از خداوند، با تأکید بر نیکویی، رحمت و امانت او که تا ابد پایدار است.

متن:

۱. ای تمامی اهل زمین، برای خداوند بانگ شادی نمایید!
۲. خداوند را با خوشی عبادت کنید؛ به حضور او با ترنم بیایید.
۳. بدانید که خداوند، او خداست. او ما را آفریده و ما از آنِ او هستیم. ما قوم او و گوسفندان مرتع او هستیم.
۴. به دروازه‌های او با شکرگزاری داخل شوید و به صحن‌های او با حمد. او را شکر کنید و نام او را متبارک بخوانید.
۵. زیرا که خداوند نیکو است؛ رحمت او تا ابدالآباد است و امانت او نسلی به نسل.

تفسیر:

سروده ۱۰۰ یک سرود شکرگزاری پر از شادی و امید است. نویسنده با دعوت به عبادت و شکرگزاری از خداوند، تأکید بر نیکویی، رحمت و امانت او می‌کند که تا ابد پایدار است. این سروده به ما یادآوری می‌کند که خداوند خالق و مالک ما است و ما به عنوان قوم او باید با خوشی و ترنم او را عبادت کنیم و همیشه شکرگزار نعمت‌های او باشیم.

سرودهٔ یکصد و یکم

موضوع:
تعهد به پاکی اخلاقی :زندگی درست در حضور خدا.

سروده ۱۰۱ یکی از سروده هایی است که در آن حضرت داوود(ع) به عنوان یک پادشاه، عهد و پیمان خود را برای پیروی از راه‌های خداوند و اجرای عدالت و راستی بیان می‌کند. این سروده نشان‌دهندهٔ تعهد حضرت داوود(ع) به زندگی پاک و درستکارانه است.
متن:

۱. من از رحمت و انصاف خواهم سرود. ای خداوند، تو را تسبیح خواهم خواند.
۲. در راه کاملیت رفتار خواهم کرد. ای خداوند، کی نزد من خواهی آمد؟ در خانهٔ خود به کمال دل سلوک خواهم نمود.
۳. چیزی ناپسند را پیش چشم خود نخواهم گذاشت. کردار انحراف‌آمیز را دشمن می‌دارم؛ به من نخواهد چسبید.
۴. دل کج‌رو از من دور خواهد شد؛ شریر را نخواهم شناخت.
۵. هر که همسایهٔ خود را در خفا غیبت کند، او را هلاک خواهم ساخت؛ هر که چشم‌های متکبر و دل گستاخ دارد، او را تحمل نخواهم کرد.
۶. چشمانم بر پرهیزکاران زمین خواهد بود، تا با من ساکن شوند. آن‌که در راه کاملیت سلوک کند، او مرا خدمت خواهد نمود.
۷. حیله‌گر در خانهٔ من ساکن نخواهد شد؛ دروغ‌گو در حضور من باقی نخواهد ماند.
۸. هر بامداد جمیع شریران زمین را هلاک خواهم ساخت، تا جمیع بدکاران را از شهر خداوند منقطع سازم.

تفسیر:
سروده ۱۰۱ با زبانی محکم و قاطع تعهد حضرت داوود(ع) به پیروی از راه‌های خداوند و زندگی پاک و درستکارانه را بیان می‌کند. این سروده نشان‌دهندهٔ تلاش حضرت داوود(ع) برای اجرای عدالت و دوری از شرارت و انحراف است. او قصد دارد در خانهٔ خود و در مقام پادشاهی با دلی کامل و درست سلوک نماید و چشمان خود را بر پرهیزکاران زمین نگه دارد تا با او ساکن شوند. این سروده الهام‌بخش برای هر کسی است که به دنبال زندگی پاک و خداپسندانه است.

سرودهٔ یکصد و دوم

موضوع:
دعای فردی در سختی :درخواست کمک خداوند در زمان رنج.

سروده ۱۰۲ یکی از سروده هایی است که به عنوان دعای کسی که در مصیبت و درد به خداوند روی می‌آورد، شناخته می‌شود. در این سروده، نویسنده از خداوند طلب رحمت و کمک می‌کند و به بیان دردها و رنج‌های خود می‌پردازد.
متن:

۱. ای خداوند، دعای مرا بشنو و فریادم به حضورت برسد.
۲. روی خود را در روز مصیبت من از من مخفی مدار؛ گوش خود را به من مایل فرما. در روزی که تو را می‌خوانم، مرا به زودی اجابت فرما.
۳. زیرا که ایام من مثل دود زایل می‌شود و استخوان‌هایم مثل هیزم سوخته است.
۴. دل من مثل علف کوبیده شده و خشکیده است، زیرا که نان خوردن خود را فراموش کرده‌ام.
۵. از آواز ناله‌ام، استخوان‌هایم به گوشت من چسبیده است.
۶. مثل پلیکان بیابان شده‌ام، مثل جغد ویرانه‌ها گردیده‌ام.
۷. بیدار هستم و مثل گنجشکی تنها بر بام‌ها شده‌ام.
۸. دشمنانم هر روز مرا سرزنش می‌کنند و دیوانگان به ضد من قسم می‌خورند.
۹. زیرا که خاکستر را مثل نان خورده‌ام و مشروب خود را با اشک آمیخته‌ام.
۱۰. به سبب غضب و خشم تو، زیرا که مرا برداشته و به زیر انداخته‌ای.
۱۱. روزهای من مثل سایه‌ای مایل شده و مثل علف خشکیده‌ام.
۱۲. اما تو ای خداوند تا به ابد باقی هستی و یادگارت تا همه نسل‌ها.
۱۳. تو برخاسته، به صهیون ترحم خواهی نمود، زیرا که وقت آن رسیده، و زمان معین آمده است.
۱۴. زیرا که بندگان تو سنگ‌های آن را دوست دارند و غبارش را بر ایشان ترحم می‌آورند.
۱۵. پس امت‌ها از نام خداوند خواهند ترسید و همه پادشاهان جهان از جلال تو.
۱۶. چون خداوند صهیون را بنا کند، در جلال خود ظاهر خواهد شد.
۱۷. به دعای بی‌چیزان توجه خواهد کرد و دعای ایشان را حقیر نخواهد شمرد.
۱۸. این برای نسل آینده نوشته خواهد شد و قومی که آفریده خواهد شد خداوند را تسبیح خواهند خواند.
۱۹. زیرا که از مکان پر جلال خود برنگریسته، و خداوند از آسمان به زمین نظر افکنده است،
۲۰. تا نالهٔ اسیران را بشنود و بنی‌مرگ را آزاد سازد،
۲۱. تا نام خداوند را در صهیون و تسبیح او را در اورشلیم ندا کنند،
۲۲. هنگامی که قوم‌ها و ممالک برای عبادت خداوند جمع شوند.
۲۳. او قوتم را در راه ضعیف ساخته و روزهایم را کوتاه کرده است.
۲۴. گفتم: «ای خدای من، مرا در نصف ایامم مگیر! سال‌های تو نسلی به نسل است.»
۲۵. قدیم تو زمین را بنیاد نهادی و آسمان‌ها صنعت دست توست.

۲۶. آن‌ها فانی خواهند شد، لیکن تو باقی هستی، و جمیع آن‌ها مثل لباس کهنه خواهند شد. مثل پوشاک آن‌ها را عوض خواهی کرد و مبدل خواهند شد.
۲۷. لیکن تو همان هستی و سال‌های تو را انتهایی نیست.
۲۸. فرزندان بندگان تو ساکن خواهند شد و ذریت ایشان در حضور تو ثابت خواهند ماند.

تفسیر:

سروده ۱۰۲ با زبانی شاعرانه و پر احساس به بیان دردها و رنج‌های نویسنده و طلب کمک از خداوند می‌پردازد. این سروده نشان‌دهندهٔ اعتماد نویسنده به رحمت و جاودانگی خداوند است و به یادآوری پایداری و عظمت او در مواجهه با مشکلات زندگی اشاره می‌کند. نویسنده با امید به رحمت خداوند و شکرگزاری از او، این سروده را به پایان می‌رساند.

سرودهٔ یکصد و سوم

موضوع:

ستایش برای محبت و رحمت خدا :خداوند، پر از لطف و شفقت.

سروده ۱۰۳ یکی از سروده هایی است که در آن حضرت داوود(ع) به تمجید و شکرگزاری از خداوند می‌پردازد. در این سروده، حضرت داوود(ع) نعمت‌ها و رحمت‌های خداوند را به یاد می‌آورد و مردم را به ستایش و تجلیل از او دعوت می‌کند.

متن:

۱. ای جان من، خداوند را متبارک بخوان، و تمامی اندرون من نام مقدس او را.
۲. ای جان من، خداوند را متبارک بخوان، و هیچ‌یک از احسان‌های او را فراموش مکن.
۳. او که تمامی گناهانت را می‌آمرزد، و تمامی مرض‌هایت را شفا می‌بخشد؛
۴. که جانت را از هاویه نجات می‌بخشد، و تو را با محبت و رحمت تاجدار می‌سازد؛
۵. که دهانت را از چیزهای نیکو سیر می‌سازد تا جوانی تو مثل عقاب تجدید شود.
۶. خداوند عدالت و انصاف را برای تمامی مظلومان به‌جا می‌آورد.
۷. راه‌های خود را به موسی نشان داد، و اعمال خود را به بنی‌اسرائیل.
۸. خداوند رحیم و کریم است، دیرخشم و پر از رحمت.
۹. او تا به ابد نخواهد عتاب کرد، و خشم خود را همیشه نگاه نخواهد داشت.
۱۰. با ما بر حسب گناهانمان عمل نکرده، و ما را بر حسب خطایایمان جزا نداده است.
۱۱. زیرا که تا به آسمان‌ها بلند است، همان‌قدر رحمت او بر ترسندگانش عظیم است.
۱۲. تا به مغرب دور است از مشرق، همان‌قدر خطاهای ما را از ما دور کرده است.
۱۳. چنان‌که پدر بر فرزندان خود رئوف است، همان‌طور خداوند بر ترسندگان خود رئوف است.
۱۴. زیرا که او ساختار ما را می‌داند، و به یاد دارد که ما خاک هستیم.

۱۵. روزهای انسان مثل علف است، مثل گل صحرا که شکوفه می‌زند.
۱۶. وقتی که باد بر آن می‌وزد، ناپدید می‌شود، و جای آن دیگر شناخته نمی‌شود.
۱۷. اما رحمت خداوند از ازل تا ابد بر ترسندگان اوست، و عدالت او بر فرزندان فرزندان؛
۱۸. برای آنانی که عهد او را نگاه می‌دارند، و احکام او را به یاد می‌آورند تا آن‌ها را به‌جا آورند.
۱۹. خداوند تخت خود را در آسمان‌ها برقرار کرده است، و پادشاهی او بر تمامی تسلط دارد.
۲۰. ای فرشتگان خداوند، او را متبارک بخوانید، شما که زورآوران نیرومند هستید و کلام او را به‌جا می‌آورید و به صدای کلام او گوش می‌دهید.
۲۱. ای تمامی لشکریان او، او را متبارک بخوانید، شما که خادمان او و هستید و اراده او را به‌جا می‌آورید.
۲۲. ای تمامی کارهای او، او را در تمامی جاهای سلطنتش متبارک بخوانید. ای جان من، خداوند را متبارک بخوان.

تفسیر:
سروده ۱۰۳ با زبانی شاعرانه و دلنشین به ستایش و شکرگزاری از خداوند می‌پردازد و به یادآوری نعمت‌ها و رحمت‌های بی‌پایان او دعوت می‌کند. این سروده تاکید دارد که خداوند عادل، رحیم و شفقت‌آور است و بر ترسندگان او رحمتش پایدار است. حضرت داوود(ع) با دعوت تمامی مخلوقات به ستایش خداوند، این سروده را به پایان می‌رساند.

سرودهٔ یکصد و چهارم

موضوع:
ستایش خداوند در خلقت :عظمت خداوند در آفرینش.

سروده ۱۰۴ یکی از سروده هایی است که در آن نویسنده به توصیف شکوه و عظمت خداوند در آفرینش جهان و ادارهٔ آن می‌پردازد. این سروده با زبان شاعرانه به بیان ارتباط نزدیک خداوند با خلقت و موجودات آن می‌پردازد.
متن:

۱. ای جان من، خداوند را متبارک بخوان! ای خدا خدای من، تو به غایت عظیمی، با جلال و اکرام پوشیده شده‌ای.
۲. تو که خود را به نور چون جامه‌ای می‌پوشانی، و آسمان‌ها را چون پرده می‌گسترانی.
۳. او که بالاخانه‌های خود را در آب‌ها می‌سازد، و ابرها را ارابه خویش می‌گرداند، و بر بال‌های باد سیر می‌کند.
۴. او که فرشتگان خود را ارواح می‌گرداند، و خادمان خود را شعله آتش.
۵. زمین را بر اساس‌هایش بنا کرد که تا به ابد جنبش نخواهد خورد.
۶. آن را به لجّه مثل ردا پوشانیدی؛ آب‌ها بر کوه‌ها ایستادند.

۷. از توبیخ تو گریختند؛ از آواز رعد تو به سرعت رفتند.
۸. کوه‌ها بالا آمدند و وادی‌ها به مکانی که برای آن‌ها تعیین کرده بودی، فرود رفتند.
۹. حدی گذاشتی که از آن تجاوز نتوانند کرد، و برنگردند تا زمین را بپوشانند.
۱۰. چشمه‌هایی را در وادی‌ها فرستادی که در میان کوه‌ها جاری می‌شود.
۱۱. به همه حیوانات صحرا آب می‌دهد؛ گورخرها تشنگی خود را فرو می‌نشانند.
۱۲. پرندگان هوا نزد آن‌ها مسکن دارند و از میان شاخه‌ها آواز می‌خوانند.
۱۳. بالاخانه‌های خود را از غرفه‌های خود سیراب می‌کنی. زمین از میوه اعمال تو سیراب می‌شود.
۱۴. علف را برای بهایم می‌رویاند و سبزه را برای خدمت انسان، تا خوراک را از زمین بیرون آورد،
۱۵. و شراب دل انسان را شادمان می‌سازد، و روغن تا چهره‌اش را درخشان کند، و نان که دل انسان را تقویت می‌دهد.
۱۶. درختان خداوند نیز سیراب می‌شوند، سروهای لبنان که او نشانیده است،
۱۷. جایی که پرندگان آشیانه می‌سازند، و لقلق‌ها در سروها مسکن دارند.
۱۸. کوه‌های بلند برای بزهای وحشی است، و صخره‌ها پناهگاه خرگوشان کوهی است.
۱۹. ماه را برای تعیین اوقات ساخت، و آفتاب وقت غروبش را می‌داند.
۲۰. ظلمت را می‌گرداند و شب می‌شود، در آن وقت همه حیوانات جنگل به جنبش درمی‌آیند.
۲۱. شیران جوان برای شکار غرش می‌کنند و از خدا روزی خود را می‌طلبند.
۲۲. آفتاب طلوع می‌کند، جمع می‌شوند و در غارهای خود می‌خوابند.
۲۳. انسان به کار خود بیرون می‌رود و تا شامگاه به شغل خود مشغول می‌شود.
۲۴. ای خداوند، کارهای تو چه بسیار است! جمیع آن‌ها را به حکمت ساخته‌ای؛ زمین از مخلوقات تو پر است.
۲۵. اینک دریاست، وسیع و پهناور که در آن جنبندگان بی‌شمار می‌جنبند، حیوانات کوچک و بزرگ.
۲۶. در آن کشتی‌ها روانند، لویاتان که او را آفریدی تا در آن بازی کند.
۲۷. همه این‌ها منتظر تو می‌باشند تا خوراکشان را در وقتش به آن‌ها بدهی.
۲۸. هرگاه به ایشان بدهی، جمع می‌کنند؛ و چون دست خود را باز کنی، از نیکی سیر می‌شوند.
۲۹. چون روی خود را پنهان کنی، مضطرب می‌شوند؛ و اگر روح ایشان را بازستانی، می‌میرند و به خاک خود برمی‌گردند.
۳۰. چون روح خود را بفرستی، آفریده می‌شوند، و روی زمین را تازه می‌گردانی.
۳۱. جلال خداوند تا ابدالآباد پایدار باشد؛ خداوند به کارهای خویش شادمان باشد.
۳۲. او به زمین می‌نگرد و آن را می‌لرزاند؛ به کوه‌ها دست می‌زند و آن‌ها دود می‌کنند.

۳۳. تا حیات دارم برای خداوند سرود خواهم خواند؛ تا وقتی که هستم، خدای خود را خواهم سرایید.
۳۴. تأمل من در او خوش باشد؛ من در خداوند شادمان خواهم بود.
۳۵. گناهکاران از زمین نابود شوند، و شریران دیگر نباشند. ای جان من، خداوند را متبارک بخوان! هللویاه.

تفسیر:

سروده ۱۰۴ با زبانی شاعرانه و توصیفی به جلال و عظمت خداوند در آفرینش جهان و تمامی موجودات می‌پردازد و تأمل در حکمت و قدرت او را به تصویر می‌کشد. این سروده خواننده را به ستایش و شکرگزاری از خداوند دعوت می‌کند و نقش او در تأمین و نگهداری از خلقت را برجسته می‌سازد.

سرودهٔ یکصد و پنجم

موضوع:

تاریخ رحمت خداوند :یادآوری وعده‌ها و وفاداری خدا به قوم بنی اسرائیل.

سروده ۱۰۵ یکی از نیایش های حمد است که در آن نویسنده به شکرگزاری و ستایش خداوند می‌پردازد و به یادآوری کارهای عظیم خداوند در تاریخ بنی اسرائیل اشاره می‌کند. این سروده به عنوان دعوتی به شکرگزاری و تأمل بر کارهای خداوند در گذشته‌ها بیان شده است.

متن:

۱. خداوند را حمد کنید و نام او را بخوانید؛ در میان قوم‌ها کارهای او را اعلان کنید.
۲. برای او سرود بخوانید و او را ستایش کنید؛ تمام کارهای شگفت‌آور او را بازگو کنید.
۳. در نام قدوس او فخر کنید؛ دل‌های کسانی که خداوند را می‌جویند شاد باشد.
۴. خداوند و قوت او را بجویید؛ همیشه روی او را بطلبید.
۵. کارهای شگفت‌آور او را که کرده است، به یاد آورید؛ معجزات او و احکام دهان او را.
۶. ای ذریت ابراهام، بنده او؛ ای فرزندان یعقوب، برگزیدگان او.
۷. او خدا خدای ماست؛ احکام او در تمام زمین است.
۸. او عهد خود را تا ابد به یاد می‌آورد؛ کلامی که به هزار نسل فرمان داده است،
۹. عهده‌ای که با ابراهام بست و قسمی که به اسحاق خورد،
۱۰. و آن را به یعقوب برای فریضه‌ای مقرر ساخت و به بنی اسرائیل برای عهدی ابدی،
۱۱. گفت: «به تو زمین کنعان را می‌بخشم، حصه میراث شما.»
۱۲. وقتی که تعدادشان کم بود، بلی بسیار کم، و در آن غریب بودند،
۱۳. از قومی به قومی و از مملکتی به مملکتی کوچیدند.
۱۴. او نگذاشت کسی به آن‌ها ظلم کند؛ بلی، به‌خاطر آن‌ها پادشاهان را توبیخ کرد،
۱۵. گفت: «به مسح‌شدگان من دست نزنید و به انبیای من آسیبی مرسانید.»

۱۶. و قحطی را بر زمین خواند؛ و تمام عصای نان را شکست.
۱۷. مردی را پیشاپیش ایشان فرستاد؛ یوسف را که غلام فروخته شد.
۱۸. پای‌هایش را در غل بستند و گردنش در آهن بود،
۱۹. تا وقتی که سخن او آمد، کلام خداوند او را آزمود.
۲۰. پادشاه فرستاد و او را رها کرد؛ فرمانروای قوم‌ها و او را آزاد کرد.
۲۱. او را بر خانه خود سرور ساخت و بر تمام دارایی خود مسلط نمود،
۲۲. تا شاهزادگانش را به دلخواه خود بیاموزد و مشایخ او را حکمت بیاموزد.
۲۳. آنگاه قوم بنی اسرائیل به مصر آمد؛ و یعقوب در زمین حام غریب شد.
۲۴. و قوم خود را به حد زیادی بارور ساخت و ایشان را از دشمنانشان قوی‌تر گردانید.
۲۵. دل ایشان را برگردانید تا از قوم او نفرت کنند، و به غلامان او نیرنگ کنند.
۲۶. موسی بنده خود و هارون برگزیده خود را فرستاد.
۲۷. معجزات خود را در میان ایشان و عجایب خود را در زمین حام نهاد.
۲۸. ظلمت فرستاد و تاریک شد؛ و به سخن او نافرمانی نکردند.
۲۹. آب‌های ایشان را به خون مبدل ساخت و ماهیانشان را کشت.
۳۰. زمین ایشان از قورباغه‌ها پر شد، در حجره‌های پادشاهانشان.
۳۱. او گفت و انواع مگس‌ها و پشه‌ها در تمام مرزهای ایشان آمدند.
۳۲. به جای باران، تگرگ به ایشان داد و آتش شعله‌ور در زمین ایشان.
۳۳. موهای موکدان ایشان را زد و درختان مرزهای ایشان را شکست.
۳۴. او گفت و ملخ‌ها آمدند و ملخ‌های بی‌شمار،
۳۵. و تمام سبزه‌های زمین ایشان را خوردند و میوه‌های زمین ایشان را بلعیدند.
۳۶. و تمام نخست‌زادگان زمین ایشان را زد، نوبر تمام قوت ایشان را.
۳۷. و ایشان را با نقره و طلا بیرون آورد و در اسباط ایشان کسی لغزش نخورد.
۳۸. مصر از بیرون رفتن ایشان شاد شد زیرا که ترس ایشان بر آن‌ها مستولی شده بود.
۳۹. ابری را برای سایبان برافراشت و آتشی که شب را روشن کند.
۴۰. قوم سوال کردند و او بلدرچین‌ها آورد و ایشان را از نان آسمان سیر کرد.
۴۱. صخره را گشود و آب‌ها جاری شد؛ در خشک‌زمین نهرها روان گشت.
۴۲. زیرا که به کلام مقدس خود و به ابراهام بنده خود به یاد آورد.
۴۳. و قوم خود را با شادی بیرون آورد و برگزیدگان خود را با سرور.
۴۴. و زمین‌های قوم‌ها را به ایشان داد و حاصل زحمت امت‌ها را به میراث بردند،
۴۵. تا فرایض او را نگاه دارند و شریعت او را حفظ کنند. هللویاه!

تفسیر:

سروده ۱۰۵ با نگاهی به تاریخ قوم بنی اسرائیل و کارهای شگفت‌آور خداوند در نجات و هدایت آن‌ها، تشویقی به شکرگزاری و ستایش خداوند است. این سروده یادآوری می‌کند که خداوند همواره به عهدهای خود وفادار است و با قدرت و لطف بی‌پایانش قوم خود

را از دشمنان نجات می‌دهد و به سرزمین موعود می‌رساند. ما نیز باید با یادآوری این کارهای عظیم، همواره خداوند را شکر کنیم و شریعت و فرایض او را حفظ نماییم.

سرودهٔ یکصد و ششم

موضوع:

اعتراف به گناهان ملت :یادآوری گناهان گذشته و درخواست رحمت.

سروده ۱۰۶ یکی از سروده های حمد و توبه است که در آن نویسنده به بیان تاریخ خطاهای بنی اسرائیل و لطف و رحمت خداوند در طول زمان می‌پردازد. این سروده همچنین به دعوت به توبه و شکرگزاری برای لطف خداوند می‌پردازد.

متن:

۱. خداوند را حمد کنید! زیرا او نیکوست؛ زیرا رحمت او تا ابد است.
۲. چه کسی می‌تواند اعمال قدرت خداوند را بیان کند یا تمام حمدهای او را به زبان آورد؟
۳. خوشا به حال کسانی که عدالت را نگه می‌دارند و همیشه راستی را انجام می‌دهند.
۴. خداوندا، مرا به یاد آور وقتی که قوم خود را به لطف خود نگاه می‌داری؛ مرا به یاری خود نجات بده.
۵. تا من خوشی برگزیدگان تو را ببینم، شادمان شوم در شادی ملت تو و با میراث تو فخر کنم.
۶. ما با پدران خود گناه کرده‌ایم؛ ما بیداد و شرارت کرده‌ایم.
۷. پدران ما در مصر عظمت تو را نفهمیدند؛ آن‌ها کثرت رحمت‌های تو را به یاد نیاوردند و در دریا، دریای سرخ نافرمانی کردند.
۸. اما او به خاطر نام خود ایشان را نجات داد تا قدرت خود را شناساند.
۹. او دریای سرخ را توبیخ کرد و خشک شد؛ و ایشان را در ژرفاها مانند بیابان هدایت کرد.
۱۰. او ایشان را از دست دشمن نجات داد و از دست دشمنان رهایی بخشید.
۱۱. آب‌ها دشمنان ایشان را پوشاند؛ یکی از آن‌ها باقی نماند.
۱۲. آنگاه به کلام او ایمان آوردند و حمد او را سرودند.
۱۳. زود فراموش کردند کارهای او را؛ به مشورت او منتظر نماندند.
۱۴. بلکه در بیابان با حرص و ولع خود او را آزمایش کردند و در خشکی خدا را امتحان کردند.
۱۵. او درخواستشان را به ایشان داد اما نفرت به جان‌های ایشان فرستاد.
۱۶. در اردو به موسی حسادت ورزیدند و به هارون قدوس خداوند.
۱۷. زمین باز شد و داتان را فرو برد و مجمع ابیرام را پوشاند.
۱۸. آتش در جمع ایشان شعله‌ور شد؛ شعله شریران را سوزاند.
۱۹. در حوریب گوساله ساختند و بتی ریخته شده را پرستیدند.
۲۰. جلال خود را به صورت گوساله‌ای که گیاه می‌خورد تبدیل کردند.

۲۱. خدا نجات‌دهنده خود را فراموش کردند که کارهای عظیم در مصر انجام داده بود،
۲۲. کارهای شگفت‌آور در زمین حام و اعمال هولناک بر دریای سرخ.
۲۳. بنابراین گفت که ایشان را نابود خواهد کرد اگر موسی برگزیده او در حضور او نایستاده بود تا خشم او را از نابود کردنشان برگرداند.
۲۴. آن‌ها زمین دلپسند را رد کردند و به کلام او ایمان نیاوردند.
۲۵. در خیمه‌های خود شکایت کردند و به آواز خداوند گوش ندادند.
۲۶. بنابراین او دست خود را بلند کرد که ایشان را در بیابان نابود کند،
۲۷. و نسل ایشان را در میان ملت‌ها سرگردان کند و ایشان را در سرزمین‌ها پراکنده سازد.
۲۸. ایشان خود را به بعل‌فغور پیوستند و قربانی‌ها برای مردگان خوردند.
۲۹. ایشان او را به اعمال خود خشمگین ساختند و بلا بر ایشان نازل شد.
۳۰. پس فینحاس ایستاد و داوری کرد و بلا متوقف شد.
۳۱. این به عدالت برای او محسوب شد تا به نسل‌های آینده تا ابد.
۳۲. ایشان او را در آب‌های مرابه خشمگین ساختند تا موسی به سبب ایشان دچار مشکل شد.
۳۳. زیرا روح او را تلخ کردند و او با لب‌های خود نادانی کرد.
۳۴. ایشان قوم‌هایی را که خداوند به ایشان امر کرده بود، نابود نکردند،
۳۵. بلکه با ملت‌ها درآمیختند و کارهای آن‌ها را آموختند.
۳۶. بت‌های آن‌ها را پرستیدند که برایشان دام شد.
۳۷. پسران و دختران خود را برای دیوها قربانی کردند.
۳۸. خون بی‌گناهان را ریختند، خون پسران و دختران خود را که برای بت‌های کنعان قربانی کردند؛ و زمین با خون آلوده شد.
۳۹. ایشان با اعمال خود نجس شدند و با کارهای خود زنا کردند.
۴۰. پس خشم خداوند بر قوم خود شعله‌ور شد و میراث خود را مکروه داشت.
۴۱. او ایشان را به دست ملت‌ها تسلیم کرد؛ و کسانی که از ایشان نفرت داشتند بر آن‌ها حکمفرمایی کردند.
۴۲. دشمنانشان ایشان را ستم کردند و زیر دست ایشان خاضع شدند.
۴۳. او ایشان را بارها نجات داد اما ایشان به مشورت خود شورش کردند و به سبب بی‌عدالتی‌های خود فروتن شدند.
۴۴. با این حال او فریاد ایشان را در تنگی آن‌ها شنید.
۴۵. به خاطر عهد خود به یاد آورد و به کثرت رحمت‌های خود پشیمان شد.
۴۶. او ایشان را در نظر همه اسیرکنندگانشان مورد ترحم قرار داد.
۴۷. ما را نجات بده، ای خدای ما، و ما را از میان ملت‌ها جمع کن، تا نام قدوس تو را شکر کنیم و در ستایش تو فخر کنیم.

۴۸. خدا خدای بنی اسرائیل مبارک باد از ازل تا ابد! و همه قوم بگویند، آمین! خداوند را حمد کنید!

تفسیر:

سروده ۱۰۶ تأکید بر تاریخ خطاهای بنی اسرائیل و لطف و رحمت بی‌پایان خداوند دارد. نویسنده به بیان گناهان قوم و نافرمانی‌هایشان می‌پردازد و در عین حال به لطف و رحمت خداوند که همیشه در نجات قوم خود فعال بوده است، اشاره می‌کند. این سروده به ما یادآوری می‌کند که هرچند گناهکاریم، اما باید به رحمت و لطف خداوند امیدوار باشیم و همواره او را ستایش و شکرگزاری کنیم.

کتاب پنجم
سروده ۱۰۷- ۱۵۰

سرودهٔ یکصد و هفتم

موضوع:
وفاداری خداوند در سختی‌ها :نجات خدا در شرایط مختلف.

سروده ۱۰۷ یکی از سروده های حکمت و ستایش است که به لطف و رحمت خداوند و نجاتی که او به بنده گان خود اعطا کرده است، می‌پردازد. این سروده به صورت روایتی از نجات‌های مختلفی که خداوند به مردم در شرایط گوناگون داده است، بیان می‌شود و شامل دعوت به شکرگزاری به نسبت رحمت‌های او می‌باشد.
متن:

۱. خداوند را شکر کنید، زیرا او نیکوست؛ زیرا رحمت او تا ابد است.
۲. کسانی که خداوندایشان را از اسارت نجات داده است بگویند: او ما را از دست دشمن رهایی داده است،
۳. و از سرزمین‌ها ما را گرد آورده است، از مشرق و مغرب، از شمال و جنوب.
۴. در بیابان سرگردان بودند، راهی به شهر سکونت نمی‌یافتند؛
۵. گرسنه و تشنه بودند، جانشان در آن‌ها ضعف می‌کرد.
۶. آنگاه در تنگی خود به خداوند فریاد برآوردند و او ایشان را از اضطرارشان رهایی بخشید.
۷. آن‌ها را در راه راست رهبری کرد تا به شهری برای سکونت برسند.
۸. خداوند را به خاطر رحمت او شکر کنند و به خاطر اعمال شگفت‌آور او برای بنی‌آدم.
۹. زیرا او جان تشنه را سیراب کرد و جان گرسنه را با خوبی‌ها پر کرد.
۱۰. در تاریکی و سایه مرگ نشستگان، گرفتار در سختی و زنجیر،
۱۱. زیرا از کلام خدا سرپیچی کردند و مشورت‌های بلندمرتبه او را نپذیرفتند.
۱۲. پس او دل‌هایشان را با سختی فروتن کرد؛ آن‌ها در دشواری‌ها می‌افتادند و یاری‌دهنده‌ای نبود.
۱۳. آنگاه در تنگی خود به خداوند فریاد برآوردند و او ایشان را از اضطرارشان رهایی بخشید.
۱۴. آن‌ها را از تاریکی و سایه مرگ بیرون آورد و زنجیرهایشان را گسست.
۱۵. خداوند را به خاطر رحمت او شکر کنند و به خاطر اعمال شگفت‌آور او برای بنی‌آدم.
۱۶. زیرا دروازه‌های برنجین را شکست و قفل‌های آهنین را برید.
۱۷. احمقان به سبب راه‌های گناه‌آلودشان و به سبب بدی‌هایشان معذب شدند؛
۱۸. جانشان از هر نوع خوراک بیزار شد و به دروازه‌های مرگ نزدیک شدند.
۱۹. آنگاه در تنگی خود به خداوند فریاد برآوردند و او ایشان را از اضطرارشان رهایی بخشید.
۲۰. کلام خود را فرستاد و ایشان را شفا بخشید و از نابودی رهایی داد.

۲۱. خداوند را به خاطر رحمت او شکر کنند و به خاطر اعمال شگفت‌آور او برای بنی‌آدم.
۲۲. قربانی‌های شکرگزاری تقدیم کنند و با شادی اعمال او را بیان کنند.
۲۳. آنان که به دریاها می‌روند و در آب‌های بزرگ کشتیرانی می‌کنند،
۲۴. کارهای خداوند را دیده‌اند و شگفت‌آوری‌های او را در ژرفاها.
۲۵. زیرا او سخن گفت و طوفانی برپا شد که امواج دریاها را بلند کرد.
۲۶. آن‌ها به آسمان بالا رفتند و به ژرفاها فرو رفتند؛ جانشان در برابر سختی‌ها آب می‌شد.
۲۷. آن‌ها مانند مستی‌ها لغزیدند و در مهارت خود درمانده شدند.
۲۸. آنگاه در تنگی خود به خداوند فریاد برآوردند و او ایشان را از اضطرارشان رهایی بخشید.
۲۹. طوفان را آرام کرد و امواج دریاها را به سکونت آورد.
۳۰. آن‌ها شاد شدند زیرا آرامش یافتند و او ایشان را به بندر دلخواهشان رساند.
۳۱. خداوند را به خاطر رحمت او شکر کنند و به خاطر اعمال شگفت‌آور او برای بنی‌آدم.
۳۲. او را در مجمع قوم برافرازند و در شورای پیران او را ستایش کنند.
۳۳. او رودخانه‌ها را به بیابان تبدیل می‌کند و چشمه‌ها را به خشکی،
۳۴. زمین حاصلخیز را به شورزار به سبب بدی‌های ساکنان آن.
۳۵. او بیابان را به دریاچه آب و زمین خشک را به چشمه‌ها تبدیل می‌کند.
۳۶. او گرسنگان را در آنجا سکونت می‌دهد تا شهری برای سکونت بنا کنند.
۳۷. آنان کشتزارها می‌کارند و تاکستان‌ها غرس می‌کنند که میوه فراوان به بار می‌آورد.
۳۸. او آن‌ها را برکت می‌دهد و آن‌ها بسیار زیاد می‌شوند و دام‌هایشان کم نمی‌شود.
۳۹. وقتی که اندک شدند و به سبب فشار شر و سختی فروتن شدند،
۴۰. او خوار می‌کند سروران را و ایشان را در بیابانی بی‌راهه سرگردان می‌کند.
۴۱. اما او فقیر را از سختی بیرون می‌آورد و خانواده‌ها را مانند گله‌ها قرار می‌دهد.
۴۲. راست‌دلان می‌بینند و شادی می‌کنند و هر بی‌عدالتی دهانش را می‌بندد.
۴۳. هر که خردمند است این‌ها را ملاحظه کند و به رحمت‌های خداوند توجه نماید.

تفسیر:

سروده ۱۰۷ تأکید بر لطف و رحمت خداوند دارد که در شرایط مختلف نجات‌دهنده قوم خود بوده است. این سروده به تجربیات نجات در بیابان، تاریکی، بیماری و دریا اشاره می‌کند و همه را دعوت به شکرگزاری و ستایش خداوند می‌کند. این سروده به ما یادآوری می‌کند که خداوند همیشه حاضر است و در تنگی‌ها و سختی‌ها ما را نجات می‌دهد و باید همیشه او را به خاطر رحمت‌ها و نیکویی‌هایش شکر کنیم.

سرودهٔ یکصد و هشتم

موضوع:

اعتماد به خدا برای پیروزی :درخواست موفقیت از خدا.

سروده ۱۰۸ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که با تحسین و شکرگزاری به درگاه خداوند آغاز می‌شود و با دعای نجات و پیروزی به پایان می‌رسد. این سروده به نوعی ترکیبی از بخش‌هایی از نیایش های ۵۷ و ۶۰ است که آن حضرت در آن‌ها احساسات خود را بیان کرده است.

متن:

۱. دل من مستحکم است، ای خدا! من می‌سرایم و با تمام وجود تسبیح تو را می‌گویم.
۲. بیدار شو، ای چنگ و بربط! من سحرگاهان را بیدار خواهم کرد.
۳. تو را در میان قوم‌ها شکر خواهم گفت، ای خداوند! و در میان ملت‌ها تو را تسبیح خواهم گفت.
۴. زیرا که رحمت تو عظیم‌تر از آسمان‌هاست، و امانت تو تا به افلاک می‌رسد.
۵. ای خدا، در بالا از آسمان‌ها بلند شو! و جلال تو بر تمام زمین برافراشته شود.
۶. تا عزیزان تو رهایی یابند، با دست راست خود نجات ده و مرا اجابت فرما.
۷. خدا در جلال خود سخن گفته است: «شادمان خواهم شد، شکیم را تقسیم خواهم کرد و وادی سکوت را اندازه‌گیری خواهم نمود.
۸. جلعاد از آن من است، منسّا نیز از آن من است؛ افرایم کلاهخود من است و یهودا عصای سلطنت من.
۹. موآب لگن شستشوی من است، بر ادوم کفش خود را پرتاب خواهم کرد؛ ای فلسطین، بر من شادی کن.»
۱۰. کیست که مرا به شهر محصور درآورد؟ کیست که مرا تا ادوم هدایت کند؟
۱۱. آیا تو، ای خدا، که ما را طرد کرده‌ای؟ و آیا با لشکرهای ما بیرون نخواهی آمد؟
۱۲. ما را در تنگی یاری فرما، زیرا که یاری انسان بیهوده است.
۱۳. با خداوند قدرت خواهیم یافت، و او دشمنان ما را پایمال خواهد کرد.

تفسیر:

سروده ۱۰۸ نمونه‌ای زیبا از ترکیب شکرگزاری و دعا است. داوود با ایمان و اعتماد به خداوند، ابتدا او را ستایش و تسبیح می‌گوید و سپس از او درخواست نجات و یاری می‌کند. این سروده نشان‌دهنده‌ی اعتقاد داوود به رحمت و عظمت خداوند است و بر اهمیت اعتماد به خداوند در تمامی موقعیت‌های زندگی تأکید دارد. همچنین، داوود نشان می‌دهد که با خداوند می‌توان بر دشمنان غلبه کرد و در تنگی‌ها نجات یافت.

سرودهٔ یکصد و نهم

موضوع:
دعای داوود علیه دشمنان :درخواست عدالت برای شریران.

سروده ۱۰۹ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که به شکل دعایی شدید و التماسی برای نجات از دست دشمنان بیان شده است. در این سروده، داوود از خداوند می‌خواهد که در برابر اتهامات و توطئه‌های بی‌پایه و اساس دشمنانش، از او دفاع کند. این سروده به ویژه به خاطر درخواست‌های شدید داوود برای مجازات دشمنانش معروف است.
متن:

۱. ای خدای ستایش من، خاموش مباش!
۲. زیرا دهان شریر و دهان فریبکار بر من گشوده شده است؛ با زبان دروغین بر من سخن گفته‌اند.
۳. با سخنان نفرت‌انگیز مرا احاطه کرده‌اند و بی‌سبب با من جنگیده‌اند.
۴. عوض محبت من، با من خصومت ورزیده‌اند؛ اما من دعا می‌کنم.
۵. عوض نیکویی من، بدی به من رسانیده‌اند و عوض محبت من، نفرت.
۶. بر او شریری را بگمار و مدعی‌ای بر دست راستش بایستد.
۷. چون محاکمه شود، محکوم گردد و دعایش گناه به شمار آید.
۸. روزهایش اندک باشد و مقامش را دیگری بگیرد.
۹. فرزندانش یتیم و زنش بیوه گردد.
۱۰. فرزندانش آواره و گدا شوند و از خرابه‌های خود به گدایی بپردازند.
۱۱. طلبکار، تمامی مایملکش را برباید و غریبان دست‌رنجش را به تاراج برند.
۱۲. هیچ‌کس بر او رحم نکند و هیچ‌کس بر یتیمانش شفقت ننماید.
۱۳. نسلش منقطع شود و نامشان در نسل بعد محو گردد.
۱۴. گناه پدرانش نزد خداوند به یاد آورده شود و گناه مادرش محو نشود.
۱۵. همیشه پیش روی خداوند باشند تا یادشان از زمین محو گردد.
۱۶. زیرا که او یاد نیاورد که رحمت کند، بلکه مرد مسکین و فقیر و زار دل‌شکسته را آزار می‌داد.
۱۷. چون لعنت را دوست می‌داشت، بر او برسد؛ و چون برکت را خوش نداشت، از او دور شود.
۱۸. چون لعنت را به تن خود پوشید، مانند آب به اندرونش داخل شود و مانند روغن به استخوان‌هایش برسد.
۱۹. آن برای او چون جامه‌ای باشد که به خود می‌پوشد و چون کمربندی که همیشه آن را می‌بندد.
۲۰. این مزد مخالفان من از جانب خداوند است و اجر آنان که بر جان من بد می‌گویند.

۲۱. اما تو ای خداوند، خداوندگارم، به خاطر نامت با من به احسان رفتار کن؛ زیرا که رحمت تو نیکوست، مرا رهایی ده.
۲۲. زیرا که من مسکین و فقیر هستم و دلم در اندرونم مجروح است.
۲۳. چون سایه‌ای که مایل شده است، می‌روم؛ و مانند ملخ رانده شده هستم.
۲۴. زانوهایم از روزه سست شده است و گوشت من از پیه تهی شده است.
۲۵. و من نیز عار ایشان شده‌ام؛ مرا می‌بینند و سرهای خود را تکان می‌دهند.
۲۶. ای خدا خدایم، مرا یاری فرما و به رحمت خود مرا نجات ده.
۲۷. تا بدانند که این دست توست و تو خدا آن را کرده‌ای.
۲۸. لعنت بکنند اما تو برکت بده؛ چون برخیزند، خجل شوند اما بنده تو شادی نماید.
۲۹. مخالفان من به رسوایی آراسته شوند و چون ردا خجالت را بپوشند.
۳۰. من با دهان خود، خدا را بسیار حمد خواهم گفت و او را در میان جماعت‌ها تسبیح خواهم خواند.
۳۱. زیرا که او بر دست راست مسکین خواهد ایستاد تا او را از محکوم‌کنندگانش نجات دهد.

تفسیر:

سروده ۱۰۹ یکی از سرودههایی است که به خاطر دعای شدید داوود برای مجازات دشمنانش مشهور است. داوود در این سروده از خداوند درخواست می‌کند که در برابر شرارت و توطئه‌های دشمنانش، از او دفاع کند و آن‌ها را مجازات نماید. این سروده نشان‌دهنده‌ی احساسات عمیق داوود و اعتماد او به خداوند برای نجات و حمایت در برابر دشمنانش است.

سرودهٔ یکصد و دهم

موضوع:

پادشاهی و کهانت مسیحایی :پیش‌گویی در مورد مسیح.

سروده ۱۱۰ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که به عنوان یک نبوت درباره مسیحا شناخته می‌شود. این سروده به طور ویژه به فرمانروایی و کهانت جاودانی مسیح اشاره دارد. در این سروده، داوود پیش‌بینی می‌کند که مسیح به دست راست خداوند خواهد نشست و دشمنانش تحت فرمان او قرار خواهند گرفت.

متن:

۱. خداوند به سرور من گفت: «به دست راست من بنشین تا دشمنانت را زیر پای تو بگذارم.»
۲. خداوند عصای قدرت تو را از صهیون خواهد فرستاد: «در میان دشمنانت حکمرانی کن!»

۳. قوم تو در روز قدرت تو با اراده آزاد خواهند آمد؛ در زینت قدوسیّت، از رحم صبح، جوانی تو چون شبنم خواهد بود.
۴. خداوند قسم خورده است و پشیمان نخواهد شد: «تو تا به ابد کاهن هستی به رتبه ملکیصدق.»
۵. خداوند به دست راست تو است، در روز غضبش پادشاهان را خواهد زد.
۶. در میان امّت‌ها داوری خواهد کرد؛ همه جا را از جسدها پر خواهد ساخت، سرهای بسیاری را در زمین پهناور خواهد کوبید.
۷. از نهر در راه خواهد نوشید؛ بنابراین، سر خود را بلند خواهد کرد.

تفسیر:

سروده ۱۱۰ یک نبوت قوی و مشهود درباره مسیح و کهانت و فرمانروایی جاودانی او است. این سروده به نشستن مسیح به دست راست خدا، حکمرانی او در میان دشمنان، کهانت جاودانی او به رتبه ملکیصدق، داوری او بر پادشاهان و امّت‌ها، و پیروزی نهایی او اشاره دارد. این سروده در عهد جدید نیز بارها نقل شده و به عنوان پیش‌گویی از مسیحای آینده شناخته شده است.

سرودهٔ یکصد و یازدهم

موضوع:

ستایش برای کارهای خدا :وفاداری و قدرت خدا.

سروده ۱۱۱ یکی از سروده های ستایش و شکرگزاری است که به بزرگداشت اعمال شگفت‌انگیز خداوند می‌پردازد. این سروده به عنوان یک سرود حمد و سپاس، توجه به وفاداری و عدالت خداوند و اهمیت پیروی از دستورات او را نشان می‌دهد.

متن:

۱. هَلِّلُویاه! خداوند را با تمامی دل خود سپاس می‌گویم در جمع راستکاران و در جماعت.
۲. کارهای خداوند بزرگ است؛ کسانی که در آنها تفکر می‌کنند، آنها را می‌پسندند.
۳. کارهای او با جلال و شوکت است؛ و عدالت او تا به ابد پایدار است.
۴. او یادگارهای عجیب خود را به یادگار گذاشته است؛ خداوند مهربان و پر از رحمت است.
۵. او خوراک را به کسانی که از او می‌ترسند می‌دهد؛ عهد خود را تا به ابد به یاد می‌آورد.
۶. قدرت اعمال خود را به قوم خود نشان داده است؛ تا میراث قوم‌ها را به ایشان بدهد.
۷. کارهای دست او حقیقت و عدالت است؛ همه فرمان‌های او امانتدار است.
۸. آنها تا به ابد پایدار است؛ آنها در حقیقت و راستی انجام شده‌اند.
۹. او آزادی را به قوم خود فرستاده است؛ او عهد خود را تا به ابد دستور داده است؛ نام او قدوس و مهیب است.
۱۰. ترس از خداوند آغاز حکمت است؛ همه کسانی که آن را به جا می‌آورند، عقل خوبی دارند. حمد او تا به ابد پایدار است.

تفسیر:
سروده ۱۱۱ یک سرود ستایش و شکرگزاری است که به بزرگداشت اعمال شگفت‌انگیز خداوند، وفاداری و عدالت او و اهمیت پیروی از دستورات او می‌پردازد. این سروده تاکید بر تفکر و تأمل در اعمال خداوند و قدردانی از آنها، و نیز ترس از خداوند به عنوان اساس حکمت و فهم دارد.

سرودهٔ یکصد و دوازدهم

موضوع:
برکات برای پارسایان :شادی و موفقیت کسانی که خدا را می‌ترسند.

سروده ۱۱۲ نیز مانند سروده ۱۱۱ یکی از سروده های ستایش و شکرگزاری است. این سروده به توصیف فضایل مردی می‌پردازد که از خداوند می‌ترسد و فرمان‌های او را با دل و جان پیروی می‌کند. در این سروده، برکاتی که به این مرد عادل و پرهیزگار وعده داده شده است، شرح داده می‌شود.

۱. هَلِّلویاه! خوشا به حال کسی که از خداوند می‌ترسد و در فرمان‌های او بسیار رغبت دارد.
۲. نسل او بر زمین مقتدر خواهند بود؛ نسل راستکاران برکت خواهند یافت.
۳. توانگری و دولتمندی در خانهٔ او خواهند بود و عدالت او تا به ابد پایدار است.
۴. نور در تاریکی برای راستکاران می‌درخشد؛ او مهربان و رحیم و عادل است.
۵. خوشا به حال کسی که بخشنده و وام‌دهنده است؛ او امور خود را به عدالت اداره می‌کند.
۶. او هرگز متزلزل نخواهد شد؛ راستکار در یادگار ابدی خواهد بود.
۷. او از خبر بد نخواهد ترسید؛ دل او ثابت است و بر خداوند اعتماد دارد.
۸. دل او استوار است؛ او نخواهد ترسید، تا اینکه دشمنان خود را ببیند.
۹. او به فراخی عطا کرده است؛ عدالت او تا به ابد پایدار است؛ شاخ او با عزت برافراشته خواهد شد.
۱۰. شریر این را می‌بیند و غضب می‌کند؛ او با دندان‌های خود می‌خروشد و آب می‌شود؛ آرزوی شریران نابود خواهد شد.

تفسیر:
سروده ۱۱۲ به تمجید از مردی می‌پردازد که از خداوند می‌ترسد و فرمان‌های او را با دل و جان پیروی می‌کند. این سروده بر برکاتی که به این مرد عادل و پرهیزگار وعده داده شده است، تأکید دارد و به صفات اخلاقی و رفتارهای او اشاره می‌کند. این مرد به واسطه اعتماد به خداوند، عدالت، بخشندگی و استواری دل، به برکات مادی و روحانی فراوانی دست می‌یابد و دشمنان او نابود خواهند شد.

سرودهٔ یکصد و سیزدهم

موضوع:
ستایش خداوند بلندمرتبه :خداوندی که فروتنان را بلند می‌کند.

سروده ۱۱۳ یکی از سروده های ستایش و شکرگزاری است که به ستایش خداوند از طلوع تا غروب خورشید می‌پردازد. این سروده به بزرگی خداوند، لطف و مهربانی او نسبت به فقرا و نیازمندان اشاره دارد.
متن:

۱. هَلِّلویاه! ای بندگان خداوند، ستایش کنید، نام خداوند را ستایش کنید!
۲. نام خداوند مبارک باد از اکنون و تا به ابد.
۳. از طلوع آفتاب تا غروب آن، نام خداوند باید ستوده شود.
۴. خداوند بالاتر از همهٔ امت‌ها است، و جلال او بالاتر از آسمان‌ها است.
۵. کیست مثل خداوند، خدای ما، که در اعلی اعلی است؟
۶. او خود را خم می‌کند تا به آسمان و زمین بنگرد.
۷. او فقیر را از خاک برمی‌دارد و مسکین را از زباله‌دان بلند می‌کند.
۸. تا ایشان را با بزرگان، با بزرگان قوم خود، بنشاند.
۹. او زن نازا را در خانه ساکن می‌گرداند، مادر فرزندان شادمان. هَلِّلویاه!

تفسیر:
سروده ۱۱۳ به تمجید و ستایش خداوند از طلوع تا غروب خورشید می‌پردازد. این سروده به بزرگی، برتری و تواضع خداوند اشاره دارد و لطف و مهربانی او نسبت به فقرا و نیازمندان را مورد تأکید قرار می‌دهد. خداوند قادر است تا فقرا را به مقام‌های بالا برساند و نیازهای آنها را برآورده سازد. این سروده نشان‌دهندهٔ قدرت، عدالت و رحمت خداوند است که به همهٔ بندگانش توجه دارد و برکت‌های خود را به آنها عطا می‌کند.

سرودهٔ یکصد و چهاردهم

موضوع:
قدرت خدا در تاریخ بنی اسرائیل :خروج و معجزات خدا.

سروده ۱۱۴ یکی از سروده های ستایش و حمد است که به خروج قوم بنی‌اسرائیل از مصر و شگفتی‌های خداوند در هدایت و حمایت از آن‌ها اشاره دارد. این سروده قدرت خداوند در ایجاد تغییرات طبیعی و حمایت از مردمش را به تصویر می‌کشد.
متن:

۱. چون بنی اسرائیل از مصر بیرون آمد و خاندان یعقوب از قوم بیگانه،
۲. یهودا وفادار به خداوند گردید و بنی اسرائیل ملک او.
۳. دریا آن را دید و گریخت؛ رود اردن برگشت.
۴. کوه‌ها مثل قوچ‌ها رقصیدند و تپه‌ها مثل بره‌ها.

۵. ای دریا، تو را چه شد که گریختی؟ ای اردن، تو را چه شد که برگشتی؟
۶. ای کوه‌ها، شما را چه شد که مثل قوچ‌ها رقصیدید؟ و ای تپه‌ها، مثل بره‌ها؟
۷. ای زمین، به حضور خداوند بلرز، به حضور خدای یعقوب،
۸. که صخره را به برکه‌های آب بدل کرد و سنگ خارا را به چشمه‌های آب.

تفسیر:

سروده ۱۱۴ به شکوه و عظمت خداوند در هدایت و حمایت از قوم بنی‌اسرائیل اشاره دارد. این سروده به معجزات خداوند در خروج از مصر، عبور از دریای سرخ، عبور از رود اردن و تأمین نیازهای قوم در صحرای سینا اشاره می‌کند. قدرت خداوند در تغییر طبیعت و تأمین نیازهای قومش به تصویر کشیده شده و این سروده به ستایش و شکرگزاری از خداوند به دلیل این معجزات می‌پردازد.

سرودهٔ یکصد و پانزدهم

موضوع:

خداوند در برابر بت‌ها :تفاوت خداوند با بت‌های بی‌جان.

سروده ۱۱۵ یک سرود ستایش و تذکر است که از خداوند می‌خواهد جلال را به خودش برگرداند، نه به انسان‌ها. همچنین به بیهودگی بت‌ها و عظمت خداوند تاکید می‌کند و ایمان‌داران را تشویق به اعتماد و ستایش خداوند می‌نماید.

متن:

۱. ای خداوند، نه ما، نه ما، بلکه نام خود را جلال ده، به سبب رحمتت و به سبب امانتت.
۲. چرا امت‌ها بگویند: "خدای ایشان کجاست؟"
۳. خدای ما در آسمان‌هاست؛ هر چه خواسته است، کرده است.
۴. بت‌های ایشان نقره و طلاست، کار دست انسان‌ها.
۵. دهان دارند ولی سخن نمی‌گویند؛ چشم‌ها دارند ولی نمی‌بینند.
۶. گوش‌ها دارند ولی نمی‌شنوند؛ بینی دارند ولی بو نمی‌کنند.
۷. دست‌ها دارند ولی لمس نمی‌کنند؛ پاها دارند ولی راه نمی‌روند؛ صدایی از گلویشان در نمی‌آید.
۸. آنانی که آن‌ها را ساختند مانندشان می‌گردند؛ و همه‌ی آنانی که به آنها اعتماد دارند.
۹. ای بنی اسرائیل، بر خداوند توکل کن؛ او کمک و سپر ایشان است.
۱۰. ای خاندان هارون، بر خداوند توکل کن؛ او کمک و سپر ایشان است.
۱۱. ای ترسندگان خداوند، بر خداوند توکل کنید؛ او کمک و سپر ایشان است.
۱۲. خداوند ما را یاد کرده است؛ او ما را برکت خواهد داد؛ او خاندان بنی اسرائیل را برکت خواهد داد؛ او خاندان هارون را برکت خواهد داد.
۱۳. او ترسندگان خداوند را برکت خواهد داد؛ چه کوچک و چه بزرگ.
۱۴. خداوند برکت دهد شما را؛ شما و فرزندانتان را.

۱۵. شما مبارک هستید از خداوند؛ که آسمان و زمین را ساخته است.
۱۶. آسمان‌های آسمان‌ها برای خداوند است؛ ولی زمین را به بنی آدم داده است.
۱۷. مردگان خداوند را ستایش نمی‌کنند، و نه هیچ‌کسی که به سکوت فرود می‌آید.
۱۸. اما ما خداوند را ستایش خواهیم کرد، از اکنون و تا به ابد. هللویاه!

تفسیر:

سروده ۱۱۵ تاکید بر جلال خداوند و ناتوانی بت‌ها در برابر او دارد. این سروده قوم بنی اسرائیل را تشویق به اعتماد به خداوند و ستایش او به دلیل رحمت و امانت بی‌پایانش می‌کند. همچنین، برکت‌های خداوند برای نسل‌های آینده و اهمیت ستایش خداوند در طول زندگی به تصویر کشیده شده است.

سرودهٔ یکصد و شانزدهم

موضوع:

محبت و وفاداری خداوند:شکرگزاری برای نجات از مرگ.

سروده ۱۱۶ یکی از سرودهای ستایش در کتاب تهلیم است که شامل شکرگزاری و قدردانی از خداوند به خاطر نجات و رحمت او می‌باشد. این سروده از زبان فردی بیان می‌شود که خداوند او را از مشکلات و خطرات نجات داده و او اکنون به عبادت و ستایش خداوند متعهد است.

متن:

۱. خداوند را دوست می‌دارم زیرا دعای مرا شنیده است.
۲. چون گوش خود را به من مایل کرد، من در تمامی ایام خود او را خواهم خواند.
۳. ریسمان‌های مرگ مرا احاطه کرد و دردهای جهنم به من رسید؛ به تنگی و غم گرفتار شدم.
۴. آنگاه نام خداوند را خواندم: "ای خداوند، جانم را نجات بده!"
۵. خداوند رحیم و عادل است؛ بلی، خدای ما مهربان است.
۶. خداوند ساده‌دل‌ها را حفظ می‌کند؛ زمانی که فقیر بودم، او مرا نجات داد.
۷. ای جان من، به آرامی بازگشت کن، زیرا خداوند تو را نیکویی کرده است.
۸. زیرا تو جانم را از مرگ رهانیده‌ای، چشمانم را از اشک و پای‌هایم را از لغزش.
۹. من در حضور خداوند در سرزمین زندگان خواهم راه رفت.
۱۰. ایمان آوردم، بنابراین سخن گفتم: "من به شدت پریشان بودم."
۱۱. من در عجلت خود گفتم: "تمامی مردم دروغگو هستند."
۱۲. با چه چیزی می‌توانم به خداوند پاسخ دهم برای تمامی نیکی‌هایش به من؟
۱۳. جام نجات را برمی‌دارم و نام خداوند را خواهم خواند.
۱۴. نذرهای خود را به خداوند ادا خواهم کرد، در حضور تمامی قومش.
۱۵. مرگ پرهیزکاران او در نظر خداوند گرانبهاست.

۱۶. ای خداوند، براستی که من بنده تو هستم؛ من بنده تو هستم، پسر کنیز تو. تو بندهای مرا گشودی.
۱۷. قربانی شکرگزاری را به تو تقدیم می‌کنم و نام خداوند را خواهم خواند.
۱۸. نذرهای خود را به خداوند ادا خواهم کرد، در حضور تمامی قومش.
۱۹. در محوطه‌های خانه خداوند، در میان تو ای اورشلیم! هللویاه!

تفسیر:

سروده ۱۱۶ یک سرود شکرگزاری و ستایش به خداوند به خاطر رحمت، عدالت و نجات اوست. شاعر از خداوند به خاطر نجات از مشکلات و خطرات شکرگزاری می‌کند و تصمیم می‌گیرد که در تمام روزهای زندگی خود به خداوند اعتماد کند و او را ستایش کند. این سروده نشان‌دهنده‌ی ایمان عمیق و تعهد به خداوند است و برکت‌های الهی را برای فردی که به خداوند اعتماد می‌کند، بیان می‌کند.

سرودهٔ یکصد و هفدهم

موضوع:

ستایش جهانی خداوند :کوتاه‌ترین سروده ، دعوت به ستایش خدا.

سروده ۱۱۷ کوتاه‌ترین سروده در زبور شریف است و همچنین کوتاه‌ترین فصل در کل این کتاب مقدس. این سروده یک سرود شکرگزاری و ستایش به خداوند است و به تمامی اقوام و ملل دنیا دستور می‌دهد که خداوند را تمجید کنند. این سروده شامل دو آیه است که در آنها به اهمیت و ارزش ستایش خداوند اشاره شده است.

متن:

۱. تمامی ملت‌ها، خداوند را تمجید کنید؛ همه اقوام، او را بستایید!
۲. زیرا رحمت او بر ما عظیم است و امانت خداوند تا به ابد برقرار است. سپاس مر خدای را!

تفسیر:

سروده ۱۱۷ یک دعوت جهانی به ستایش و تمجید از خداوند است. این سروده با تاکید بر رحمت عظیم و امانت پایدار خداوند، تمامی ملت‌ها و اقوام را به ستایش از او فرا می‌خواند. با وجود کوتاه بودن، این سروده پیام عمیقی دارد که بر اهمیت ستایش و شکرگزاری از خداوند به خاطر رحمت و وفاداری او تاکید می‌کند. این سروده نشان‌دهنده‌ی جهانی بودن پیام خداوند و دعوت همه انسان‌ها به ستایش او است.

سرودهٔ یکصد و هجدهم

موضوع:

محبت جاودانی خدا :ستایش خداوند برای نجاتش.

سروده ۱۱۸ یکی از سرودههای پرشور و پرستش در کتاب تهلیم است که در آن نویسنده خداوند را به خاطر محبت ابدی و قدرت نجات‌بخش او ستایش می‌کند. این سروده به خداوند اعتماد و سپاسگزاری می‌کند و با شادمانی و جشن همراه است. همچنین در این سروده بخش‌های متعددی به ماجرای خروج و رستگاری قوم بنی اسرائیل اشاره دارد.
متن:

۱. خداوند را شکر کنید، زیرا او نیکوست و محبت او جاودانه است.
۲. بگذارید بنی اسرائیل بگویید: "محبت او جاودانه است."
۳. بگذارید خاندان هارون بگوید: "محبت او جاودانه است."
۴. بگذارید همه کسانی که از خداوند می‌ترسند، بگویند: "محبت او جاودانه است."
۵. در تنگی به سوی خداوند ندا کردم؛ خداوند مرا پاسخ داد و مرا به مکانی وسیع برد.
۶. خداوند با من است؛ نخواهم ترسید. انسان‌ها چه می‌توانند به من کنند؟
۷. خداوند با من در میان یاوران من است؛ به سقوط دشمنانم نگاه خواهم کرد.
۸. اعتماد به خداوند بهتر است از اعتماد به انسان‌ها.
۹. اعتماد به خداوند بهتر است از اعتماد به شاهزادگان.
۱۰. تمامی ملت‌ها مرا احاطه کردند؛ به نام خداوند، آنها را نابود خواهم کرد.
۱۱. آنها مرا احاطه کردند، بلی، مرا احاطه کردند؛ به نام خداوند، آنها را نابود خواهم کرد.
۱۲. آنها مرا مانند زنبوران احاطه کردند؛ آنها مانند آتش خارها خاموش شدند؛ به نام خداوند، آنها را نابود خواهم کرد.
۱۳. تو مرا سخت به عقب راندی تا بیفتم؛ اما خداوند مرا یاری داد.
۱۴. خداوند قوت و سرود من است؛ او نجات‌دهنده من شده است.
۱۵. صدای شادی و نجات در خیمه‌های صدیقان است: "دست راست خداوند کارهای پرقدرت انجام می‌دهد."
۱۶. دست راست خداوند برافراشته شده است؛ دست راست خداوند کارهای پرقدرت انجام می‌دهد.
۱۷. نخواهم مرد، بلکه زنده خواهم ماند و کارهای خداوند را اعلام خواهم کرد.
۱۸. خداوند مرا به سختی تنبیه کرد، اما به مرگ نسپرد.
۱۹. دروازه‌های عدالت را برای من بگشایید؛ وارد آنها خواهم شد و خداوند را شکر خواهم کرد.
۲۰. این دروازه خداوند است؛ صدیقان وارد آن خواهند شد.
۲۱. تو را شکر می‌کنم که مرا شنیدی و نجات من شدی.
۲۲. سنگی که بناکنندگان آن را رد کردند، سر زاویه شده است.
۲۳. این از جانب خداوند است و در نظر ما شگفت‌انگیز است.
۲۴. این روزی است که خداوند ساخته است؛ در آن شادمان و خوشحال خواهیم بود.
۲۵. خداوندا، نجات ده! خداوندا، کامیابی ده!

۲۶. مبارک است کسی که به نام خداوند می‌آید؛ از خانه خداوند شما را برکت داده‌ایم.
۲۷. خداوند خداست و او به ما نور بخشیده است. قربانی را با طناب‌ها به شاخ‌های مذبح ببندید.
۲۸. تو خدای من هستی و تو را شکر خواهم کرد؛ تو خدای من هستی و تو را بلند خواهم داشت.
۲۹. خداوند را شکر کنید، زیرا او نیکوست و محبت او جاودانه است.

تفسیر:

سروده ۱۱۸ سرشار از شکرگزاری، ستایش و اعتماد به خداوند است. نویسنده از تجربه‌های شخصی خود در مواجهه با مشکلات و نجات خداوند سخن می‌گوید و همه را به شکرگزاری و ستایش خداوند دعوت می‌کند. این سروده به اهمیت اعتماد به خداوند و قدرت نجات‌بخش او تاکید می‌کند و به عنوان یک پیام امید و ایمان برای همه مردم تلقی می‌شود.

سرودهٔ یکصد و نزدهم

موضوع:

عشق به شریعت خداوند :طولانی‌ترین سر.ده، تمرکز بر کلام خدا.

سروده ۱۱۹ یکی از بزرگ‌ترین و طولانی‌ترین نیایش در کتاب زبور شریف است که به محبت به شریعت خداوند و اهمیت کلام او می‌پردازد. این سروده شامل ۱۷۶ آیه است و به هشت بخش تقسیم شده است، هر بخش با یکی از حروف الفبای عبری شروع می‌شود.

متن:

۱. خوشا به حال کسانی که در راه بی‌عیبی سلوک می‌کنند، آنان که در شریعت خداوند گام برمی‌دارند.
۲. خوشا به حال کسانی که شهادات او را نگاه می‌دارند و با تمام دل او را می‌طلبند.
۳. آنان نه تنها بدی نمی‌کنند، بلکه در راه‌های او گام برمی‌دارند.
۴. تو فرمان‌هایت را داده‌ای تا با دقت نگاه داشته شوند.
۵. کاش که راه‌های من استوار بود تا فرایض تو را نگاه دارم.
۶. آنگاه، چون به تمامی فرمان‌هایت توجه کنم، شرمسار نخواهم شد.
۷. تو را با قلبی راست شکر خواهم گفت، چون احکام عادله‌ات را بیاموزم.
۸. فرایض تو را نگاه خواهم داشت؛ مرا هرگز ترک مکن.

۹. چگونه جوان راه خود را پاک نگاه دارد؟ با نگاه داشتن آن مطابق کلام تو.
۱۰. با تمامی دل خود تو را جسته‌ام؛ مگذار از فرمان‌هایت گمراه شوم.
۱۱. کلام تو را در دل خود نهفته‌ام تا به تو گناه نورزم.
۱۲. ای خداوند، تو متبارک هستی؛ فرایض خود را به من بیاموز.

۱۳. با لبان خود تمامی احکام دهان تو را اعلام کرده‌ام.
۱۴. در طریق شهادات تو چنان شادمانم که گویی همه دارایی‌ها را دارم.
۱۵. در فرمان‌هایت تأمل خواهم کرد و به راه‌های تو توجه خواهم نمود.
۱۶. در فرایض تو وجد خواهم نمود؛ کلام تو را فراموش نخواهم کرد.

۱۷. بر بنده‌ات احسان فرما تا زنده بمانم و کلام تو را نگاه دارم.
۱۸. چشمانم را بگشا تا شگفتی‌های شریعت تو را ببینم.
۱۹. من بر زمین بیگانه‌ام؛ فرمان‌هایت را از من مخفی مکن.
۲۰. جان من پیوسته مشتاق احکام توست.
۲۱. تو متکبران را سرزنش کرده‌ای؛ آنان که از فرمان‌هایت گمراه می‌شوند ملعونند.
۲۲. ملامت و خجالت را از من دور کن، زیرا که شهادات تو را نگاه داشته‌ام.
۲۳. سروران نیز بنشینند و بر من بدگویی کنند، اما بنده‌ات در فرایض تو تأمل می‌کند.
۲۴. شهادات تو لذت من است؛ آنان مشاوران منند.

۲۵. جان من به خاک چسبیده است؛ مرا به کلام خود زنده ساز.
۲۶. راه‌های خود را بیان کردم و مرا اجابت نمودی؛ فرایض خود را به من بیاموز.
۲۷. مرا طریق فرمان‌هایت را بفهمان تا در شگفتی‌های تو تأمل کنم.
۲۸. جان من از غم می‌گدازد؛ به کلام خود مرا استوار ساز.
۲۹. طریق دروغ را از من دور کن و شریعت خود را به من ببخش.
۳۰. راه امانت را برگزیده‌ام؛ احکام تو را پیش خود نهاده‌ام.
۳۱. شهادات تو را بر پا داشته‌ام؛ ای خداوند، مرا شرمسار مکن.
۳۲. طریق فرمان‌هایت را خواهم دوید، زیرا دل مرا فراخ ساخته‌ای.

۳۳. ای خداوند، طریق فرایض خود را به من بیاموز، تا آن را تا به آخر نگاه دارم.
۳۴. مرا فهیم ساز تا شریعت تو را نگاه دارم و آن را به تمامی دل خود رعایت کنم.
۳۵. مرا در مسیر فرمان‌هایت بگردان، زیرا که در آن سرور یافته‌ام.
۳۶. دل مرا به سوی شهادات خود بگردان و نه به سوی مال‌اندوزی.
۳۷. چشمانم را از دیدن بطالت برگردان؛ به طریق خود مرا زنده ساز.
۳۸. کلام خود را برای بنده‌ات استوار کن، که برای ترسندگان توست.
۳۹. ملامتی را که از آن می‌ترسم دور کن، زیرا که احکام تو نیکوست.
۴۰. اینک من مشتاق فرمان‌هایت هستم؛ به عدالت خود مرا زنده ساز.

۴۱. ای خداوند، رحمت‌های تو بر من بیاید و نجات تو مطابق کلام تو،
۴۲. آنگاه پاسخی برای ملامت‌کننده‌ام خواهم داشت، زیرا به کلام تو اعتماد دارم.
۴۳. کلام راستین را به تمامی از دهانم مگیر، زیرا که به احکام تو امید دارم.
۴۴. شریعت تو را پیوسته نگاه خواهم داشت، همیشه و تا به ابد.

۴۵. در آزادی گام خواهم برداشت، زیرا که فرمان‌هایت را جسته‌ام.
۴۶. شهادات تو را در برابر پادشاهان بیان خواهم کرد و شرمنده نخواهم شد.
۴۷. در فرمان‌هایت که محبت دارم، وجد خواهم نمود.
۴۸. دستانم را به سوی فرمان‌هایت که محبت دارم خواهم برداشت و در فرایض تو تأمل خواهم کرد.

۴۹. کلام خود را که به بنده‌ات داده‌ای به یاد آور، زیرا که مرا امیدوار ساخته‌ای.
۵۰. این تسلی من در مصیبت من است، زیرا که کلام تو مرا زنده ساخته است.
۵۱. متکبران سخت مرا استهزا کرده‌اند، اما من از شریعت تو منحرف نشده‌ام.
۵۲. احکام ازلی تو را به یاد آورده‌ام، ای خداوند، و خود را تسلی داده‌ام.
۵۳. خشم مرا فراگرفته به سبب شریران که شریعت تو را ترک کرده‌اند.
۵۴. فرایض تو برای من نغمه بوده است در خانهٔ غربتم.
۵۵. در شب نام تو را به یاد آورده‌ام، ای خداوند، و شریعت تو را نگاه داشته‌ام.
۵۶. این بر من واقع شده، زیرا که فرمان‌هایت را رعایت کرده‌ام.

۵۷. سهم من تو هستی، ای خداوند؛ گفته‌ام که کلام تو را نگاه خواهم داشت.
۵۸. تمامی دل خود را برای کسب لطف تو به کار گرفته‌ام؛ بر من رحم کن مطابق کلام خود.
۵۹. راه‌های خود را تفکر کرده‌ام و گام‌های خود را به سوی شهادات تو برگردانیده‌ام.
۶۰. شتاب کرده‌ام و در تأخیر نبوده‌ام تا فرمان‌هایت را نگاه دارم.
۶۱. طناب‌های شریران بر گردن من افکنده شده است، اما شریعت تو را فراموش نکرده‌ام.
۶۲. در نیمه‌های شب بر می‌خیزم تا تو را به سبب احکام عادله‌ات سپاس گویم.
۶۳. من همدم همهٔ ترسندگان توام، آنان که فرمان‌هایت را نگاه می‌دارند.
۶۴. ای خداوند، زمین از محبت تو پر است؛ فرایض خود را به من بیاموز.

۶۵. با بندهٔ خود به نیکی عمل کرده‌ای، ای خداوند، مطابق کلام خود.
۶۶. به من بصیرت نیکو و معرفت بیاموز، زیرا که به فرمان‌هایت ایمان دارم.
۶۷. پیش از آنکه زحمت ببینم، گمراه بودم، اما اکنون کلام تو را نگاه می‌دارم.
۶۸. تو نیکو هستی و نیکو می‌کنی؛ فرایض خود را به من بیاموز.
۶۹. متکبران دروغ‌ها بر من می‌بافند، اما من با تمامی دل خود فرمان‌هایت را نگاه خواهم داشت.
۷۰. دل آنان چون پیه است، اما من در شریعت تو سرور یافته‌ام.
۷۱. نیکو بود که زحمت دیدم تا فرایض تو را بیاموزم.
۷۲. شریعت دهان تو برای من از هزاران سکهٔ طلا و نقره نیکوتر است.

۷۳. دستان تو مرا ساخته و پرداخته است؛ مرا فهم بده تا فرمان‌هایت را بیاموزم.
۷۴. ترسندگان تو، چون مرا ببینند شاد خواهند شد، زیرا که بر کلام تو امید داشته‌ام.
۷۵. می‌دانم، ای خداوند، که احکام تو عادل است و در امانت خود مرا زحمت داده‌ای.
۷۶. محبت پایدار تو تسلی من باشد، مطابق کلامی که به بندهٔ خود داده‌ای.
۷۷. رحمت‌های تو بر من بیاید تا زنده بمانم، زیرا که شریعت تو لذت من است.
۷۸. متکبران شرمسار شوند، زیرا که مرا به دروغ افکنده‌اند؛ اما من در فرایض تو تأمل خواهم کرد.
۷۹. ترسندگان تو به من بازگشت کنند تا شهادات تو را بدانند.
۸۰. دل من در فرایض تو کامل باشد تا شرمسار نشوم.
۸۱. جان من مشتاق نجات توست، بر کلام تو امید داشته‌ام.
۸۲. چشمان من مشتاق کلام توست، می‌گویم: «کی مرا تسلی خواهی داد؟»
۸۳. زیرا که من همچون مشک در دود گشته‌ام، اما فرایض تو را فراموش نکرده‌ام.
۸۴. چند روز بندهٔ تو باقی است؟ از آزاردهندگان من انتقام بگیر.
۸۵. متکبران چاه‌ها برای من کنده‌اند، آنان که مطابق شریعت تو نیستند.
۸۶. تمامی فرمان‌های تو امین است؛ مرا به دروغ آزار داده‌اند، یاری‌ام ده.
۸۷. مرا نزدیک به تمامی بر زمین افکنده‌اند، اما فرمان‌هایت را ترک نکرده‌ام.
۸۸. مطابق محبت پایدار خود مرا زنده ساز، تا شهادات دهان تو را نگاه دارم.
۸۹. ای خداوند، کلام تو تا به ابد در آسمان استوار است.
۹۰. امانت تو نسل اندر نسل است؛ زمین را استوار ساخته‌ای و باقی است.
۹۱. تمامی آن‌ها امروز بر حسب احکام تو ایستاده‌اند، زیرا که همهٔ آن‌ها خدمتگزاران تواند.
۹۲. اگر شریعت تو لذت من نبود، آنگاه در مصیبت خود هلاک شده بودم.
۹۳. تا به ابد فرایض تو را فراموش نخواهم کرد، زیرا که به واسطهٔ آن‌ها مرا زنده ساخته‌ای.
۹۴. من از آن تو هستم، مرا نجات ده، زیرا که فرمان‌هایت را جسته‌ام.
۹۵. شریران منتظر من بوده‌اند تا مرا هلاک کنند، اما من شهادات تو را تفکر کرده‌ام.
۹۶. به هر کمالی انتها دیده‌ام، اما فرمان تو بی‌نهایت است.
۹۷. آه، چگونه شریعت تو را محبت دارم! تمامی روز تفکر من در آن است.
۹۸. فرمان‌هایت مرا از دشمنانم حکیم‌تر ساخته است، زیرا که آن‌ها همیشه با من است.
۹۹. از تمامی معلمان خود فهم بیشتر یافته‌ام، زیرا که شهادات تو تفکر من است.
۱۰۰. از مشایخ حکیم‌ترم، زیرا که فرایض تو را نگاه داشته‌ام.
۱۰۱. پاهایم را از هر راه بد باز داشته‌ام تا کلام تو را نگاه دارم.
۱۰۲. از احکام تو منحرف نشده‌ام، زیرا که تو خود مرا تعلیم داده‌ای.
۱۰۳. چه شیرین است کلام تو به کام من، از عسل به دهان من شیرین‌تر.

۱۰۴. از فرایض تو فهم یافته‌ام، از این رو هر راه دروغین را دشمن می‌دارم.
۱۰۵. کلام تو چراغی است برای پای من و نوری برای مسیر من.
۱۰۶. قسم خورده‌ام و استوار خواهم ماند که احکام عادلهٔ تو را نگاه دارم.
۱۰۷. سخت زحمت دیده‌ام؛ ای خداوند، مرا به کلام خود زنده ساز.
۱۰۸. هدایای ارادی دهان مرا بپذیر، ای خداوند، و احکام خود را به من بیاموز.
۱۰۹. جان من همیشه در دست من است، اما شریعت تو را فراموش نکرده‌ام.
۱۱۰. شریران دامی برای من نهاده‌اند، اما از فرمان‌های تو منحرف نشده‌ام.
۱۱۱. شهادات تو میراث ابدی من است، زیرا که شادمانی دل من است.
۱۱۲. دل من به انجام فرایض تو مایل شده است، همیشه و تا به ابد.
۱۱۳. اهل دو دلی را دشمن می‌دارم، اما شریعت تو را محبت دارم.
۱۱۴. تو پناه و سپر من هستی؛ بر کلام تو امید داشته‌ام.
۱۱۵. ای بدکاران از من دور شوید، تا فرامین خدای خود را نگاه دارم.
۱۱۶. مرا مطابق کلام خود زنده بدار تا زنده بمانم و مرا شرمسار امیدم مگردان.
۱۱۷. مرا نگاه دار و نجات خواهم یافت و همیشه به فرایض تو التفات خواهم کرد.
۱۱۸. تمامی کسانی را که از فرایض تو منحرف شده‌اند طرد کرده‌ای، زیرا که نیرنگ آنان دروغ است.
۱۱۹. تمامی شریران زمین را همچون کثافات بر می‌داری؛ از این رو شهادات تو را محبت دارم.
۱۲۰. از ترس تو بدن من می‌لرزد و از احکام تو ترسانم.
۱۲۱. عدالت و انصاف به جا آورده‌ام؛ مرا به ستمگرانم تسلیم مکن.
۱۲۲. برای بندهٔ خود ضامن شو تا به خوبی باشد؛ مغروران مرا ستم مکنند.
۱۲۳. چشمان من مشتاق نجات تو و کلام عدالت توست.
۱۲۴. با بندهٔ خود بر حسب محبت پایدار خود عمل کن و فرایض خود را به من بیاموز.
۱۲۵. من بندهٔ تو هستم، مرا فهم بده تا شهادات تو را بدانم.
۱۲۶. وقت عمل برای خداوند است، زیرا که شریعت تو را نقض کرده‌اند.
۱۲۷. از این رو فرمان‌هایت را محبت دارم، بیش از طلا و حتی طلا ناب.
۱۲۸. از این رو تمامی فرایض تو را در هر چیز صحیح می‌دانم و هر راه دروغین را دشمن می‌دارم.
۱۲۹. شهادات تو عجیب است، از این رو جان من آن‌ها را نگاه داشته است.
۱۳۰. آشکار شدن کلام تو نور می‌بخشد و به ساده‌دل فهم می‌بخشد.
۱۳۱. دهان خود را باز کرده‌ام و نفس کشیده‌ام، زیرا که مشتاق فرمان‌هایت بوده‌ام.
۱۳۲. به من التفات کن و بر من رحم فرما، همان‌گونه که بر دوستداران نام خود عمل می‌کنی.
۱۳۳. گام‌های مرا در کلام خود استوار کن و هیچ گناهی بر من مسلط نشود.
۱۳۴. مرا از ظلم انسان‌ها برهان تا فرمان‌هایت را نگاه دارم.

۱۳۵. روی خود را بر بندهٔ خود روشن ساز و فرایض خود را به من بیاموز.
۱۳۶. نهرهای آب از چشمانم جاری است، زیرا که شریعت تو نگاه داشته نشده است.
۱۳۷. تو عادل هستی، ای خداوند، و احکام تو راست است.
۱۳۸. شهادات خود را به عدالت و امانت عظیم داده‌ای.
۱۳۹. غیرت من مرا تلف کرده است، زیرا که دشمنان من کلام تو را فراموش کرده‌اند.
۱۴۰. کلام تو بسیار خالص است، از این رو بندهٔ تو آن را محبت دارد.
۱۴۱. من کوچک و حقیرم، اما فرایض تو را فراموش نکرده‌ام.
۱۴۲. عدالت تو عدالت ابدی است و شریعت تو حقیقت است.
۱۴۳. تنگی و مشقت مرا دریافته است، اما فرمان‌های تو لذت من است.
۱۴۴. عدالت شهادات تو تا ابدالآباد است؛ به من فهم بده تا زنده بمانم.
۱۴۵. با تمامی دل خود ندا کرده‌ام؛ مرا اجابت فرما، ای خداوند، تا فرایض تو را نگاه دارم.
۱۴۶. تو را خوانده‌ام؛ مرا نجات ده تا شهادات تو را رعایت کنم.
۱۴۷. پیش از سپیده‌دم برمی‌خیزم و ناله می‌کنم؛ بر کلام تو امید داشته‌ام.
۱۴۸. چشمانم از پاس‌های شبانه پیشی گرفته است تا در کلام تو تأمل کنم.
۱۴۹. صدای من را بشنو بر حسب محبت پایدار خود؛ ای خداوند، مرا به عدالت خود زنده ساز.
۱۵۰. آنان که با نیرنگ مرا تعقیب می‌کنند نزدیک شده‌اند؛ آنان از شریعت تو دور شده‌اند.
۱۵۱. اما تو ای خداوند نزدیک هستی و تمامی فرمان‌هایت حقیقت است.
۱۵۲. از قدیم شهادات تو را می‌دانم که آن‌ها را تا ابدالآباد بنیاد نهاده‌ای.
۱۵۳. مصیبت مرا ببین و مرا برهان، زیرا که شریعت تو را فراموش نکرده‌ام.
۱۵۴. به دعوای من رسیدگی کن و مرا رهایی ده؛ مرا به کلام خود زنده ساز.
۱۵۵. نجات از شریران دور است، زیرا که فرایض تو را نمی‌جویند.
۱۵۶. رحمت‌های تو عظیم است، ای خداوند؛ مرا به عدالت خود زنده ساز.
۱۵۷. آزاردهندگان و دشمنان من بسیارند، اما از شهادات تو منحرف نشده‌ام.
۱۵۸. پیمان‌شکنان را دیده‌ام و نفرت کرده‌ام، زیرا که کلام تو را نگاه نداشته‌اند.
۱۵۹. ببین که فرمان‌هایت را محبت دارم؛ ای خداوند، مرا به محبت پایدار خود زنده ساز.
۱۶۰. تمامی کلام تو حقیقت است و هر یک از احکام عادل تو تا به ابدالآباد است.

۱۶۱. سروران مرا بی‌سبب آزار داده‌اند، اما دل من تنها از کلام تو ترسان است.
۱۶۲. من بر کلام تو شادمانم، همچون کسی که غنیمتی عظیم یافته باشد.
۱۶۳. دروغ را نفرت دارم و آن را مکروه می‌دانم، اما شریعت تو را محبت دارم.
۱۶۴. هفت بار در روز تو را ستایش

۱۶۵. می‌کنم، به سبب احکام عادلهٔ تو.
۱۶۶. کسانی که شریعت تو را محبت دارند آرامش عظیمی دارند و هیچ چیز نمی‌تواند آنان را بلغزاند.
۱۶۷. بر نجات تو امید داشته‌ام، ای خداوند، و فرمان‌هایت را به جا آورده‌ام.
۱۶۸. جان من شهادات تو را نگاه داشته است؛ آن‌ها را بسیار محبت دارم.
۱۶۹. فرمان‌ها و شهادات تو را نگاه داشته‌ام، زیرا که تمامی راه‌های من پیش توست.

۱۷۰. فریاد من به حضور تو برسد، ای خداوند؛ بر حسب کلام خود مرا فهم بده.
۱۷۱. دعای من به حضور تو بیاید؛ مطابق کلام خود مرا رهایی ده.
۱۷۲. لبانم تسبیح خواهد گفت، زیرا که فرایض خود را به من آموخته‌ای.
۱۷۳. زبانم کلام تو را خواهد سرود، زیرا که تمامی فرمان‌هایت عدالت است.
۱۷۴. دست تو مرا یاری کند، زیرا که فرمان‌هایت را برگزیده‌ام.
۱۷۵. مشتاق نجات تو بوده‌ام، ای خداوند، و شریعت تو لذت من است.
۱۷۶. جان من زنده بماند و تو را سپاس گوید و احکام تو مرا یاری کند.
۱۷۷. من چون گوسفند گمشده سرگردان شده‌ام؛ بندهٔ خود را بجوی، زیرا که فرمان‌هایت را فراموش نکرده‌ام.

تفسیر:

این سروده یک سرود طولانی در ستایش خداوند و کلام اوست، و تأکید بسیاری بر اهمیت و لذت یافتن در فرمان‌ها و احکام الهی دارد.

سروده ۱۱۹ به وضوح بر اهمیت شریعت و کلام خداوند تأکید می‌کند و بنده گان را به عشق، اعتماد و پیروی از او دعوت می‌نماید. این سروده الهام‌بخش، نمونه‌ای از عمق ایمان و ارتباط نزدیک با خداوند است.

سروده ۱۱۹ یکی از شاهکارهای الهام‌بخش کتاب مقدس است که عشق عمیق به خداوند و شریعت او را به زیباترین شکل ممکن بیان می‌کند. این سروده نشان‌دهنده اهمیت مطالعه، تأمل و عمل بر اساس کلام خدا است و الگویی برای رابطه نزدیک با خدا ارائه می‌دهد.

سرودهٔ یکصد و بیستم

موضوع:

دعای آرامش در میان دشمنان :شکایت از شریران.

سروده ۱۲۰ یکی از سروده های تسبیح و دعاهای حضرت داوود(ع) است که به عنوان یکی از سرودهای صعود (سرودهای سفر) شناخته می‌شود. این سروده ها معمولاً در زمان‌های خاص و مهمی مانند جشن‌های بزرگ، به ویژه در مسیر به سوی اورشلیم، خوانده می‌شدند. سروده ۱۲۰ درباره مشکلات و دروغ‌هایی است که نویسنده با آن‌ها روبرو شده و درخواست کمک از خداوند برای رهایی از آن‌ها دارد.

متن:

۱. در تنگی خود به خداوند ندا کردم و او مرا اجابت نمود.
۲. ای خداوند، جانم را از لب‌های دروغگو و زبان فریبنده رهایی ده!
۳. ای زبان فریبنده، تو را چه داده خواهد شد و چه به تو افزوده خواهد شد؟
۴. تیرهای تیز جنگجو با زغال‌های سوزان درخت جونیپر.
۵. وای بر من که در میان مسخ اقامت دارم و در خیمه‌های قیدار ساکن هستم!
۶. جانم از همراهی با آنان که صلح نمی‌خواهند، طولانی ساکن بوده است.
۷. من صلح می‌خواهم، اما وقتی سخن می‌گویم، آنان برای جنگ آماده می‌شوند.

تفسیر:

سروده ۱۲۰ نمایانگر دردی است که نویسنده به دلیل دروغ‌ها و فریب‌های اطرافیان خود تجربه کرده است. او از خداوند درخواست کمک و نجات می‌کند و بیان می‌کند که در میان مردمانی ساکن است که صلح را نمی‌خواهند و همیشه برای جنگ آماده‌اند. این سروده نشان‌دهنده اعتماد نویسنده به خداوند و نیاز او به رهایی از شرایط دشوار و افراد دشمن است.

سرودهٔ یکصد و بیست و یکم

موضوع:

خداوند نگهبان من است :اطمینان از محافظت خدا.

سروده ۱۲۱ یکی از سروده های زیبای کتاب زبور شریف است که به عنوان یکی از سرودهای صعود (شیراهای معراج) شناخته می‌شود. این سروده بیانگر اعتماد کامل نویسنده به خداوند به عنوان نگهبان و حافظ او در تمام راه‌ها است.

متن:

۱. چشمان خود را به سوی کوه‌ها برمی‌افرازم؛ از کجا یاری من خواهد آمد؟
۲. یاری من از جانب خداوند است که آسمان و زمین را آفریده است.
۳. او نخواهد گذاشت که پای تو بلرزد؛ نگهبان تو نخواهد خفت.
۴. اینک، نگهبان قوم بنی اسرائیل نه خواهد خفت و نه خواهد خوابید.
۵. خداوند نگهبان تو است؛ خداوند سایهٔ تو بر دست راست تو است.
۶. آفتاب در روز تو را نخواهد زد، و نه ماه در شب.
۷. خداوند تو را از هر بدی حفظ خواهد کرد؛ او جان تو را حفظ خواهد کرد.
۸. خداوند خروج و ورود تو را از اکنون تا به ابد حفظ خواهد کرد.

تفسیر:

سروده ۱۲۱ با تأکید بر اعتماد کامل به خداوند به عنوان نگهبان و محافظ، به ما یادآوری می‌کند که خداوند همیشه مراقب و محافظ ماست. او هرگز نمی‌خوابد و همیشه حاضر است تا ما را از خطرات روز و شب حفظ کند. این سروده به ما اطمینان می‌دهد که می‌توانیم با آرامش و اعتماد کامل به خداوند، در تمام راه‌های زندگی خود قدم برداریم.

سرودۀ یکصد و بیست و دوم

موضوع:
دعوت به صلح اورشلیم :شادمانی در خانه خدا.

سروده ۱۲۲ یکی دیگر از سروده های «صعود» (شیراهای معراج) است که در آن حضرت داوود(ع) پادشاه از شادی خود برای رفتن به خانه خداوند و دعا برای صلح و کامیابی اورشلیم سخن می‌گوید. این سروده بر اهمیت اتحاد و صلح در میان مردم خدا تأکید دارد.
متن:

۱. شادمان شدم وقتی به من گفتند: «به خانۀ خداوند برویم.»
۲. پاهای ما در دروازه‌های تو ایستاده است، ای اورشلیم.
۳. اورشلیم به مثابه شهری ساخته شده است که به هم پیوسته باشد؛
۴. جایی که قبایل، قبایل خداوند، به عنوان شهادتی برای قوم بنی اسرائیل بالا می‌روند، تا نام خداوند را شکر گویند.
۵. زیرا در آنجا تخت‌های داوری، تخت‌های خاندان داوود(ع) برپا شده است.
۶. برای صلح اورشلیم دعا کنید: «کسانی که تو را دوست دارند کامیاب باشند.
۷. صلح در درون دیوارهای تو باشد و کامیابی در کاخ‌های تو.»
۸. به خاطر برادران و دوستانم می‌گویم: «صلح بر تو بادا!»
۹. به خاطر خانۀ خداوند، خدای ما، خیر تو را می‌طلبم.

تفسیر:
سروده ۱۲۲ با تأکید بر شادی و اشتیاق برای رفتن به خانۀ خداوند و دعا برای صلح و کامیابی اورشلیم، نشان‌دهندۀ اهمیت اتحاد، صلح و رفاه در میان مردم خداست. نویسنده با دعا برای صلح و کامیابی اورشلیم، به ما یادآوری می‌کند که صلح و رفاه در جامعه نتیجۀ ایمان و پرستش خداوند است. این سروده به ما الهام می‌دهد که برای صلح و خیر جامعه و دوستان خود دعا کنیم و همبستگی و محبت را در میان مردم تقویت کنیم.

سرودۀ یکصد و بیست و سوم

موضوع:
چشم‌ها به سوی خداوند :دعا برای رحمت.

سروده ۱۲۳ یکی دیگر از سروده های « صعود » (شیراهای معراج) است که به صورت دعا و استغاثه به خداوند برای رحمت و نجات از تحقیر و تمسخر دشمنان بیان شده است. در این سروده، نویسنده با چشم‌های پر از امید به سوی خداوند نگاه می‌کند و از او درخواست رحمت و لطف می‌کند.
متن:

۱. ای خداوند، چشمان خود را به سوی تو که در آسمان‌ها نشسته‌ای، بلند می‌کنم.

۲. اینک، چشمان خادمان به دست‌های آقایان خود، و چشمان کنیزان به دست‌های بانوان خود، تا وقتی که خداوند، خدای ما، بر ما رحمت کند.
۳. بر ما رحمت کن، ای خداوند، بر ما رحمت کن، زیرا که به حد کافی از حقارت آکنده شده‌ایم.
۴. جان ما بیش از حد از تمسخر مغروران و حقارت متکبران آکنده شده است.

تفسیر:

سروده ۱۲۳ به عنوان یک دعای استغاثه، بیانگر اعتماد کامل نویسنده به خداوند برای نجات و رحمت است. نویسنده با نگاه کردن به خداوند، مانند خادمانی که به دست‌های آقایان و بانوان خود نگاه می‌کنند، از او درخواست کمک و رحمت دارد. این سروده نشان‌دهندهٔ شدت نیاز به رحمت خداوند در برابر تحقیر و تمسخر دیگران است و به ما یادآوری می‌کند که در زمان‌های دشوار، باید چشمان خود را به سوی خداوند بلند کنیم و از او رحمت و نجات طلب کنیم.

سرودهٔ یکصد و بیست و چهارم

موضوع:

خداوند، نجات‌دهنده ما :شهادت به حفاظت خدا.

سروده ۱۲۴ یکی از سروده های «صعود» (شیراهای معراج) است که به ستایش خداوند برای نجات و حمایت از قوم بنی اسرائیل در مقابل دشمنان می‌پردازد. در این سروده، حضرت داوود(ع) با شکرگزاری از خداوند برای نجات از تهدیدهای دشمنان و بحران‌ها، به اهمیت حضور خداوند در حفظ و پشتیبانی از قوم خود تأکید می‌کند.

متن:

۱. اگر خداوند با ما نبود، بگو ای بنی اسرائیل،
۲. اگر خداوند با ما نبود هنگامی که انسان‌ها بر ما برخاستند،
۳. آنگاه ما را زنده زنده می‌بلعیدند، وقتی که خشم ایشان بر ما افروخته شد.
۴. آنگاه آب‌ها ما را فرو می‌برد، سیلاب بر جان ما می‌گذشت،
۵. آنگاه آب‌های خروشان بر جان ما می‌گذشت.
۶. متبارک باد خداوند که ما را به طعمهٔ دندان‌های ایشان نسپرد.
۷. جان ما مانند پرنده‌ای از دام شکارچی رهایی یافت؛ دام شکسته شده است و ما رهایی یافته‌ایم.
۸. یاری ما در نام خداوند است که آسمان و زمین را آفریده است.

تفسیر:

سروده ۱۲۴ با تأکید بر نجات و حمایت خداوند از قوم بنی اسرائیل در مقابل تهدیدات و خطرات دشمنان، به ما یادآوری می‌کند که حضور خداوند در زندگی ما چقدر مهم و حیاتی است. حضرت داوود(ع) با شکرگزاری از خداوند برای نجات و حفاظت، نشان می‌دهد که تنها با اعتماد به خداوند و قدرت او می‌توانیم از تهدیدات و مشکلات زندگی رهایی یابیم.

این سروده الهام‌بخش است که در همهٔ مشکلات و بحران‌های زندگی، به خداوند توکل کنیم و از او یاری بجوییم.

سرودهٔ یکصد و بیست و پنجم

موضوع:

اعتماد به خداوند :خداوند، محافظ صهیون.

سروده ۱۲۵ یکی از سروده های نسبت داده شده به حضرت سلیمان (ع) است که به توکل و اعتماد به خداوند تأکید دارد. این سروده بیانگر امنیت و پایداری کسانی است که به خداوند توکل دارند. در این سروده، کوه‌های اطراف اورشلیم به عنوان نماد حفاظت خداوند بر قومش به کار رفته است.

متن:

۱. آنانی که بر خداوند توکل دارند، مثل کوه صهیون‌اند که جنبش نخواهد خورد و تا ابد برقرار است.
۲. همچنان‌که کوه‌ها اورشلیم را احاطه کرده‌اند، خداوند قوم خود را احاطه کرده است از حال و تا ابد.
۳. عصای شریر بر نصیب عادلان قرار نخواهد گرفت، مبادا عادلان دست‌های خود را به ظلم بگشایند.
۴. ای خداوند، نیکویی کن با نیکان و با راست‌دلان.
۵. اما آنان‌که به راه‌های کج میل می‌کنند، خداوند ایشان را با بدکاران خواهد برد. سلامتی بر قوم بنی اسرائیل باد!

تفسیر:

سروده ۱۲۵ با تأکید بر توکل و اعتماد به خداوند، به ما یادآوری می‌کند که خداوند همواره محافظ و حمایت‌کنندهٔ ماست. این سروده نشان‌دهندهٔ اهمیت ایمان قوی و اعتماد به قدرت و حفاظت خداوند است. همچنین، به ما یادآوری می‌کند که عدالت و نیکویی خداوند بر عادلان و راست‌دلان جاری است و شریران و کسانی که به راه‌های نادرست می‌روند، مجازات خواهند شد. در نهایت، دعا برای سلامتی و صلح بر بنی اسرائیل نشان‌دهندهٔ آرزوی حضرت داوود(ع) برای برکت و نیکویی خداوند بر قومش است.

سرودهٔ یکصد و بیست و ششم

موضوع:

شادی بازگشت به وطن :یادآوری بازگشت از تبعید.

سروده ۱۲۶ یکی از ده های «صعود» (شیراهای همالاوت) است که در آن به شادی بازگشت اسرای بنی‌اسرائیل به اورشلیم پس از دوران اسارت بابلی اشاره می‌کند. این سروده بیانگر شادی و سرور بزرگ به خاطر رحمت خداوند و آرزوی بازسازی کامل قوم خداست.

متن:

۱. وقتی خداوند اسیران صهیون را برگردانید، ما مثل خواب دیدگان بودیم.
۲. دهان ما از خنده پر شد و زبان ما از ترنم. در میان امت‌ها می‌گفتند: «خداوند کارهای عظیم برای آنها انجام داده است.»
۳. خداوند کارهای عظیم برای ما انجام داده است و ما شادمان هستیم.
۴. ای خداوند، اسیران ما را برگردان، مثل جوی‌های آب در صحرای نقب.
۵. آنانی که با اشک‌ها کاشتند، با ترنم درو خواهند کرد.
۶. کسی که با گریه برای کاشتن بذر بیرون می‌رود، بدون شک با شادی و با خوشه‌های خود باز خواهد گشت.

تفسیر:

سروده ۱۲۶ به ما یادآوری می‌کند که خداوند قادر به انجام کارهای عظیم و معجزات بزرگ است. این سروده بیانگر شادی بازگشت اسیران به وطن و بازسازی قوم بنی اسرائیل پس از دوران سختی و اسارت است. همچنین این سروده به ما نشان می‌دهد که با تلاش و صبر در برابر مشکلات و سختی‌ها، در نهایت به پاداش و شادی خواهیم رسید. اعتماد به خداوند و امید به رحمت و بزرگواری او، پیام اصلی این سروده است.

سرودهٔ یکصد و بیست و هفتم

موضوع:

اتکا به خداوند :خداوند سازنده و نگه‌دار خانه.

سروده ۱۲۷ یکی از سروده های صعود است که به حضرت سلیمان (ع) نسبت داده شده است. این سروده به اهمیت اتکای بر خداوند در همهٔ تلاش‌های انسانی تأکید دارد و نشان می‌دهد که بدون کمک و برکت خداوند، تمام کارهای انسان بی‌ثمر خواهد بود. همچنین این سروده به ارزش خانواده و برکت‌های فرزندان اشاره می‌کند.

متن:

۱. اگر خداوند خانه را نسازد، بنایانش زحمت بیهوده می‌کشند. اگر خداوند شهر را محافظت نکند، نگهبان بیداری بیهوده می‌کشد.
۲. بیهوده است که شما زود برخیزید و دیر بخوابید و نان زحمت بخورید، زیرا خداوند به دوستدارانش در خواب نیز روزی می‌دهد.
۳. اینک فرزندان میراث خداوند هستند و ثمرهٔ رحم پاداش اوست.
۴. همچون تیرهایی در دست جنگاور، چنانند پسران جوان.
۵. خوشابحال کسی که ترکش خود را از آنها پر کند. چنین کسان خجل نخواهند شد، بلکه با دشمنان خود در دروازه‌ها سخن خواهند گفت.

تفسیر:

سروده ۱۲۷ به ما یادآوری می‌کند که اتکا و اعتماد به خداوند در همهٔ جنبه‌های زندگی ضروری است. تلاش‌ها و زحمات انسانی بدون دخالت و برکت خداوند بی‌ثمر خواهد بود.

همچنین این سروده به ارزش و اهمیت خانواده و فرزندان به عنوان برکت‌های خداوند اشاره دارد. این سروده به ما می‌آموزد که به جای اتکا به تلاش‌های خود، باید به خداوند اعتماد کنیم و از او کمک و برکت بخواهیم. در نهایت، داشتن خانواده‌ای پر از فرزندان به عنوان نشانه‌ای از سعادت و خوشبختی تلقی می‌شود.

سرودهٔ یکصد و بیست و هشتم

موضوع:
برکت خانواده پارسا :شادی و رفاه ناشی از ترس خدا.

سروده ۱۲۸ یکی از سروده های صعود است که برکت‌های الهی برای کسانی که از خداوند می‌ترسند و به راه‌های او می‌روند را توصیف می‌کند. این سروده به تأکید بر خانواده، کار و برکت‌های مادی و روحانی می‌پردازد و نشان می‌دهد که چگونه تقوای الهی به زندگی پر از برکت منجر می‌شود.

متن:

۱. خوشابحال هر کسی که از خداوند می‌ترسد و در راه‌های او سلوک می‌کند.
۲. زیرا که حاصل دست‌های خود را خواهی خورد. خوشابحال تو و خوشی بر تو باد!
۳. زن تو در داخل خانه‌ات مانند تاک پرثمر خواهد بود، و پسرانت مانند نهال‌های زیتون به دور میز تو.
۴. همانا چنین مردی که از خداوند می‌ترسد، برکت خواهد یافت.
۵. خداوند از صهیون تو را برکت خواهد داد، و تو سعادت اورشلیم را در تمامی ایام عمر خود خواهی دید.
۶. و فرزندان فرزندان خود را خواهی دید. سلامتی بر بنی اسرائیل باد!

تفسیر:

سروده ۱۲۸ به ما یادآوری می‌کند که تقوا و احترام به خداوند منجر به زندگی پر از برکت و سعادت می‌شود. این سروده تأکید دارد که برکت‌های الهی شامل همهٔ جوانب زندگی، از جمله کار، خانواده و جامعه است. همچنین، این سروده نشان می‌دهد که احترام به خداوند و رعایت دستورات او باعث ایجاد یک زندگی پر از نعمت و خوشبختی می‌شود. در نهایت، آرزوی سلامتی و صلح برای قوم خداوند بیانگر آرزوی مشترک برای تمامی مؤمنان است.

سرودهٔ یکصد و بیست و نهم

موضوع:
پیروزی بر دشمنان :دعا برای عدالت خداوند.

سروده ۱۲۹ یکی از سروده های «صعود» است که به تجربیات رنج و ستم قوم بنی اسرائیل در طول تاریخ اشاره دارد و در عین حال بر پیروزی نهایی و نجات الهی تأکید می‌کند. این

سروده همزمان به درد و رنج‌هایی که قوم بنی اسرائیل متحمل شده‌اند و به رهایی و نجاتی که از سوی خداوند دریافت کرده‌اند، اشاره می کند.

متن:

۱. «از جوانی‌ام بارها مرا زحمت داده‌اند»، بگوید قوم بنی اسرائیل.
۲. «از جوانی‌ام بارها مرا زحمت داده‌اند، اما بر من غالب نشده‌اند.
۳. شخم‌زنندگان بر پشت من شخم زده و شیارهای دراز کشیده‌اند.»
۴. اما خداوند عادل است؛ او طناب‌های شریران را قطع کرده است.
۵. همهٔ کسانی که از صهیون نفرت دارند، خجل و برگشت خواهند خورد.
۶. آنها مثل علف‌های پشت بام خواهند بود، که پیش از کندن خشک می‌شوند،
۷. که دروگر دست خود را پر نمی‌کند و حزم‌گیر بازوی خود را.
۸. و رهگذران نمی‌گویند: «بر شما برکت باد! ما شما را به نام خداوند برکت می‌دهیم.»

تفسیر:

سروده ۱۲۹ به ما یادآوری می کند که با وجود تمام رنج‌ها و ستم‌هایی که ممکن است بر ما تحمیل شود، خداوند عادل است و در نهایت ما را از بندگی و ستم آزاد خواهد کرد. این سروده تأکید دارد که دشمنان و ستمگران در نهایت شکست خواهند خورد و نابود خواهند شد. همچنین، این سروده نشان‌دهندهٔ پایداری و مقاومت قوم خداوند در برابر مشکلات و ستم‌ها است و به ما می‌آموزد که به عدالت و نجات الهی اعتماد کنیم.

سرودهٔ یکصد و سی ام

موضوع:

دعا برای بخشش :فریاد از عمق گناه به سوی خدا.

سروده ۱۳۰ یکی از سروده های «صعود» است که در آن شاعر از اعماق مشکلات و ناامیدی خود به خداوند دعا می‌کند و درخواست بخشش و رحمت می‌نماید. این سروده یکی از نیایش های توبه نیز محسوب می‌شود، زیرا به توبه و بخشش گناهان توجه دارد.

متن:

۱. ای خداوند، از اعماق تو را می‌خوانم.
۲. ای خداوند، صدای مرا بشنو. گوش‌هایت را متوجه فریاد التماس من بگردان.
۳. ای خداوند، اگر گناهان را ملاحظه کنی، ای خداوند، چه کسی تواند ایستاد؟
۴. اما نزد تو آمرزش است، تا که ترسیده شوی.
۵. منتظر خداوندم، جانم منتظر است و بر کلام او امیدوارم.
۶. جانم به خداوند انتظار می‌کشد، بیشتر از نگهبانان به صبح، بله، بیشتر از نگهبانان به صبح.
۷. ای بنی اسرائیل، بر خداوند امیدوار باش، زیرا که نزد خداوند رحمت است و نزد او فدیهٔ فراوان.
۸. و او بنی اسرائیل را از تمام گناهانش فدیه خواهد داد.

تفسیر:

سروده ۱۳۰ به ما یادآوری می‌کند که در هر شرایطی، حتی در عمق ناامیدی و اضطراب، می‌توانیم به خداوند روی آوریم و از او درخواست کمک کنیم. خداوند بخشنده و مهربان است و نزد او آمرزش و رحمت فراوان است. این سروده نشان‌دهندهٔ نیاز انسان به توبه و بخشش گناهان است و تأکید می‌کند که امید به خداوند و اعتماد به وعده‌های او می‌تواند ما را از هر مشکل و گناه نجات دهد. این سروده به ما می‌آموزد که با تمام وجود به خداوند اعتماد کنیم و در همه حال به او امیدوار باشیم.

سرودهٔ یکصد و سی و یکم

موضوع:

اعتماد فروتنانه به خدا :سکونت در آرامش خدا.

سروده ۱۳۱ یکی از کوتاه‌ترین سرودهٔ «صعود» است و به سادگی و آرامش روحی اشاره دارد که از اعتماد به خداوند ناشی می‌شود. این سروده به فروتنی و عدم تکبر در برابر خداوند می‌پردازد و نشان می‌دهد که آرامش حقیقی تنها از طریق اعتماد و تسلیم کامل به اراده‌ی الهی حاصل می‌شود.

متن:

۱. ای خداوند، دل من متکبر نیست، و چشمانم بلندپرواز نیست. من خود را در کارهای بزرگ و شگفت‌انگیز که برایم بیش از حد است، درگیر نمی‌کنم.
۲. بلکه جان خود را آرام و خاموش کرده‌ام، همانند کودکی که از شیر مادر گرفته شده باشد، همان‌طور جان من در درون من است.
۳. ای بنی اسرائیل، بر خداوند امیدوار باش، از اکنون و تا به ابد.

تفسیر:

سروده ۱۳۱ به ما یادآوری می‌کند که آرامش و رضایت حقیقی تنها از طریق فروتنی، تواضع و اعتماد کامل به خداوند حاصل می‌شود. این سروده به ما می‌آموزد که از تکبر و بلندپروازی‌های بی‌مورد دوری کنیم و به جای آن، با فروتنی و تسلیم به ارادهٔ الهی زندگی کنیم. همچنین، این سروده تأکید دارد که باید به خداوند امیدوار باشیم و اعتماد کنیم، زیرا او منبع اصلی آرامش و نجات است. با اعتماد به خداوند و امید به او، می‌توانیم در هر شرایطی آرامش و امنیت حقیقی را تجربه کنیم.

سرودهٔ یکصد و سی و دوم

موضوع:

وفاداری به وعده‌های خداوند :عهد خدا با داوود.

سروده ۱۳۲ یکی از سروده های «صعود» است که به عهد خداوند با حضرت داوود(ع) و وعده‌ی برقراری نسل او بر تخت سلطنت اورشلیم اشاره دارد. این سروده به تعهدات حضرت داوود(ع) نسبت به خداوند و همچنین وعده‌های الهی به او و نسلش می‌پردازد.

متن:

۱. ای خداوند، به یاد آور حضرت داوود(ع) و تمام زحمات او.
۲. چگونه برای خداوند سوگند خورد و نذر کرد برای قادر متعال یعقوب.
۳. که به خیمه خانه خود نروم و بر بستر خواب خود بالا نروم.
۴. که به چشمان خود خواب ندهم و به پلک‌های خود چرت ندهم.
۵. تا مکانی برای خداوند بیابم، مسکنی برای قادر متعال یعقوب.
۶. اینک، ما در افرات شنیدیم و آن را در صحراهای یعر یافتیم.
۷. به مسکن او خواهیم رفت، و در پای اندازهای او سجده خواهیم کرد.
۸. برخیز ای خداوند، به آرامگاه خود، تو و تابوت قوت تو.
۹. کهنه تو به عدالت پوشیده شوند و وفاداران تو به سرور نغمه سرایی کنند.
۱۰. به خاطر بنده‌ات حضرت داوود(ع)، روی مسیح خویش را رد نکن.
۱۱. خداوند به حضرت داوود(ع) قسم یاد کرده است، قسمی که از آن باز نخواهد گشت: «یکی از فرزندان بدن تو را بر تخت تو خواهم نشانید.
۱۲. اگر پسرانت عهد مرا و شهاداتی را که به آنان می‌آموزم، نگاه دارند، پسران ایشان نیز تا به ابد بر تخت تو خواهند نشست.»
۱۳. زیرا خداوند صهیون را برگزیده و آن را برای مسکن خود خواسته است.
۱۴. «این جا آرامگاه من تا به ابد خواهد بود، این جا سکونت خواهم کرد، زیرا آن را خواسته‌ام.
۱۵. آذوقه‌اش را به وفور برکت خواهم داد، و مساکینش را به نان سیر خواهم کرد.
۱۶. کهنه‌اش را به نجات خواهم پوشانید و وفادارانش به سرور نغمه سرایی خواهند کرد.
۱۷. در آن جا شاخی برای حضرت داوود(ع) خواهم رویانید، چراغی برای مسیح خویش آماده خواهم کرد.
۱۸. دشمنانش را به خجالت خواهم پوشانید، اما تاج او بر سر او شکوفا خواهد بود.»

تفسیر:

سروده ۱۳۲ به ما یادآوری می‌کند که خداوند به وعده‌های خود وفادار است و عهد و پیمان‌های خود را به یاد می‌آورد. این سروده نشان‌دهندهٔ تعهد حضرت داوود(ع) به خداوند و تعهد خداوند به حضرت داوود(ع) و نسل اوست. همچنین، این سروده تأکید دارد که برکت‌ها و نجات الهی بر صهیون و قوم بنی اسرائیل نازل خواهد شد و خداوند به وعده‌های خود عمل خواهد کرد. این سروده به ما می‌آموزد که با اعتماد به وعده‌های خداوند و رعایت دستورات او می‌توانیم برکت‌ها و رحمت‌های الهی را تجربه کنیم.

سرودهٔ یکصد و سی و سوم

موضوع:

وحدت میان برادران :شادی در هماهنگی و اتحاد.

سروده ۱۳۳ یکی از سروده های «صعود» است که به اهمیت وحدت و همبستگی میان برادران و مؤمنان می‌پردازد. این سروده کوتاه اما بسیار تأثیرگذار است و با تصاویر زیبا و پرمعنا به توصیف برکت‌هایی می‌پردازد که از همبستگی و وحدت حاصل می‌شود.
متن:

۱. چه خوش و چه دلپسند است که برادران با هم به یکدلی ساکن باشند.
۲. این مانند روغن خوشبو بر سر است که بر ریش، بر ریش هارون فرو می‌ریزد و تا به دامن جامه‌هایش فرو می‌آید.
۳. مانند شبنم حرمون است که بر کوه‌های صهیون فرو می‌آید، زیرا که در آن جا خداوند برکت را امر فرموده است، یعنی حیات جاودانی را.

تفسیر:
سروده ۱۳۳ به ما یادآوری می‌کند که وحدت و همبستگی میان برادران و مؤمنان چقدر ارزشمند و خوشایند است. این سروده با تصاویر زیبا و پرمعنا نشان می‌دهد که وحدت باعث نزول برکت‌ها و فیض الهی می‌شود و حیات جاودانی را به همراه دارد. این سروده به ما می‌آموزد که باید در تلاش برای حفظ و تقویت وحدت و همبستگی در میان خود باشیم، زیرا این وحدت نه تنها باعث صلح و آرامش می‌شود، بلکه برکت‌ها و نعمت‌های الهی را نیز به همراه دارد.

سرودهٔ یکصد و سی و چهارم

موضوع:
دعوت به ستایش خدا :پرستش در شب در خانه خدا.

سروده ۱۳۴ یکی از سروده های «صعود» است که به ستایش و برکت خداوند توسط خادمان او در خانه خدا اختصاص دارد. این سروده کوتاه و زیبا، به تشویق خادمان خداوند برای ستایش شبانه و دعا در معبد می‌پردازد و به برکت الهی اشاره می‌کند که بر آنان نازل می‌شود.
متن:

۱. همگی شما خادمان خداوند، که شب‌ها در خانه خداوند ایستاده‌اید، خداوند را تسبیح کنید.
۲. دست‌های خود را به سوی مکان مقدس بلند کنید و خداوند را تسبیح کنید.
۳. خداوند که آسمان و زمین را آفریده است، از صهیون تو را برکت دهد.

تفسیر:
سروده ۱۳۴ به ما یادآوری می‌کند که ستایش و تسبیح خداوند وظیفه‌ای شبانه‌روزی و همیشگی است. خادمان خداوند تشویق می‌شوند که در شب‌ها در خانه خدا بایستند و او را تسبیح کنند. این سروده نشان‌دهندهٔ اهمیت پرستش و دعا در هر زمان و مکانی است و به ما یادآوری می‌کند که برکت‌های الهی از صهیون نازل می‌شود. با تسبیح و ستایش

خداوند و بلند کردن دست‌ها به سوی مکان مقدس، می‌توانیم ارتباط نزدیک و عمیقی با خداوند برقرار کنیم و از برکت‌ها و نعمت‌های او بهره‌مند شویم.

سرودهٔ یکصد و سی و پنجم

موضوع:
ستایش خداوند برای کارهایش :خداوند، بزرگ و وفادار.

سروده ۱۳۵ به ستایش خداوند و بیان عظمت و قدرت او در خلق جهان و نجات قوم بنی اسرائیل می‌پردازد. این سروده همچنین به نقد بت‌پرستی و تأکید بر یکتاپرستی و قدرت بی‌همتای خداوند اشاره دارد.
متن:

۱. خداوند را حمد گویید. نام خداوند را حمد گویید. ای خادمان خداوند، او را حمد گویید،
۲. که در خانه خداوند ایستاده‌اید، در صحن‌های خانه خدای ما.
۳. خداوند را حمد گویید، زیرا که خداوند نیکو است. نام او را بسرایید، زیرا که نام او خوش است.
۴. زیرا که خداوند یعقوب را برای خود برگزید، بنی اسرائیل را برای مِلک خاص خود.
۵. من می‌دانم که خداوند بزرگ است و خداوند ما بالاتر از همه خدایان است.
۶. هرآنچه خداوند خواست، در آسمان و زمین، در دریاها و همهٔ ژرفاها به عمل آورد.
۷. بخارات را از انتهای زمین برمی‌آورد، برق‌ها را برای باران می‌سازد، باد را از خزانه‌های خود بیرون می‌آورد.
۸. اوست که نخست‌زادگان مصر را از انسان تا بهیمه زد.
۹. ای مصر، آیات و معجزات فرستاد در میان تو، بر فرعون و بر جمیع خادمان او.
۱۰. اوست که امت‌های بسیار را زد و پادشاهان زورآور را کشت،
۱۱. سیحون، پادشاه اموریان را و عوج، پادشاه باشان را و جمیع ممالک کنعان را.
۱۲. و زمین ایشان را به میراث داد، به میراث به قوم خود بنی اسرائیل.
۱۳. ای خداوند، نام تو تا ابدالآباد است، و یادگار تو، ای خداوند، تا تمام نسل‌ها.
۱۴. زیرا خداوند قوم خود را داوری خواهد کرد و بر بندگان خود ترحم خواهد نمود.
۱۵. بت‌های امت‌ها نقره و طلا است، صنعت دست‌های آدمیان.
۱۶. دهان دارند، لیکن سخن نمی‌گویند، چشمان دارند، لیکن نمی‌بینند.
۱۷. گوش‌ها دارند، لیکن نمی‌شنوند، و نفسی در دهان ایشان نیست.
۱۸. صانعان آن‌ها مثل آن‌ها می‌باشند، هر که بر آن‌ها توکل دارد.
۱۹. ای خاندان بنی اسرائیل، خداوند را متبارک خوانید. ای خاندان هارون، خداوند را متبارک خوانید.
۲۰. ای خاندان لاوی، خداوند را متبارک خوانید. ای ترسندگان خداوند، خداوند را متبارک خوانید.

۲۱. متبارک باد خداوند از صهیون، که در اورشلیم ساکن است. خداوند را حمد گویید.

تفسیر:

سروده ۱۳۵ به ما یادآوری می‌کند که خداوند بزرگ و نیکو است و مستحق ستایش و حمد می‌باشد. این سروده به عظمت و قدرت خداوند در خلق جهان، نجات قوم بنی اسرائیل و داوری بر دشمنان اشاره دارد. همچنین، نقد بت‌پرستی و تأکید بر بی‌ارزشی و ناتوانی بت‌ها از دیگر موضوعات این سروده است. ما باید خداوند را با تمام وجود ستایش کنیم و به او اعتماد کنیم، زیرا او خالق آسمان و زمین است و برکت‌ها و رحمت‌های بی‌پایان او بر ما نازل می‌شود.

سرودهٔ یکصد و سی و ششم

موضوع:

محبت جاودانی خداوند :بازگویی محبت ابدی خداوند.

سروده ۱۳۶ یکی از سروده های شکرگزاری و ستایش خداوند است که به نام "سروده ستایش" نیز شناخته می‌شود. این سروده به تکرار عبارتی خاص که "زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است" تأکید دارد و از این طریق بر بی‌پایانی رحمت و محبت خداوند تأکید می‌کند.

متن:

۱. خداوند را شکر گویید، زیرا که او نیکو است، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۲. خدای خدایان را شکر گویید، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۳. سرور سروران را شکر گویید، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۴. او که به تنهایی کارهای بزرگ عجیب می‌کند، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۵. او که آسمان‌ها را با حکمت آفرید، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۶. او که زمین را بر آب‌ها گسترانید، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۷. او که نورهای بزرگ ساخت، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۸. آفتاب را برای حکومت بر روز، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۹. ماه و ستارگان را برای حکومت بر شب، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۱۰. او که مصر را به نخست‌زادگانشان زد، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۱۱. و بنی اسرائیل را از میان آن‌ها بیرون آورد، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۱۲. با دست قوی و بازوی دراز، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۱۳. او که بحر قلزم را به دو قسمت کرد، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۱۴. و بنی اسرائیل را در میان آن عبور داد، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۱۵. و فرعون و لشکرش را در بحر قلزم انداخت، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۱۶. او که قوم خود را در بیابان هدایت کرد، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۱۷. او که پادشاهان بزرگ را زد، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۱۸. و پادشاهان زورآور را کشت، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.

۱۹. سیحون، پادشاه اموریان را، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۲۰. و عوج، پادشاه باشان را، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۲۱. و زمین ایشان را به میراث داد، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۲۲. به میراث به بنی اسرائیل بندهٔ خود، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۲۳. او که در حال ذلت ما را به یاد آورد، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۲۴. و ما را از دشمنان ما رهانید، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۲۵. او که به هر بشر خوراک می‌دهد، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.
۲۶. خدای آسمان را شکر گویید، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.

تفسیر:

سروده ۱۳۶ به ستایش و شکرگزاری خداوند به دلیل رحمت بی‌پایان او می‌پردازد. این سروده با تکرار عبارتی که نشان‌دهندهٔ دائمی بودن رحمت خداوند است، به اهمیت شکرگزاری و ستایش او تأکید می‌کند. خداوند نه تنها خالق جهان است، بلکه نجات‌دهندهٔ قوم بنی اسرائیل و تأمین‌کنندهٔ نیازهای تمام انسان‌ها نیز می‌باشد. این سروده به ما یادآوری می‌کند که همیشه باید خداوند را به خاطر رحمت و محبت بی‌پایانش شکرگزاری کنیم.

سرودهٔ یکصد و سی و هفتم

موضوع:

یادآوری بابل :غم و اندوه تبعید.

سروده ۱۳۷ یکی از سرودههای معروف و تأثیرگذار است که به یادآوری دوران اسارت قوم یهود در بابل می‌پردازد. این سروده حاوی احساسات عمیق غم و اندوه، نوستالژی و حتی انتقام است.

متن:

۱. بر کنار نهرهای بابل، آنجا نشستیم و گریستیم، وقتی که صهیون را به یاد آوردیم.
۲. بر بیدهای آن، چنگ‌های خود را آویختیم.
۳. زیرا که در آنجا، اسیرکنندگان ما از ما سرود خواستند، و ظالمان ما، شادی طلبیدند، و گفتند: یکی از سرودهای صهیون را برای ما بسرایید.
۴. چگونه می‌توانیم سرود خداوند را در زمین بیگانه بسراییم؟
۵. ای اورشلیم، اگر تو را فراموش کنم، دست راست من فراموشی بگیرد.
۶. اگر تو را به یاد نیاورم، اگر اورشلیم را برتر از شادی عظیم خود قرار ندهم، زبانم به کامم بچسبد.
۷. ای خداوند، فرزندان ادوم را به یاد آور در روز اورشلیم که گفتند: خراب کنید، خراب کنید، حتی تا به بنیادش.
۸. ای دختر بابل که ویران شده‌ای، خوشا به حال کسی که به تو جزا دهد، به اندازهٔ آنچه به ما کردی.
۹. خوشا به حال کسی که اطفال تو را گرفته، بر سنگ بکوبد.

تفسیر:
سروده ۱۳۷ بازتاب‌دهندهٔ احساسات عمیق غم، نوستالژی و حتی خشم و انتقام است که قوم یهود در دوران اسارت بابل تجربه کرده‌اند. این سروده به ما یادآوری می‌کند که درد و رنج ناشی از جدایی از وطن و معبد مقدس چقدر می‌تواند عمیق و تلخ باشد. همچنین، این سروده نشان‌دهندهٔ اهمیت یادآوری و حفظ هویت دینی و ملی حتی در سخت‌ترین شرایط است.

سرودهٔ یکصد و سی و هشتم

موضوع:
شکرگزاری برای وفاداری خدا :خداوند، وفادار به وعده‌هایش.

سروده ۱۳۸ یکی از سروده های شکرگزاری و ستایش خداوند است که در آن حضرت داوود(ع) به ستایش خداوند به خاطر وفاداری و رحمت او می‌پردازد. این سروده بیانگر اعتماد به خداوند و قدردانی از او به خاطر کمک‌ها و پاسخ‌های او به دعاها است.
متن:

۱. با تمام دل خود تو را حمد خواهم گفت؛ در حضور خدایان تو را تسبیح خواهم خواند.
۲. به سوی معبد مقدس تو سجده خواهم کرد و نام تو را به خاطر رحمت و امانتت شکر خواهم کرد؛ زیرا که کلامت را بالاتر از تمام نام خود بزرگ گردانیده‌ای.
۳. روزی که خواندم، مرا اجابت نمودی؛ مرا به قوت در جانم نیرو بخشیدی.
۴. جمیع پادشاهان زمین تو را ای خداوند، خواهند حمد گفت، چون که سخنان دهان تو را شنیده‌اند.
۵. و در راه‌های خداوند خواهند سرایید، زیرا که جلال خداوند عظیم است.
۶. زیرا که خداوند بلندمرتبه است و بر فروتنان نظر دارد، اما متکبران را از دور می‌شناسد.
۷. هرگاه در میان تنگی راه روم، تو مرا زنده خواهی ساخت؛ دست خود را بر خشم دشمنانم دراز خواهی کرد و دست راست تو مرا نجات خواهد داد.
۸. خداوند امور مرا به اتمام خواهد رسانید؛ ای خداوند، رحمت تو تا به ابد است؛ اعمال دست‌های خود را ترک مکن.

تفسیر:
سروده ۱۳۸ یک بیان عمیق از شکرگزاری و ستایش خداوند است. حضرت داوود(ع) در این سروده خداوند را به خاطر رحمت و وفاداری‌اش ستایش می‌کند و اعتماد خود را به او اعلام می‌دارد. این سروده نشان‌دهندهٔ ایمان قوی حضرت داوود(ع) به خداوند و تجربه‌های او از پاسخ‌های خداوند به دعاهایش است. این سروده به ما یادآوری می‌کند که خداوند همیشه حاضر است و به دعاهای ما پاسخ می‌دهد و ما باید با تمام دل و جان او را حمد و ستایش کنیم.

سرودهٔ یکصد و سی و نهم

موضوع:
خدای دانا و حاضر :شناخت کامل خدا از انسان.

سروده ۱۳۹ یکی از زیباترین و عمیق‌ترین سروده های حضرت داوود(ع) است که به شکوه خداوند در شناخت و حضور همه‌جانبه او می‌پردازد. حضرت داوود(ع) در این سروده از همه‌جا حاضری خداوند، علم بی‌پایان او و محبت بی‌پایان او سخن می‌گوید.
متن:

۱. ای خداوند، تو مرا جستجو کرده‌ای و شناخته‌ای.
۲. تو نشستن و برخاستن مرا می‌دانی؛ افکار مرا از دور می‌فهمی.
۳. راه و خوابیدن مرا غربال کرده‌ای، و همه راه‌های مرا می‌دانی.
۴. زیرا که کلمه‌ای بر زبان من نیست، مگر این که تو ای خداوند، آن را تمامی می‌دانی.
۵. از پشت و پیش مرا احاطه کرده‌ای، و دست خود را بر من نهاده‌ای.
۶. چنین علمی برای من بیش از حد شگفت‌آور است؛ بلند است، نمی‌توانم به آن برسم.
۷. از روح تو کجا بروم، و از حضور تو کجا بگریزم؟
۸. اگر به آسمان‌ها بالا روم، تو آنجا هستی؛ و اگر بستر خود را در پاتال بگسترانی، اینک تو آنجا هستی.
۹. اگر بال‌های صبح را بردارم و در اقصای دریا ساکن شوم،
۱۰. حتی آنجا نیز دست تو مرا هدایت خواهد کرد، و دست راست تو مرا خواهد گرفت.
۱۱. اگر بگویم: یقیناً تاریکی مرا خواهد پوشانید، شب نیز نوری برای من خواهد شد.
۱۲. حتی تاریکی نیز برای تو تاریک نیست، و شب چون روز روشن است؛ تاریکی و نور برای تو یکسان است.
۱۳. زیرا که تو احشا و قلب مرا ساخته‌ای؛ تو مرا در رحم مادرم بافته‌ای.
۱۴. تو را حمد خواهم گفت، زیرا که با ترس و حیرت ساخته شده‌ام؛ کارهای تو عجیب است، و جان من به خوبی آگاه است.
۱۵. استخوان‌های من از تو پنهان نبود، هنگامی که در خفا ساخته می‌شدم و در عمق زمین شکل می‌گرفتم.
۱۶. چشمان تو جنین مرا دیده‌اند؛ و در دفتر تو همه اعضای من نوشته شده بود، روزهایی که قرار بود شکل بگیرند، وقتی که هنوز هیچ یک از آن‌ها وجود نداشت.
۱۷. ای خدا، افکار تو برای من چقدر گرانبهاست! چقدر مجموع آن‌ها زیاد است!
۱۸. اگر بخواهم آن‌ها را بشمارم، بیشتر از ریگ‌ها هستند؛ وقتی بیدار می‌شوم، هنوز با تو هستم.
۱۹. ای خدا، کاش که شریران را بکشی! ای مردمان خونریز، از من دور شوید!
۲۰. زیرا که آن‌ها به نادرستی از تو سخن می‌گویند؛ دشمنانت نام تو را باطل می‌برند.

۲۱. ای خداوند، آیا کسانی که تو را دشمن دارند، از من نفرت نمی‌کنند؟ و آیا از کسانی که بر ضد تو قیام می‌کنند، بیزار نیستم؟
۲۲. من از آن‌ها با تمام کینه نفرت دارم؛ آن‌ها دشمنان من هستند.
۲۳. مرا جستجو کن، ای خدا، و دل مرا بشناس؛ مرا بیازما و افکار مرا بدان.
۲۴. و ببین آیا راهی نادرست در من هست؛ و مرا به راه جاودانی هدایت کن.

تفسیر:

سروده ۱۳۹ یکی از عمیق‌ترین و زیباترین سرودهٔ حضرت داوود (ع) است که در آن خداوند به عنوان همه‌جا حاضر، دانا و پرمحبت تمجید می‌شود. این سروده نشان‌دهندهٔ شناخت کامل خداوند از هر فرد و حضور بی‌پایان او در زندگی انسان است. حضرت داوود(ع) با این سروده، ایمان خود را به خداوند اعلام می‌کند و از او می‌خواهد که راه‌های نادرست او را آشکار کند و او را به راه جاودانی هدایت کند. این سروده به ما یادآوری می‌کند که خداوند همیشه با ما است و همه چیز را دربارهٔ ما می‌داند و ما باید به او اعتماد کنیم و راه‌های خود را به او بسپاریم.

سرودهٔ یکصد و چهلم

موضوع:

دعای نجات از شریران :درخواست حفاظت از دشمنان.

سروده ۱۴۰ یکی از سروده های حضرت داوود (ع) است که در آن او از خداوند درخواست کمک و حفاظت در برابر دشمنان خود می‌کند. این سروده بیانگر اعتماد به خداوند به عنوان محافظ و نجات‌دهنده در برابر شر و نیرنگ دشمنان است.

متن:

۱. ای خداوند، مرا از مرد شرارت نجات ده؛ از مرد ظلم حفظم کن.
۲. آنانی که نیت‌های بد در دل می‌پرورانند، و هر روز جنگ برمی‌انگیزند.
۳. زبان خود را چون مار تیز کرده‌اند؛ زهر افعی زیر لب‌های ایشان است. (سِلاه)
۴. ای خداوند، مرا از دست شریر حفظ کن؛ مرا از مرد ظلم نگاه دار که قصد انداختن قدم‌هایم را دارند.
۵. متکبران دام و طناب‌ها برای من مخفی ساخته‌اند؛ تور پهن کرده‌اند در کنار راه، و دام‌ها بر من گسترده‌اند. (سِلاه)
۶. به خداوند گفتم: «تو خدای من هستی؛ ای خداوند، آواز تضرع مرا بشنو.»
۷. ای خدا خداوند، قوت نجات من، تو سر من را در روز جنگ پوشانده‌ای.
۸. ای خداوند، خواهشات شریر را برآورده مساز؛ نقشه‌های او را پیشرفت مده، مبادا که او بلند شود. (سِلاه)
۹. دربارهٔ سران کسانی که مرا احاطه کرده‌اند، شرارت لب‌های خود ایشان را خواهد پوشانید.

۱۰. ذغال‌های افروخته بر ایشان خواهد بارید؛ ایشان را در آتش خواهی افکند، در چاه‌های عمیق که برنخواهند خاست.
۱۱. مرد بد زبان در زمین پایدار نخواهد بود؛ شریر را شرارت گرفتار خواهد ساخت تا او را به زیر اندازد.
۱۲. می‌دانم که خداوند عدالت مظلومان را اجرا خواهد کرد و حق فقیران را.
۱۳. البته عادلان به نام تو شکر خواهند کرد و راست‌دلان در حضور تو ساکن خواهند شد.

تفسیر:

سروده ۱۴۰ بیانگر درخواست حضرت داوود(ع) برای نجات و حفاظت در برابر دشمنان شرور است. او با اعتماد کامل به خداوند، از او می‌خواهد که او را از شر دشمنان و نیرنگ‌های آن‌ها نجات دهد و عدالت را برای مظلومان و فقیران اجرا کند. این سروده نشان‌دهندهٔ ایمان قوی آن حضرت به خداوند به عنوان محافظ و نجات‌دهنده است و به ما یادآوری می‌کند که در مواجهه با شر و ظلم، باید به خداوند پناه ببریم و به عدالت او اعتماد کنیم.

سرودهٔ یکصد و چهل و یکم

موضوع:

دعای پاکی و حفاظت :نگهداری زبان و دل.

سروده ۱۴۱ یکی از سروده های حضرت داوود (ع) است که در آن حضرت داوود(ع) از خداوند درخواست کمک و هدایت می‌کند تا او را از شر و گناه دور نگه دارد. آن حضرت در این سروده از خداوند می‌خواهد که دعای او را بشنود و او را از راه‌های نادرست حفظ کند.

متن:

۱. ای خداوند، تو را می‌خوانم؛ به سوی من بشتاب. به صدای دعایم وقتی تو را می‌خوانم گوش بده.
۲. دعای من به عنوان بخور در حضورت برآید؛ بلند کردن دست‌هایم به عنوان قربانی شامگاهی باشد.
۳. ای خداوند، دهانم را نگاهبانی کن؛ درب لب‌هایم را محافظت کن.
۴. دل مرا به سوی چیزهای بد مایل مگردان، تا با مردمان شریر اعمال زشت را انجام دهم؛ و از لذایذ ایشان نخورم.
۵. بگذار عادلان مرا بزنند؛ این محبت است؛ و بگذار سرزنش کنند؛ این روغن بر سر من است. سرم از آن پرهیز نخواهد کرد، زیرا که هنوز دعای من بر ضد اعمال ایشان است.
۶. داوران ایشان به دست صخره‌ها پرتاب خواهند شد؛ و ایشان کلامم را خواهند شنید، زیرا که شیرین است.

۷. چنان که کسی زمین را شخم می‌زند و می‌شکند، استخوان‌های ما در دهان پاتال پراکنده شده است.
۸. اما چشمانم به سوی تو، ای خداوند، خداست؛ بر تو توکل دارم؛ جانم را عریان مگذار.
۹. مرا از دامی که برای من گسترده‌اند و از تله‌های بدکاران حفظ کن.
۱۰. شریران در دام‌های خودشان خواهند افتاد؛ در حالی که من از آن‌ها گذر خواهم کرد.

تفسیر:

سروده ۱۴۱ بیانگر درخواست حضرت داوود(ع) از خداوند برای حفاظت و هدایت در برابر شر و گناه است. حضرت داوود(ع) از خداوند می‌خواهد که دعای او را بشنود و او را از راه‌های نادرست و اعمال شریرانه دور نگه دارد. این سروده نشان‌دهندهٔ اعتماد او را به خداوند به عنوان محافظ و نجات‌دهنده است و به ما یادآوری می‌کند که در برابر شر و گناه، باید به خداوند پناه ببریم و از او هدایت و حفاظت طلب کنیم.

سرودهٔ یکصد و چهل و دوم

موضوع:

فریاد از غار :درخواست نجات در تنهایی.

سروده ۱۴۲ یکی از سروده های حضرت داوود (ع) است که او در زمان گرفتاری و سختی، از خداوند طلب کمک و نجات می‌کند. این سروده به صورت دعایی است که در آن حضرت داوود(ع) به خداوند توکل کرده و از او طلب رحمت می‌نماید.

متن:

۱. با آواز بلند به خداوند ندا کردم؛ با آواز بلند به خداوند تضرع نمودم.
۲. شکایت خود را پیش روی او ریختم؛ تنگی‌های خود را به او اظهار کردم.
۳. وقتی روحم در من مستضعف شد، تو راه مرا شناختی. در طریقی که می‌روم، دام برای من مخفی ساختند.
۴. به طرف راست نگاه کردم و دیدم که کسی به من اعتنا ندارد؛ پناه از من فوت شده است؛ کسی طالب جان من نیست.
۵. ای خداوند، نزد تو فریاد کردم. گفتم: تو پناه من هستی و سهم من در زمین زندگان.
۶. به آواز دعای من توجه کن، زیرا که بسیار ذلیل شده‌ام. مرا از جفاکارانم رهایی ده، زیرا که از من زورآورترند.
۷. جان مرا از زندان بیرون آور، تا نام تو را شکر گویم. عادلان مرا احاطه خواهند کرد، زیرا که به من احسان خواهی نمود.

تفسیر:

سروده ۱۴۲ بیانگر درخواست حضرت داوود(ع) برای نجات و حفاظت در برابر دشمنان و سختی‌ها است. آن حضرت با صدای بلند به خداوند فریاد می‌زند و از او طلب رحمت و یاری می‌کند. او به خداوند اعتماد دارد و می‌داند که خداوند راه او را می‌شناسد و او را از

دام‌ها و مشکلات نجات خواهد داد. این سروده نشان‌دهندهٔ ایمان قوی وی به خداوند به عنوان نجات‌دهنده و محافظ است و به ما یادآوری می‌کند که در زمان‌های سختی و گرفتاری، باید به خداوند پناه ببریم و از او کمک و هدایت طلب کنیم.

سرودهٔ یکصد و چهل و سوم

موضوع:

دعا برای راهنمایی و نجات: طلب کمک از خدا در زمان سختی.

سروده ۱۴۳ یکی از سروده های حضرت داوود (ع) است که در آن او از خداوند درخواست کمک، رحمت، هدایت و نجات می‌کند. این سروده یک دعای پرشور و صمیمی است که آن حضرت در زمان گرفتاری و سختی به خداوند تقدیم می‌کند.

متن:

۱. ای خداوند، دعای مرا بشنو؛ به تضرعات من توجه کن. به راستی و عدالت خود مرا اجابت فرما.
۲. و بنده‌ات را به محاکمه مکش، زیرا که هیچ زندهٔ نیکوکار در حضورت نیست.
۳. زیرا که دشمن جانم را تعقیب کرده است؛ زندگی مرا به زمین افکنده است؛ مرا در ظلمت نشانده است، مانند مردگان قدیم.
۴. و روحم در درونم مستضعف شده است؛ دلم در اندرونم حیران است.
۵. روزهای قدیمه را به یاد می‌آورم؛ در تمامی کارهای تو تفکر می‌کنم؛ در اعمال دست‌های تو تأمل می‌نمایم.
۶. دست‌هایم را به سوی تو دراز می‌کنم؛ جانم مانند زمین خشک به سوی تو می‌کشد. (سِلاه)
۷. ای خداوند، به زودی مرا اجابت فرما؛ روحم فانی می‌شود. روی خود را از من پنهان مساز، مبادا مثل آنان که به چاه می‌روند بشوم.
۸. صبحگاهان رحمت تو را به من بشنوان، زیرا که بر تو توکل دارم. راهی را که باید بروم به من بشناسان، زیرا که جانم را به سوی تو برمی‌افرازم.
۹. ای خداوند، مرا از دشمنانم برهان، زیرا که نزد تو پناه می‌برم.
۱۰. مرا تعلیم ده تا اراده‌ات را به جا آورم، زیرا که تو خدای من هستی. روح نیکوی تو مرا در زمین صاف هدایت نماید.
۱۱. ای خداوند، به خاطر نام خود مرا زنده کن؛ به خاطر عدالت خود جان مرا از تنگی بیرون آور.
۱۲. و به خاطر رحمت خود دشمنان مرا منقطع ساز؛ و تمامی جفاکاران جان مرا هلاک کن، زیرا که من بندهٔ تو هستم.

تفسیر:

سروده ۱۴۳ بیانگر درخواست حضرت داوود(ع) برای کمک، هدایت و نجات از خداوند در زمان گرفتاری و سختی است. حضرت داوود(ع) با صداقت و صمیمیت از خداوند

می‌خواهد که دعای او را بشنود، او را از دست دشمنانش نجات دهد و راه راست را به او نشان دهد. او به خداوند اعتماد کامل دارد و به رحمت و عدالت او امید دارد. این سروده به ما یادآوری می‌کند که در زمان‌های دشواری و ناامیدی، باید به خداوند پناه ببریم، از او هدایت و نجات طلب کنیم و به رحمت و عدالت او اعتماد کنیم.

سرودهٔ یکصد و چهل و چهارم

موضوع:

ستایش برای پیروزی و برکت :خداوند، پناهگاه و حامی.

سروده ۱۴۴ یکی از سروده های حضرت داوود (ع) است که در آن او از خداوند به خاطر قدرت و حمایت او سپاسگزاری می‌کند و از او درخواست می‌کند که کشورش را از دشمنان نجات دهد و برکت دهد. این سروده شامل ستایش خداوند به عنوان محافظ و نجات‌دهنده، بیان اعتماد به خداوند و دعا برای پیروزی و برکت است.

متن:

۱. متبارک باد خداوند، صخرهٔ من، که دست‌هایم را برای جنگ و انگشتانم را برای نبرد تعلیم می‌دهد.
۲. اوست مهربانی و قلعهٔ من، قلعهٔ بلند و نجات‌دهندهٔ من، سپر من و پناه من؛ اوست که قوم مرا مطیع من می‌سازد.
۳. ای خداوند، انسان چیست که او را بشناسی؟ یا پسر انسان که به او فکر کنی؟
۴. انسان مثل بخار است؛ روزهایش مثل سایه‌ای می‌گذرد.
۵. ای خداوند، آسمان‌های خود را خم کن و نازل شو؛ کوه‌ها را لمس کن تا دودی شوند.
۶. برق خود را بفرست و آن‌ها را پراکنده کن؛ تیرهای خود را بفرست و آن‌ها را سرگردان کن.
۷. دست خود را از بالا بفرست؛ مرا رهایی ده و از آب‌های بسیار بیرون آور، از دست پسران بیگانه.
۸. که دهانشان سخنان باطل می‌گوید و دست راستشان دست راست دروغ است.
۹. ای خدا، سرودی تازه برای تو خواهم سرود؛ با بربط ده تار برای تو خواهم نواخت.
۱۰. تو که به پادشاهان نجات می‌بخشی، بندهٔ خود داود را از شمشیر بد نجات داده‌ای.
۱۱. مرا رهایی ده و از دست پسران بیگانه بیرون آور، که دهانشان سخنان باطل می‌گوید و دست راستشان دست راست دروغ است.
۱۲. تا پسران ما در جوانی مثل نهال‌های خوب روی باشند و دختران ما مثل ستون‌های زاویه‌دار، همچون ستون‌های حکاکی شده برای قصر.
۱۳. انبارهای ما پر شوند و هر نوع محصولی تولید کنند؛ گله‌های ما هزارها و ده‌ها هزار در دشت‌های ما افزوده شوند.

۱۴. گاوهای ما سنگین‌بار باشند و دیوارکشی و فریادی نباشد و در کوچه‌های ما شکایتی نباشد.
۱۵. خوشا به حال آن قومی که چنین باشد؛ خوشا به حال آن قومی که خدا، خدای ایشان است.

تفسیر:

سروده ۱۴۴ دعایی از حضرت داوود(ع) است که در آن از خداوند به خاطر حمایت و قدرت او سپاسگزاری می‌کند و برای نجات و برکت دعا می‌کند. او خداوند را به عنوان صخره و پناهگاه خود می‌ستاید و از او می‌خواهد که دشمنانش را شکست دهد و به قومش برکت دهد. این سروده به ما یادآوری می‌کند که در همهٔ جنبه‌های زندگی باید به خداوند توکل کنیم و از او هدایت و برکت طلب کنیم.

سرودهٔ یکصد و چهل و پنجم

موضوع:

ستایش عظمت خداوند :جلال و نیکویی خداوند.

سروده ۱۴۵ یکی از سروده های حضرت داوود(ع) است که در آن او خداوند را به خاطر بزرگی، جلال، رحمت و اعمال شگفت‌انگیز او ستایش می‌کند. این سروده یک سرود ستایش است که به شکوه و عظمت خداوند می‌پردازد و نشان‌دهندهٔ اعتماد و ایمان وی به خداوند است.

متن:

۱. ای پادشاه من، ای خدای من، تو را بلند خواهم کرد و نامت را تا به ابد و تا به ابدالآباد خواهم ستود.
۲. هر روز تو را متبارک خواهم گفت و نام تو را تا به ابد و تا به ابدالآباد ستایش خواهم کرد.
۳. بزرگ است خداوند و بس ستوده، و عظمت او را کاوش نمی‌توان کرد.
۴. نسل به نسل کارهای تو را ستایش خواهند کرد و اعمال عجیب تو را اعلام خواهند نمود.
۵. من بر جلال مجد جلال تو و کارهای عجیب تو تفکر خواهم کرد.
۶. و مردم از قوت کارهای ترسناک تو سخن خواهند گفت، و من عظمت تو را بیان خواهم کرد.
۷. ذکر نیکویی عظیم تو را به یاد خواهند آورد، و به عدالت تو شادی خواهند کرد.
۸. خداوند کریم و رحیم است، دیرخشم و بزرگ در رحمت.
۹. خداوند بر همه نیکوست، و رحمت‌های او بر تمامی کارهای اوست.
۱۰. تمامی کارهای تو، ای خداوند، تو را حمد خواهند گفت، و وفاداران تو، تو را متبرک خواهند گفت.
۱۱. از جلال پادشاهی تو سخن خواهند گفت و از قدرت تو گفتگو خواهند نمود،

۱۲. تا بنی‌آدم را از قوت‌های تو و از جلال مجد پادشاهی تو آگاه سازند.
۱۳. پادشاهی تو پادشاهی جمیع اعصار است، و سلطنت تو در هر نسلی پایدار است.
۱۴. خداوند همهٔ افتادگان را تقویت می‌کند و همهٔ خمیدگان را راست می‌سازد.
۱۵. چشمان همه به تو امیدوارند، و تو خوراک ایشان را به وقت معین می‌دهی.
۱۶. دست خود را می‌گشایی و آرزوی هر موجود زنده را سیر می‌سازی.
۱۷. خداوند در تمامی راه‌های خود عادل است و در همهٔ اعمال خود رحیم.
۱۸. خداوند به همهٔ کسانی که او را می‌خوانند نزدیک است، به همهٔ کسانی که او را به راستی می‌خوانند.
۱۹. آرزوی ترسندگان خود را به جا خواهد آورد، و فریاد ایشان را خواهد شنید و ایشان را نجات خواهد داد.
۲۰. خداوند همهٔ کسانی را که او را دوست می‌دارند حفظ می‌کند، و اما جمیع شریران را هلاک خواهد ساخت.
۲۱. زبان من ستایش خداوند را بیان خواهد کرد، و همهٔ بشر نام مقدس او را تا به ابد و تا به ابدالآباد متبارک خواهند گفت.

تفسیر:

سروده ۱۴۵ سرودی از حضرت داوود(ع) است که در آن او خداوند را به خاطر بزرگی، جلال، رحمت و نیکویی او ستایش می‌کند. حضرت داوود(ع) از عظمت خداوند سخن می‌گوید و از همهٔ نسل‌ها می‌خواهد که کارهای عجیب خداوند را به یاد آورند و او را ستایش کنند. این سروده به ما یادآوری می‌کند که خداوند کریم و رحیم است و همیشه به ما نزدیک است و ما باید او را برای همهٔ نیکویی‌ها و برکت‌هایی که به ما می‌دهد، ستایش کنیم.

سرودهٔ یکصد و چهل و ششم

موضوع:

اعتماد به خداوند وفادار :هشدار به اعتماد به انسان.

سروده ۱۴۶ یکی از سروده های ستایش است که در آن خداوند به عنوان حامی و مدافع مردم ستایش می‌شود. در این سروده، شاعر مردم را تشویق می‌کند تا به جای اعتماد به انسان‌ها، به خداوند توکل کنند زیرا خداوند برای همیشه وفادار و تواناست. این سروده به تشریح ویژگی‌ها و اعمال خداوند پرداخته و او را به خاطر عدالت، رحم و قدرتش می‌ستاید.

متن:

۱. ای جان من، خداوند را ستایش کن.
۲. مادامی که زنده‌ام، خداوند را خواهم ستود؛ مادامی که هستم، برای خدای خود سرود خواهم خواند.
۳. بر رؤسای زمین توکل مکنید، بر انسان‌ها که هیچ نجاتی ندارند.

۴. وقتی روحشان بیرون می‌رود، به خاک خود برمی‌گردند؛ در همان روز نقشه‌هایشان نابود می‌شود.
۵. خوشا به حال کسی که یعقوب خدای اوست، که امید او بر خداوند، خدای اوست.
۶. او که آسمان و زمین، دریا و هر چه در آن‌هاست را آفرید؛ او که ابدی وفادار است.
۷. او که برای ستم‌دیدگان عدالت به عمل می‌آورد و به گرسنگان خوراک می‌دهد. خداوند زندانیان را آزاد می‌کند؛
۸. خداوند کوران را بینا می‌سازد؛ خداوند خمیدگان را راست می‌سازد؛ خداوند عادلان را دوست می‌دارد.
۹. خداوند غریبان را محافظت می‌کند و یتیمان و بیوه‌ها را حمایت می‌کند، اما راه شریران را معکوس می‌کند.
۱۰. خداوند برای همیشه پادشاهی خواهد کرد؛ ای صهیون، خدای تو تا همه نسل‌ها پادشاهی خواهد کرد. سپاس مر خدای را!

تفسیر:

سروده ۱۴۶ یک سرود ستایش است که در آن خداوند به عنوان حامی و مدافع مردم ستایش می‌شود. شاعر به جای اعتماد به انسان‌ها که فانی و ناپایدار هستند، مردم را به اعتماد به خداوند تشویق می‌کند که همیشه وفادار و تواناست. این سروده به ما یادآوری می‌کند که خداوند حامی عدالت، محافظ غریبان و مدافع یتیمان و بیوه‌هاست و او برای همیشه پادشاهی خواهد کرد. ما نیز باید خداوند را برای همهٔ نیکویی‌ها و برکت‌هایش ستایش کنیم و به او اعتماد کنیم.

سرودهٔ یکصد و چهل و هفتم

موضوع:

ستایش خدا برای خلقت و حمایت :قدرت خداوند در طبیعت و ملت.

سروده ۱۴۷ یکی از سروده های ستایش است که در آن خداوند به خاطر قدرت، حکمت و محبتش تمجید می‌شود. این سروده به ما یادآوری می‌کند که خداوند خالق تمام جهان است و با دقت و توجه به نیازهای همهٔ مخلوقاتش می‌پردازد. او شفا می‌دهد، تقویت می‌کند، و عدالت را برقرار می‌سازد.

متن:

۱. سپاس مر خدای را! زیرا ستایش خداوند نیکوست؛ سرودی خوشایند و درخور ستایش است.
۲. خداوند اورشلیم را بنا می‌کند؛ او پراکندگان قوم بنی اسرائیل را جمع می‌آورد.
۳. او شکسته‌دلان را شفا می‌بخشد و زخم‌هایشان را می‌بندد.
۴. او تعداد ستارگان را تعیین می‌کند و همهٔ آن‌ها را به نام می‌خواند.
۵. بزرگ است خداوند ما و نیرومند در قدرت؛ حکمت او بی‌پایان است.

۶. خداوند فروتنان را تقویت می‌کند، اما شریران را به خاک می‌افکند.
۷. برای خداوند با شکرگزاری سرود بخوانید؛ با چنگ برای خدای ما سرود بسرایید.
۸. او که آسمان‌ها را با ابرها می‌پوشاند، برای زمین باران فراهم می‌آورد و علف را بر کوه‌ها می‌رویاند.
۹. او که خوراک را به حیوانات می‌دهد و به جوجه‌های زاغان که فریاد می‌زنند.
۱۰. خداوند از قوت اسب خرسند نیست و به ران‌های انسان میل ندارد.
۱۱. خداوند از کسانی که از او می‌ترسند خشنود است، از کسانی که به رحمت او امیدوارند.
۱۲. ای اورشلیم، خداوند را بستای؛ ای صهیون، خدای خود را ستایش کن.
۱۳. زیرا او دروازه‌های تو را محکم کرده و فرزندانت را در میان تو برکت داده است.
۱۴. او در مرزهای تو صلح می‌آورد و تو را با بهترین گندم سیر می‌سازد.
۱۵. او فرمان خود را بر زمین می‌فرستد؛ کلام او به سرعت می‌دود.
۱۶. او برف را مانند پشم می‌فرستد و یخ را مانند خاکستر می‌پاشد.
۱۷. او تگرگ خود را مانند تکه‌های نان می‌افکند؛ کیست که بتواند در برابر سرما ایستاد؟
۱۸. او کلام خود را می‌فرستد و آن‌ها را ذوب می‌کند؛ او باد خود را می‌وزاند و آب‌ها جریان می‌یابند.
۱۹. او کلام خود را به یعقوب اعلام کرده، فرایض و احکام خود را به بنی اسرائیل.
۲۰. او با هیچ قومی چنین نکرده است؛ احکام او را نمی‌شناسند. سپاس مر خدای را!

تفسیر:

سروده ۱۴۷ یک سرود ستایش است که در آن خداوند به عنوان خالق و نگهبان جهان تمجید می‌شود. این سروده به ما یادآوری می‌کند که خداوند نه تنها جهان را آفریده است، بلکه با محبت و دقت به نیازهای همهٔ مخلوقاتش می‌پردازد. او عدالت را برقرار می‌سازد، فروتنان را تقویت می‌کند و به نیازمندان خوراک می‌دهد. خداوند حکیم، نیرومند و مهربان است و ما باید او را برای همهٔ کارهای نیکویی که انجام می‌دهد، ستایش کنیم.

سرودهٔ یکصد و چهل و هشتم

موضوع:

دعوت به ستایش جهانی :تمام خلقت خداوند را ستایش کند.

سروده ۱۴۸ یک سرود ستایش بزرگ است که تمام مخلوقات را به ستایش خداوند فرا می‌خواند. این سروده تاکید می‌کند که همه چیز در آسمان و زمین باید خداوند را تمجید کنند زیرا او خالق همه چیز است و حکمت و قدرت او در همه چیز نمایان است.

متن:

۱. سپاس مر خدای را! خداوند را از آسمان‌ها بستایید؛ او را در عرش علیا بستایید.
۲. همه فرشتگان او، او را بستایید؛ همه لشکرهای او، او را بستایید.

۳. ای آفتاب و ماه، او را بستایید؛ ای همه ستارگان نورانی، او را بستایید.
۴. ای آسمان‌های آسمان‌ها، او را بستایید و ای آب‌هایی که بر فراز آسمان‌ها هستید.
۵. بگذارید آن‌ها نام خداوند را بستایند، زیرا او فرمان داد و آن‌ها آفریده شدند.
۶. او آن‌ها را برقرار کرد تا همیشه و تا ابد؛ او قانونی صادر کرد که از آن نمی‌گذرند.
۷. خداوند را از زمین بستایید، ای اژدهایان و همه ژرفاها؛
۸. ای آتش و تگرگ، برف و بخار، و ای بادهای طوفانی که کلام او را به جای می‌آورید؛
۹. ای کوه‌ها و همه تپه‌ها، ای درختان میوه‌دار و همه سدرها؛
۱۰. ای وحوش و همه چهارپایان، ای خزندگان و پرندگان بالدار؛
۱۱. ای پادشاهان زمین و همه قوم‌ها، ای شاهزادگان و همه داوران زمین؛
۱۲. ای جوانان و دوشیزگان، ای پیران و کودکان.
۱۳. بگذارید آن‌ها نام خداوند را بستایند، زیرا تنها نام او بلندمرتبه است؛ جلال او بر زمین و آسمان است.
۱۴. او شاخی برای قوم خود برافراشته است، ستایشی برای همه وفاداران او، برای بنی‌اسرائیل، قومی که به او نزدیکند. سپاس مر خدای را!

تفسیر:

سروده ۱۴۸ همه مخلوقات را به ستایش خداوند فرا می‌خواند. این سروده تاکید می‌کند که همه چیز در آسمان و زمین باید خداوند را تمجید کنند زیرا او خالق همه چیز است و حکمت و قدرت او در همه چیز نمایان است. این سروده به ما یادآوری می‌کند که خداوند بزرگ و مهربان است و همه باید او را برای همهٔ نیکویی‌ها و برکت‌هایش ستایش کنیم.

سرودهٔ یکصد و چهل و نهم

موضوع:

ستایش برای نجات :شادی و ستایش به خاطر پیروزی خدا.

سروده ۱۴۹ یکی از سروده های ستایش است که دعوتی برای شادی و سرودن برای خداوند است. این سروده به خصوص برای جماعت پاکدامنان، یعنی قوم بنی اسرائیل، نوشته شده است و آنان را به سرود و رقص برای خداوند فرا می‌خواند. این سروده همچنین به جنگ معنوی اشاره دارد که در آن پرهیزکاران با شمشیرهای دو لبه علیه دشمنان خدا مبارزه می‌کنند.

متن:

۱. سپاس مر خدای را! خداوند را سرود تازه بخوانید؛ در جماعت پرهیزکاران او را ستایش کنید.
۲. بنی اسرائیل در خالق خود شادی کند؛ فرزندان صهیون در پادشاه خود شادمان باشند.
۳. نام او را با رقص ستایش کنند؛ با دف و چنگ او را سرود بخوانند.
۴. زیرا خداوند از قوم خود خشنود است؛ او فروتنان را با نجات زینت می‌دهد.
۵. پرهیزکاران در جلال شادی کنند؛ بر بستره‌های خود با شادمانی بسرایند.

۶. ستایش‌های خداوند بر زبان‌هایشان باشد و شمشیرهای دو لبه در دست‌هایشان،
۷. تا از قوم‌ها انتقام بگیرند و مجازات بر ملت‌ها روا دارند،
۸. پادشاهانشان را با زنجیرها و بزرگانشان را با زنجیرهای آهنین به بند کشند،
۹. تا داوری مکتوب را بر آنان اجرا کنند. این افتخار برای همه وفاداران او است. سپاس مر خدای را!

تفسیر:

سروده ۱۴۹ یک دعوت به ستایش و شادمانی برای خداوند است. این سروده تأکید می‌کند که خداوند خالق و پادشاه ما است و ما باید او را با سرود، رقص و موسیقی ستایش کنیم. همچنین این سروده به جنگ معنوی اشاره دارد که در آن وفاداران خداوند با عدالت و قدرت الهی علیه دشمنان مبارزه می‌کنند. این سروده به ما یادآوری می‌کند که خداوند فروتنان را با نجات زینت می‌دهد و وفاداران او افتخار بزرگی در خدمت به او دارند.

سرودهٔ یکصد و پنجاهم

موضوع:

دعوت نهایی به ستایش :پرستش خداوند با همه سازها و صداها.

سروده ۱۵۰ آخرین سروده در کتاب مقدس تورات شریف و یک دعوت نهایی و جامع به ستایش خداوند است. این سروده تأکید می‌کند که همه چیز و همه کس باید خداوند را ستایش کنند. این سروده کوتاه ولی بسیار پرانرژی و قدرتمند است و به استفاده از انواع آلات موسیقی برای ستایش خداوند اشاره دارد.

۱. سپاس مر خدای را! خداوند را در جلال او بستایید؛ او را در فلک قدرتش بستایید.
۲. او را به خاطر کارهای مقتدرانه‌اش بستایید؛ او را به خاطر عظمت بی‌اندازه‌اش بستایید.
۳. او را با صدای شوفار بستایید؛ او را با بربط و چنگ بستایید.
۴. او را با دف و رقص بستایید؛ او را با سازهای زهی و نی بستایید.
۵. او را با سنج‌های صدادار بستایید؛ او را با سنج‌های بلندآواز بستایید.
۶. هر چیزی که نفس دارد، خداوند را بستاید. سپاس مر خدای را!

تفسیر:

سروده ۱۵۰ یک دعوت جامع و نهایی به ستایش خداوند است. این سروده به ما یادآوری می‌کند که همه چیز و همه کس باید خداوند را ستایش کنند. این سروده تأکید می‌کند که ما باید از انواع آلات موسیقی و رقص برای ستایش خداوند استفاده کنیم و همه مخلوقات زنده باید خداوند را بستایند. سروده ۱۵۰ با "سپاس مر خدای را" آغاز و پایان می‌یابد، که تأکید می‌کند که ستایش خداوند باید هدف نهایی و بزرگ‌ترین افتخار ما باشد.

این کتاب از متون معتبر زبان های عبرانی ، عربی
پارسی و روسی با امانت داری تهیه و تدوین گردیده است

دعای ختم زبور شریف

«خداوندا، ای پروردگار ما و پروردگار پدران ما!

اراده و خواست تو این گونه باشد که قرائت زبور شریف را که خواندیم ، نزد تو همانند آن باشد که گویی حضرت داوود(ع) ، که سلام و رحمت خداوند بر او باد، خود آن را خوانده است. شایستگی و ارزش او و نیز ارزش آیات، حروف، حرکات و علامات آن و نام‌هایی که از آنها سرچشمه می گیرند، برای ما وسیله‌ای برای آمرزش گناهان ما، بخشودگی خطاهای ما و کفاره‌ی اشتباهات ما قرار گیرد، و معبد مقدس را هر چه زودتر در روزگار ما بنا کن. آمین.»

ISBN 978-87-974299-0-7
9 788797 429907